

40

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΙΚΕΤΙΑΕΣ

EX RECENSIONE GODOFREDI HERMANNI
PASSIM EMENDATA

SCHOLARUM IN USUM

EDIDIT

ET

NOTIS INSTRUXIT

FRANCISCUS IGNATIUS SCHWERDT

PHILOS. DOCT. ART. LIB. MAG. REG. SEM. PAED.
BEROL. SOD.

PARS PRIOR

BEROLINI

IMPENSIS ET FORMIS ERNESTI KUEHN

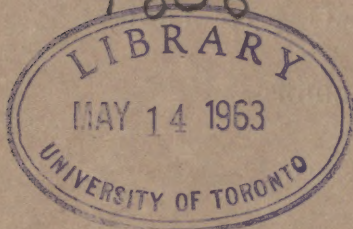
MDCCCLVIII

PA

3825

S7

1858

840427

VIRO ILLUSTRISSIMO

THEODORO BRUEGGEMANNO

D. D.

GRATI ANIMI CAUSA.

PRAEFATIO.

Artem criticam non in se parum fructus habere cum aliunde tum ex hac Aeschyli fabula optime cognoscitur. Verborum enim integritas qua hodie Supplices magnam partem leguntur non librorum magis debetur scripturae tralaticiae quam egregio multorum criticorum ingenio atque industriae. At illos in adnotationibus suo quemque loco nominabo; nunc de me ipso meaeque editionis ratione dicam necesse est: nam illud *σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας* nostra aetate philologis vix impune conceditur.

Edidi quod potui: imprimis autem placuerunt Supplices, non quod in hac fabula plura quam in ceteris restituere me et emendare posse scirem, sed quod ea ante alias repetita tractatione digna videbatur. Ipsam fabulam quidem ex praeclara dedi GODOFREDI HERMANNI recensione; at permultas cum ab aliis tum a me ipso factas emendationes in scripturae Hermanianae locum non incommode recepisse videor.

Pluribus verbis de ea re dicere non est sententia: hic satis habeo duobus exemplis indicare meam Hermannique discrepantiam. Simul autem uterque locus insigni potest documento esse, quam caute in relegendis librorum vestigiis procedendum sit.

I. EDITIO HERMANNIANA.

καρποτελῆ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω
 φέρματι γᾶν πανώρω.
 πρόνομα δὲ βοτὰ γᾶς πολύγωνα τελέθου,
 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων θάλοισιν.
 εὐφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς
 μοῦσαν θεῖατ' ἀοιδοί·
 ἄγνω τ' ἐκ στομάτων φερέ-
 σθω φῆμα φιλοφόρμιγξ.

EDITIO MEA.

καρποτελεῖν δ' ἔτι Ζεὺς ἐπικραινέτω
 φέρματι γᾶν πανώρω.
 πρόνομα δ' ἀκροτάτως πολύγωνα τελέθου. 660
 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάλοισιν
 εὐφήμοις ἐπὶ βωμοῖς
 θεῖαν μοῦσαν ἀοιδοί·
 ἄγνω τ' ἐκ στομάτων φερέ-
 σθω φῆμα φιλοφόρμιγξ. 665

LIBER MEDICEUS.

658. καρποτελεῖ δέ τοι 660. πρόνομα δὲ βροτάτος
 661. το (eraso accentu) πάντ' ἐκ δαιμόνων λάλοισιν
 662. εὐφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς 663. μοῦσαι θεαί τ'
 ἀοιδοί.

II. EDITIO HERMANNIANA.

οιοῖ, οιοῖ.

λυμανθεῖς σὺ πρὸ γὰς ὑλάσχοις
περίκομπα βρονάζων.

ὁ δὲ βώτας, ὁ μέγας Νεῖ-
λος ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέ-
ψειεν ἄοιστον ὕβριν.

EDITIO MEA.

οιοῖ, οιοῖ.

λύμας εἷς σὺ πρόπασι λάσκειν
περιχανδὰ βρονάζεις.

840

ὃς ἐπωπᾶ σε μέγας Νεῖ-
λος ὑβρίζοντος ἀποτρέ-
ψειεν ἄϊστον ὕβριν.

LIBER MEDICEUS.

839. οἶ οἶ οἶ οἶ οἶ. 840. λύμασις ὑπρογασυλάσκει
(οι superscripto). 841. περιχαμπτὰ βρονάζεις. 842. ὃς
ἐρωτᾶς ὁ 843. ὑβρίζοντά σε ἀποτρέψει ἔναιστον ὕβριν.

Crede non possum me in omnibus verum esse
quae emendare ausus sum: amantissimus autem veri
sum semperque ero. Recepi igitur omnino eas tantum
mutationes quae re vera mihi videbantur emendationes
esse. Itaque non vereor ne inter peritos veteris ele-
gantiae iudices nimius esse dicar in emendendo poeta;
immo pacne vereor ne auctoritate librorum commotus
nonnunquam contra severam artis nostrae rationem
peccasse videar. Commodum statim utar exemplo.

εἰ δὲ κρηεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων
ἔγγαιος οἶμον οἰκτρὸν αἰῶν

55

δοξάσει τις ἀκούειν ὅσα τᾶς Τηρείας
 μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου
 κρηκιλίας ἀηδόνος.

Explicabilia sane ut omnia sunt ista: at nostro poeta videntur prorsus indigna. Nam quocumque modo ἔγγαιος explicatur, semper aliquid frigidi otiosique habet. Hinc coniectura mea ducitur Aeschylum omnino ἔγγαιος non scripsisse. Quae cum ita sint, nulla praesto est veritatis indagatrix nisi ars critica, non ea quidem quae falli sese non posse arbitratur, sed ea potius quae quid vires possint experiri vult modesto modo. Equidem igitur poetam scripsisse suspicor,

εἰ δὲ κρηεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων
 εὐναῖος οἶμον οἰκτρὸν αἴτων,

quae ita explicantur: wenn ein vogelsteller in der naeche verborgen ist, der den jammerlaut hoert. Quem sensum nemo non videt aptissimum esse et cum iis quae sequuntur arecte cohaerentem. At εὐναῖος, inquit, quis unquam ita interpretatus est? Audio. Apud Hesychium legitur: εὐναιος (sic) λαγώς, Σοφοκλῆς Δόλοψι, καπιτηχῆς. Et Photius s. Etym. M. p. 393, 44: εὐναῖος, ἐγκεκρυμμένος, Σοφοκλῆς Δόλοψιν· εὐναῖος εἶη δραπέτιν στέγην ἔχων. Referuntur haec verba ad Neoptolemum seu quis est alius, qui ‚domo expulsus diuque oberrans latibulis se haud secus ac meticulosus lepus occulit.‘ Nostro loco εὐναῖος crediderim aut nude dictum esse pro ἐγκεκρυμμένος, ita ut ab εὐνάω (Od. IV, 440) deducendum sit, aut sedem aucupatoriam dici potuisse εὐνήν, ut εὐναῖος sit ‚aucupabundus‘, quod ad eundem quem supra dixi significatum redit.

Talia autem similiave complura adnotationibus reservare malo verecundiae causa, quae apud Athe-

nienses non immerito credita est *τιθηνὸς Ἀθηνᾶς*. Ceterum in emendandis poetae verbis nunquam ego quidem curo quorundam hominum stuporem, qui quoniam ipsi nihil iudicant, ne apud alios quidem liberum esse iudicium pati possunt. Vera modestia in his rebus procul dubio ars est acri temperata iudicio. Quam iudicandi artem a praeclaris didicisse praeceptoribus me nunquam pigebit.

Explicandi denique quod attinet rationem meam, non est cur hoc loco amplius disseram. Hoc unum commemorare volo. Godofredi Hermanni cum adnotationes Aeschyleas intueor, non possum saepe non dolere quod, quamvis summus vir non solum verborum integritatem restituere, verum etiam sententiarum interpretationem investigare philologici esse muneris non ignoraverit, hanc tamen explicandi curam, si pauca quaedam in transcurso attacta excipias, prorsus fere neglexit. Habebat hoc omnino cum multis viris *κριτικωτάτοις*. Atqui verborum interpretatio arte critica non minores mihi videtur partes obtinere, praesertim in Aeschlylo poeta, qui *ἐκ καλυμμάτων* prospicit *νεογάμον νέμφης δίχην*. Ipsaque emendatio mirum in modum augescit accurata interpretatione. Exempli causa haec verba appono:

ἄτ' ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἐγρομένα
πενθεῖ νεωπὸν οἶκτον ἡθέων, 60
ξεντίθησι δὲ παιδὸς μόρον, ὡς ἀντοφόνως
ᾄλειτο πρὸς χειρὸς ἔθεν
δυζμάτορος κόιον τυχών.

V. 60. in libris legitur: *πενθεῖ νέον οἶκτον ἡθέων*. Huc scholiastes adscripsit *τῶν συνήθων τόπων*, omnesque, quod mireris, interpretes incredibili credulitate tam absurdam explicationem comprobant. Opponuntur, in-

quit Hermannus, inter se luctus quod expulsa e consueta sede est et lamenta ob necem filii. Quae mira tandem ista oppositio est? A quam sede expulsa dicitur? Immo opponuntur inter se dolor, quod e consueta corporis forma expulsa h. e. ex homine in avem transmutata est, et luctus ob necati filii mortem. Hinc primum apparet pro οἶκτον cum Hermanno necessario scribendum esse οἶτον. Pro νέον autem, ut versus strophicus indicat, mecum recipe νεωπόν. Sententia vero haec est, ut germanice verba exprimam (recte enim Quintilianus monet ἡ̄θος latine reddi uno verbo non posse, quod eo omnis mentis habitus contineantur): die vom laubgrünen gebüsch herab schlummerlos das unerhoerte geschick beklagt, das ihr ganzes wesen umgewandelt. Mecum ita explicante facit Seneca poeta latinus, quem hic illic praeter ceteros Graecorum tragicos nostrum quoque imitatum esse satis constat. vid. Herc. Oet. act. I. 199. fugit vultus Philomela suos, natumque sonat flebilis Atthis: cur mea nondum capiunt volucres brachia plumas?

Fere diximus quibus de rebus dicendum fuit, quapropter huic praefationi nunc modus hic sit. Reliqua commodius est in altera libri parte propediem proditura quoad videbitur deinceps exponere.

Scribendam Berolini Kalendis Novembribus MDCCLVII.

ΒΙΟΣ ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Αίσχύλος ὁ τραγικὸς γένοι μὲν ἔστιν Ἀθηναῖος, Ἐλευσίνιος τῶν δῆμων, υἱὸς Εὐφορίωνος, Κυνεγείρου ἀδελφός, ἐξ εὐπαιριδῶν τὴν φύσιν· νέος δὲ ἤρξατο τῶν τραγωδιῶν, καὶ πολὺ τοὺς πρὸ ἑαυτοῦ ὑπερῆρε κατὰ τε τὴν ποιήσιν καὶ τὴν διάθεσιν τῆς σκηνῆς, τὴν τε λαμπρότητα τῆς χορηγίας καὶ τὴν σκευὴν τῶν ὑποκριτῶν, τὴν τε τοῦ χοροῦ σεμνότητα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης

ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας θήματα σεμνά
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον.

συνεχρόνισε δὲ Πινδάρῳ, γεγονὼς κατὰ τὴν ξγ' ὀλυμπιάδα. γενναῖον δὲ αὐτὸν φασὶ καὶ μετασχεῖν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυνεγείῳ, τῆς τε ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας σὺν τῷ νεωτάτῳ τῶν ἀδελφῶν Ἀμεινία, καὶ τῆς ἐν Πλαταιαῖς πεζομαχίας. κατὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τῆς ποιήσεως ζηλοῖ τὸ ἀδρὸν αἰεὶ πλάσμα, ὀνοματοποιίας τε καὶ ἐπιθέτοις, ἔτι δὲ μεταφοραῖς καὶ πᾶσι τοῖς δυναμένοις ὄγκον τῆς φράσει περιθεῖναι χρώμενος. αἱ τε διαθέσεις τῶν δραμάτων οὐ πολλὰς αὐτῷ περιπετείας καὶ πλοκάς ἔχουσιν, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις. μόνον γὰρ ζηλοῖ τὸ βᾶρος περιτιθέναι τοῖς προσώποις, ἀρχαῖον εἶναι κρίνων τοῦτο τὸ μέρος μεγαλοπρεπές τε καὶ ἥρωικόν, τὸ δὲ πανοῦργον κομποπρεπές τε καὶ γνωμολογικὸν ἀλλότριον τῆς τραγωδίας ἠγούμενος· ὥστε διὰ τὸ πλεονάζειν τῷ βάρει τῶν προσώπων κομφθεῖται παρὰ

Ἄρισιοφάνους· ἐν μὲν γὰρ τῇ Νιόβῃ Νιόβῃ ἕως τρίτου μέρους ἐπικαθημένη τῷ τάφῳ τῶν παίδων οὐδὲν φθέγγεται ἐγκεκαλυμμένη· ἐν δὲ τοῖς Ἐκτορος λύτροις Ἀχιλλεὺς ὁμοίως ἐγκεκαλυμμένος οὐ φθέγγεται, πλὴν ἐν ἀρχαῖς ὀλίγα πρὸς Ἐρμῆν ἀμοιβαῖα. διὸ ἐκλογαὶ μὲν παρ' αὐτῷ τῇ κατασκευῇ διαφέρουσαι πάμπολλαι ἂν εὔρεθεῖεν, γινώμει δὲ ἢ συμπάθειαι ἢ ἄλλο τι τῶν δυναμένων εἰς δάκρυα ἀγαγεῖν οὐ πᾶν· ταῖς τε γὰρ ὄψεσι καὶ τοῖς μύθοις πρὸς ἐκπλήξιν τερατώδη μᾶλλον ἢ πρὸς ἀπάτην κέχρηται. ἀπῆρε δὲ ὡς Ἰέρωνα, κατὰ τινὰς μὲν, ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπουδασθεὶς καὶ ἥσσηθεὶς νέφ' ὄντι Σοφοκλεῖ, κατὰ δὲ ἐνίους, ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἥσσηθεὶς Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτιότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον. τινὲς δὲ φασιν ἐν τῇ ἐπιδείξει τῶν Εὐμενίδων σποράδην εἰσαγαρόντα τὸν χορὸν τοσοῦτον ἐκπλήξαι τὸν δῆμον, ὡς τὰ μὲν νῆπια ἐκψύξαι, τὰ δὲ ἔμβρυα ἐξαμβλωθῆναι. ἐλθὼν τοίνυν εἰς Σικελίαν, Ἰέρωνος τότε τὴν Αἴτην κίττωντος, ἐπεδείξατο τὰς Αἰτναίας, οἰωνίζόμενος βίον ἀγαθὸν τοῖς σνοικίζουσι τὴν πόλιν. καὶ σφόδρα τῷ τυράννῳ Ἰέρωνι καὶ τοῖς Γελῶσι τιμηθεὶς, ἐπιζήσας τρίτον ἔτος ὧν γηραιὸς ἐτελεύτα τοῦτον τὸν τρόπον. αἰετὸς γὰρ χελώνην ἀρπάσας, ὡς ἐγκρατὴς γενέσθαι τῆς ἄγρας οὐκ ἴσχυσεν, ἀφίησι κατὰ πετρῶν αὐτὴν συνθλάσσωσιν τοῦ δέρματος, ἐνεχθεῖσα δὲ κατὰ τοῦ ποιητοῦ φονεύει αὐτόν. χρηστηριασθεὶς δὲ ἦν 'οὐράνιον σε βέλος κατακτενεῖ'. ἀποθανόντι δὲ Γελῶφι πολυτελῶς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι θάψαντες ἐτίμησαν μεγαλοπρεπῶς, ἐπιγράψαντες οὕτως·

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
μνήμα καταφθίμενον τυροφόροιο Γέλας.

ἀλλὰ δ' εὐδόκιμον Μαραθῶνιον ἄλλος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

εἰς τὸ μνήμα δὲ φοιτῶντες, ὅσοις ἐν τραγωδίαις ἦν ὁ βίος,

ἐνήγιζόν τε καὶ τὰ δράματα ὑπεκρίνοντο. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. ἔβιω δὲ ἔτη ζγ', ἐν οἷς ἐποίησε δράματα ο', καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικά ἀμφὶ τὰ πέντε. νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληφε τρεισκαίδεκα· οὐκ ὀλίγας δὲ μετὰ τελευταίαν νίκαν ἀπηνέγκατο.

Πρῶτος Αἰσχύλος πάθει γεννικωτέροις τὴν τραγωδίαν ἠνέξησε, τὴν δὲ σκηρὴν ἐκόσμησε καὶ τὴν ὄψιν τῶν θεωμένων κατέπληξε τῇ λαμπρότητι, γραφαῖς καὶ μηχαναῖς, βωμοῖς τε καὶ τάφοις, σάλπιγγιν, εἰδώλοις, Ἐρινύσι, τοὺς τε ἵποκριτὰς χειρῶσι σκεπάσας καὶ τῷ σῆματι ἐξογκώσας μείζουσι τε τοῖς κοθόροισι μετεωρίσας. ἐχρήσατο δ' ἵποκριτῇ πρώτῃ μὲν Κλεάνδρῳ· ἔπειτα καὶ τὸν δεύτερον αὐτῷ προσῆψε Μυννίσκον τὸν Χαλκιδέα. τὸν δὲ τρίτον ἵποκριτὴν αὐτὸς ἐξεῦρεν, ὡς δὲ Δικαίαρχος ὁ Μεσσήμιος, Σοφοκλῆς. τὸ δ' ἀπλοῦν τῆς δραματοποιίας εἰ μὲν τις πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν λογίζοιτο, φανῶν ἂν ἐκλαμβάνοι καὶ ἀπραγμάτετον, εἰ δὲ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω, θαυμάσειε τῆς ἐπινοίας τὸν ποιητὴν καὶ τῆς εὐρέσεως. ὅτι δὲ δοκεῖ τελεώτερος τραγωδίας ποιητῆς Σοφοκλῆς γεγονέναι, ὁρθῶς μὲν δοκεῖ, λογιζέσθω δ' ὅτι πολλῶν χαλεπώτερον ἦν ἐπὶ Θεσπιδι Φορνίχῳ τε καὶ Χοιρίῳ εἰς τοσόνδε μεγέθους τὴν τραγωδίαν προαγαγεῖν ἢ ἐπὶ Αἰσχύλῳ εἰσιόντα (sic enim cum Nauckio pro εἰπόντα legendum est) εἰς τὴν Σοφοκλέους ἔλθειν τελειότητα.

Ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ αὐτοῦ·

αἰετοῦ ἐξ ὀνόχων βρέγμα τυπεὶς ἔθανεν.

Φασὶν ὑπὸ Ἰέρωνος ἀξιοθέντα ἀναδιδάξαι τοὺς Πέρσας ἐν Σικελίᾳ λίαν εὐδοκιμεῖν.

ΕΚ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Ταύτη καὶ ἄριστος εἰς τραγωδίαν Αἰσχύλος κρίνεται, ὅτι εἰσάγει πρόσωπα μεγάλα καὶ ἀξιόχρεα. καὶ ἕνεκα τῆς ἡδονῆς τῶν τραγωδιῶν αὐτῷ διὰ μόνων οἰκονομοῦνται θεῶν, καθ' ἅπερ οἱ Προμηθεῖς· τὰ γὰρ δράματα συμπληροῦσιν οἱ πρεσβύτατοι τῶν θεῶν, καὶ ἔστι τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὀρχήστρας θεῖα πάντα πρόσωπα.

Τῶν ποιημάτων ἃ μὲν ἐστὶ διεξοδικὰ καὶ διηγηματικὰ καὶ ἀπαγγελτικά, ἃ δὲ δραματικὰ καὶ μιμητικά, ἃ δὲ ἐξ ἁμφοῶν, ἃ δὲ μόνον δραματικά. αὐτὰ γὰρ ἐνεργεῖ καὶ λέγει ἅμα τὰ πρόσωπα καὶ αὐτὰ τὸ κῆρος ἔχει. διὰ τοῦτο αἱ τῶν δραμάτων ἐπιγραφαὶ προγράφονται τοῦ ποιητοῦ, Νιόβη Αἰσχύλου. Ὁμήρου δὲ Ἰλιάς· μικτὰ γὰρ εἰσιν αἱ ποιήσεις αὐτοῦ.

ΕΧ' HYPOTHESI PERSARUM.

Ἐπὶ Μένωνος τραγωδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ, Προμηθεῖ.

EX HYPOTHESI SEPTEM AD THEBAS.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Θεαγενίδου ὀλυμπιάδι οἴῃ. ἐνίκα Αἰῶν, Οἰδίποδι, Ἐπιτὰ ἐπὶ Θήβας, Σφιγγὶ σατυρικῇ. δευτέρως Ἀριστίας Περσεῖ, Ταντάλῳ, Παλαισταῖς σατυρικοῖς τοῖς Πρατίνου παίροσ. τρίτος Πολυγράδμων Ἀγκουργεῖα τετραλογία.

EX HYPOTHESI AGAMEMNONIS.

Ἐδιδάχθη τὸ δράμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους ὀλυμπιάδι κη' ἔτει β'. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, ηφ' ὅσους, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῶ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΔΙΣΧΥΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

1. Ἀγαμεμνων.	23. Θεωροὶ ἢ Ἰσθμισαταί.
2. Ἄθαρμας.	24. Ἰφιγένεια.
3. Αἰγύπτιοι.	25. Ἰξίων.
4. Αἰτναῖαι γνήσιοι.	26. Ἰκέτιδες.
5. Αἰτναῖαι νόθοι.	27. Κάβειροι.
6. Ἀμυμώνη.	28. Καλλιπιδώ.
7. Ἀργεῖοι.	29. Κρηῖσσαι.
8. Ἀργὸς ἢ κωπαστής.	30. Κερκύων.
9. Ἀταλάντη.	31. Κίρκη σατυρική.
10. Βάκχαι.	32. Κήρυκες.
11. Βασσάραι.	33. Κᾶρες ἢ Εὐρώπη.
12. Γλαῦκος πόντιος.	34. Λαῖος.
13. Δαναῖδες.	35. Λέων.
14. Δικτυοεργοί.	36. Λήμνιοι.
15. Ἐπι' ἐπὶ Θήβας.	37. Λυκοῦργος.
16. Εὐμενίδες.	38. Μέμνων.
17. Ἐπίγονοι.	39. Μυσοί.
18. Ἐλευσίνιοι.	40. Μυρμιδόνες.
19. Ἡλιάδες.	41. Νεανίσκοι.
20. Ἡδωνοί.	42. Νεμέα.
21. Ἡρακλεΐδαι.	43. Νηρεΐδες.
22. Θρηῖσσαι.	44. Νιόβη.

45. <i>Ξάντριαι.</i>	60. <i>Σεμέλη ἢ Ὑδροφόροι.</i>
46. <i>Οἰδίπους.</i>	61. <i>Σίσυφος δραπέτης.</i>
47. <i>Ὀπλων κρίσις.</i>	62. <i>Σφίγξ.</i>
48. <i>Ὀστολόγοι.</i>	63. <i>Τοξόπιδες.</i>
49. <i>Πενθεύς.</i>	64. <i>Τήλεφος.</i>
50. <i>Περραιβίδες.</i>	65. <i>Τροφοί.</i>
51. <i>Πρωτεύς.</i>	66. <i>Υψιπύλη.</i>
52. <i>Πέρσαι.</i>	67. <i>Φιλοκτήτης.</i>
53. <i>Πηνελόπη.</i>	68. <i>Φορκίδες.</i>
54. <i>Προπομποί.</i>	69. <i>Φρύγες ἢ Ἐκτορος λύ-
τρα.</i>
55. <i>Προμηθεὺς δεσμώτης.</i>	70. <i>Χοηφόροι.</i>
56. <i>Προμηθεὺς πυρφόρος.</i>	71. <i>Ψυχοστασία.</i>
57. <i>Προμηθεὺς λυόμενος.</i>	72. <i>Ψυχαγωγοί.</i>
58. <i>Πολυδέκτης.</i>	
59. <i>Σαλαμίνιαί.</i>	
-

ΙΚΕΤΙΑΕΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐπαφος δὲ βασιλεύων Αἰγυπτίων γαμεῖ Μέμφιν τὴν
Νεῖλον θυγατέρα, καὶ ἀπὸ ταύτης κίττει Μέμφιν πόλιν,
καὶ τεκνοῖ θυγατέρα Λιβύην, ἀφ' ἧς ἡ χώρα Λιβύη ἐκλήθη.
Λιβύης δὲ καὶ Ποσειδῶνος γίνονται παῖδες δίδυμοι Ἀγί-
5 νωρ καὶ Βῆλος. Ἀγίνωρ μὲν οὖν εἰς Φοινίκην ἀπαλλα-
γεῖς ἐβασίλευσε, κάκει τῆς μεγάλης ῥίξης ἐγένετο γενεάρχης·
ὄφεν ὑπερθησόμεθα περὶ τούτου. Βῆλος δὲ ὑπομείνας
ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου, γαμεῖ δὲ Ἀγχινόην
τὴν Νεῖλου θυγατέρα, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυμοι
10 Αἰγυπιὸς καὶ Λαναός, ὡς δὲ φησὶν Εὐριπίδης, καὶ Κηφεὺς
καὶ Φινεὺς προσέτι. Λαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ
κατώκισεν, Αἰγυπιὸν δὲ ἐν Ἀραβίᾳ, ὃς καὶ καταστρεψάμε-
νος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἰγυ-
πτιον. γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν Αἰγύπτῳ μὲν παῖδες
15 πενήκοντα, θυγατέρες δὲ Λαναῶ πενήκοντα. σιασιασάν-
των δὲ αὐτῶν ὕστερον, Λαναός τοὺς Αἰγύπτου παῖδας δεδοι-
κώς, ὑποθμενίης Ἀθηναῖς αὐτῷ ταῦν κατεσκεύασε πρῶτος
καὶ τὰς θυγατέρας ἐνθέμενος ἔφυγε. προσσχὼν δὲ Ῥόδῳ
τὸ τῆς Λινδίας Ἀθηναῖς ἄγαλμα ἰδούσατο. ἐντεῦθεν δὲ
20 ἦκεν εἰς Ἄργος, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ παραδίδωσι Γε-
λάνωρ ὁ ἰοίε βασιλεύων. ἀνδρῶν δὲ τῆς χώρας ὑπαρχούσης,

ἐπειδὴ καὶ τὰς πηγὰς ἐξήρανε Ποσειδῶν μηνίων Ἰνάχῃ
 διότι τὴν χώραν Ἦρας ἐμαρτύρησεν εἶναι, τὰς θυγατέρας
 ὑδρευσομένας ἔπεμψε. μία δὲ αὐτῶν Ἀμυμώνη ζητοῦσα
 ὕδωρ ῥίπτει βέλος ἐπὶ ἔλαφον καὶ κοιμωμένου Σατύρου
 5 τυχάνει, κακείνος περιανασιάς ἐπεθύμει συγγενέσθαι. Πο-
 σειδῶνος δὲ ἐπιφανέντος ὁ Σάτυρος μὲν ἔφυγεν, Ἀμυμώνη
 δὲ τούτῳ συννευάζεται, καὶ αὐτῇ Ποσειδῶν τὰς ἐν Λέερνῃ
 πηγὰς ἐμήρυσεν. οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες ἐλθόντες εἰς Ἄργος
 τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλλον καὶ τὰς θυγατέρας
 10 αὐτοῦ γαμεῖν ἠξίουν. Δαναὸς δὲ ἅμα μὲν ἀπιστῶν αὐτῶν
 τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἅμα δὲ καὶ μνησικακῶν περὶ φυγῆς,
 ὠμολόγει τοὺς γάμους καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. Ὑπερ-
 μνήστραν μὲν οὖν τὴν πρεσβυτέραν ἐξεῖλον Ἀνγκεῖ καὶ
 Γοργοφόνῃν Πρωτεῖ· οὗτοι γὰρ ἐκ βασιλίδος γυναικὸς
 15 Ἀργυφίης ἐγεγόνεισαν Αἰγύπτῳ. τῶν δὲ λοιπῶν ἔλαχον
 Βούσιρις μὲν καὶ Ἐγέλαδος καὶ Λύκος καὶ Δαΐφρων τὰς
 Δαναῶν γεννηθείσας ἐξ Εὐρώπης Αὐιομάτιν Ἀμυμώνην
 Ἀγανὴν Σκαίην. αὗται δὲ ἐκ βασιλίδος ἐγένοντο Δαναῶν,
 ἐκ δὲ Ἐλεφαντίδος Γοργοφόνῃ καὶ Ὑπερμνήστρῃ. Ἀνγκεὺς
 20 δὲ Καλύκην ἔλαχεν, Ἴστρος δὲ Ἴπποδάμειαν, Χαλκῳδῶν
 Ῥοδίαν, Ἀγίρῳ Κλεοπάτραν, Χαῖτος Ἀσιερίαν, Διοκορυ-
 στῆς Ἴπποδάμειαν, Ἄλκις Γλαύκην, Ἀλκιμύρῳ Ἴππομέ-
 δουσαν, Ἴππόθοος Γόργην, Εὐχίρῳ Ἴφιμέδουσαν, Ἴππό-
 λυτος Ῥόδην. οὗτοι μὲν οἱ δέκα ἐξ Ἀραβίας γυναικός, αἱ
 25 δὲ παρθέναι ἐξ ἁμαδρῶδων νυμφῶν, αἱ μὲν Ἀτλαντιεῖς,
 αἱ δὲ [ἐκ] Φοίβης. Ἀγαπτόλεμος δὲ ἔλαχε Πειρήνην, Κερ-
 κέστις δὲ Λώριον, Εὐρυδάμας Φάρτην, Αἴγιος Μνήστραν,
 Ἀργίος Εὐύπτην, Ἀρχέλαος Ἀνεξιβίην, Μέναχος Νηλώ, οἱ
 μὲν ἐπὶ τὰ ἐκ Φοινίσσης γυναικός, αἱ δὲ παρθέναι Αἰθιοπί-
 30 δος. ἀκλήρωτὶ δὲ ἔλαχον δι' ὁμωνυμίαν τὰς Μέμφιδος οἱ
 ἐκ Τυρίας, Κλειτὸς Κλειτήν, Σθένελος Σθενέλην, Χρύ-
 σιππος Χρυσίπτην. οἱ δὲ ἐκ Καλιάδης νύμφης νηίδος
 παῖδες δώδεκα ἐκλήρωσαντο περὶ τῶν ἐκ Πολυξοῦς νηίδος·

ἦσαν δὲ οἱ μὲν παῖδες Εὐρύλοχος Φάντης Περισθένης
 Ἐρμος Δρύας Ποταμῶν Κισσεὺς Αἴξος Ἴμβρος Βρομίος
 Πολύκτωρ Χθονίος, αἱ δὲ κόραι Ἀυτονόη Θεανὸ Ἥλεκτρα
 Κλεοπαῖρα Εὐρυδίκη Γλαυκίππη Ἀνθήλεια Κλεοδώρη
 5 Εὐίππη Εὐρωτὸ Στύγνη καὶ Βρύκη. οἱ δὲ ἐκ Γοργόνων
 Αἰγύπτιω γενόμενοι ἐκληρώσαντο περὶ τῶν ἐκ Πιερείας, καὶ
 λαγχάνει Περίφας μὲν Ἀκταίην, Οἰνεὺς Ποδάρκην, Αἴγυπτος
 Λιωξίπτην, Μενάλκης δὲ Ἀδύτην, Λάμπος Ὠκυπέτην, Πη-
 10 λιάγγην Ἰδμων. ὅτι δὲ οἱ νεώτατοι, Ἴδας Ἴπποδίκην, Δαΐ-
 φρον Ἀδιάτην (αὗται δὲ ἐκ μητρὸς ἐγένοντο Ἐρσης), Παν-
 δίων Καλλιδικήν, Ἄρβηλος Οἶμην, Ὑπέρβιος Κελαινώ,
 Ἴπποκορυστιγὴς Ὑπερίπτην· οὗτοι ἔξ Ἠφαιστίνης, αἱ δὲ ἐκ
 Κρινοῦς. ὡς δὲ ἐκληρώσαντο τοὺς γάμους, ἐστιάσας ἐγχει-
 15 ρίδια δίδωσι ταῖς θυγατράσιν, αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμ-
 φίους ἀπέκτειναν πλὴν Ὑπερμνήστρας. αὕτη δὲ Ἀνγκέα
 διέσωσε παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα· διὸ καθεύδουσα αὐτὴν
 Δαναὸς ἐφροῦρει. αἱ δὲ ἄλλαι τῶν Δαναοῦ θυγατέρων τὰς
 μὲν κεφαλὰς τῶν νυμφίων ἐν τῇ Λέρνῃ κατώρουζαν, τὰ δὲ
 σώματα πρὸ τῆς πόλεως ἐκήδευσαν. καὶ αὐτὰς ἐκάθηραν
 20 Ἀθηναῖα τε καὶ Ἐρμιῆς Διὸς κελεύσαντος. Δαναὸς δὲ ὕστε-
 ρον Ὑπερμνήστραν Ἀνγκεῖ σνῶμισε, τὰς δὲ λοιπὰς θυ-
 γατέρας εἰς γυμνικὸν ἀγῶνα τοῖς νικῶσιν ἔδωκεν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ ΔΑΝΑΙΩΝ.

ΔΑΝΑΟΣ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΡΓΕΙΩΝ.

ΚΗΡΥΞ.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως
 στόλον ἡμέτερον νάϊον ἀρθέντ'
 ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάθων
 Νείλου. δῖαν δ' ἐκλείπουσαι
 χθόνα σύγχροτον Συρία φεύγομεν,
 οὐτιν' ἔφ' αἵματι δημηλασίαν
 ψήφω πόλεως γνωσθεῖσαι,
 ἀλλ' αὐτογενῆ τὼς φυξάνορα
 γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ τ'
 ὄνοταζόμεναι.

5

10

Δαναὸς δὲ πατήρ καὶ βούλαρχος
 καὶ στασίαρχος τὰδε πεσσονομῶν
 κύνιστ' ἀχέων ἐπέκρανεν,
 φεύγειν ἀνέδην διὰ κῆμ' ἄλιον,

DISCREPANTIA HERMANNIANA: 8. αὐτογενεὶ φυξανορία.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ. 1. ἱκετῶν ἔφορος. 2. τινὲς τῆς Φάρον
 Αἰγύπτου· προπάρουθε γὰρ ἔστιν. ἄμεινον δὲ τὰ στόμια ἀκούειν,
 πλεοναζούσης τῆς πρό. διὰ γὰρ τοῦ Ἡρακλεωτικοῦ στομίου τὴν φυγὴν
 ἐποίησαντο. 4. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. 6. οὐτιν' ἔφ' αἵματι: οὐκ
 ἔφ' αἵματί τιμ καταγνωσθεῖσαι ψήφω πόλεως δημοσίᾳ ἡμᾶς ἀπελα-
 νούση. 8. φυξάνορα: γάμον φυγὴν ἀνδρῶν ἡμῖν ἐμπουδντα.
 ἀμείνονα τῶν κακῶν ἐψηφίσαστο τὴν φυγὴν. κακὸν ὁ γάμος, κακὸν
 δὲ καὶ ἡ φυγὴ, αἰρετώτερον δὲ τὸ φεύγειν. 9. ὄν οὐ σέβομεν
 ἡμεῖς οὐδὲ τιμῶμεν. 12. τῆς συστάσεως ἡμῶν ἄρχων. ὑπὸ τού-
 των λογιζόμενος.

κέλσαι τ' Ἄργους γαῖαν, ὄφεν δὴ 15
 γένος ἡμέτερον τῆς οἰσιροδόνου
 βοὸς ἐξ ἐπαφῆς καὶ ἐπιπνοίας
 Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται.
 τίνα δ' ἂν χώραν εὐφρονα μάλλον
 τῆσδ' ἀφικοίμεθα 20
 σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίαις
 ἔριοστέπτοισι κλάδοισιν;
 ὦ πόλις, ὦ γῆ καὶ λευκὸν ὕδωρ,
 ὕπατοί τε θεοὶ καὶ βαρύνιοι
 χθονίας θήκας κατέχοντες, 25
 καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος, οἰκοφύλαξ
 ὀσίων ἀνδρῶν, δέξασθ' ἱκέτην
 τὸν Θηλυγενῆ στόλον αἰδοίω
 πνεύματι χώρας· ἀρσενοπληθῆ δ'
 ἐσμὸν ὕβριστην Αἰγυπτιογενῆ, 30
 πρὶν πόδα χέρσῃ τῆδ' ἐν ἀσώδει
 θεῖναι ξὺν ὄχῳ ταχῆρει,
 πέμψατε πόντιονδ'· ἔνθα δὲ λαίλαπι
 χειμωνοτύπῳ βροντῆ στεροπῆ τ'
 ὄμβροφόροισιν τ' ἀνέμοις ἀγρίας 35

24. βαρύνιοι. 25. χθόνιοι.

21. τοῖς ἱκετηρίοις θαλλοῖς. 22. τοῖς στεφάνοις. 24. οἱ βα-
 ρέως τινύμενοι καταχθόνιοι θεοί· τὸ δὲ ὕπατοι ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς.
 26. τρίτος οἰκοφύλαξ· ὁ τριτόσπονδος, ἢ ὁ τρίτος τῶν εἰρημένων
 εἶπε γὰρ, ὕπατοι θεοὶ καὶ χθόνιοι καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος. 27. δέ-
 ξαιθ' ἱκέτην· δέξαιτο ἡμᾶς τῷ τῆς χώρας αἰδεσίμῳ πνεύματι. ὅ
 ἐστιν, αἰδῶ ἐπιπνεύσας τοῖς ἡμᾶς δεχομένοις Ἀργείοις. 31. πηλώδει.
 ψαμμώδει· τὴν γὰρ ψάμμον οὕτως φασίν, ὡς ὁ ποιητὴς Εἰλύσω
 ψαμάθοις, τόσῃν οἱ ἄσιν. (Π. XXI. 319.) 33. τὸ ἐξῆς οὕτως,
 πέμψατε ποντόνδε, ἔνθα ἀντήσαντες λαίλαπι χειμωνοτύπῳ, βροντῆ,
 στεροπῆ τε, ὄμβροφόροισί τε ἀνέμοις ἀγρίας ἄλος ὄλουντο.

ἀλὸς ἀντήσαντες ὄλοντο,
 πρὶν ποτε λέκτρων ὧν θέμις εἶργει
 σφειτεριζόμενον πατραδελφείαν
 τήνδ' ἀκόντων ἐπιβῆναι.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

νῦν δ' ἐπικεκλωμένα 40
 Δίον πόρτιν ὑπερ-
 πόντιον τιμάορ', Ἴνιν.
 ἀνθονομούσας προγόνου βοός, ἐξ ἐπιπνοίας
 Ζηρὸς ἔφαψιν· ἐπωνυμία δ' ἐπε-
 κραίνεται μόρσιμος αἰῶν 45
 εὐλόγως, Ἐπαφόν τ' ἐγέννασεν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ὄντ' ἐπιλαζομένα
 νῦν ἐν ποιονόμοις
 ματρὸς ἀρχαίας τόποις τῶν
 πρόσθε πόνων μνασαμένα γενετῶν ἐπιδείξω 50
 πιστὰ τεκμήρια· γαιονόμοισι δ' ἄ-
 ελπια περ' ὄντια φανεῖται.
 γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει.

38. σφειτεριζόμενοι. 47. ἐπιλεξαμένα. 50. γονέων.

37. ὧν τὸ δίκαιον ἡμᾶς εἶργει, διὰ τὸ μὴ θανατωθῆναι τὸν πατέρα. 38. ἀνεψιῶν τῶν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. 42. τὸν Ἐπαφον· ἐπικαλούμεθα τὸν Ἴνιν τῆς βοός τὴν ἐπαφήν τὴν ἐξ ἐπιπνοίας τοῦ Διός. τιμάορα: βοηθόν. 43. τὴν ἐξ ἐρωτικῆς διαθέσεως· ἐπέπνευσε γὰρ αὐτῷ ὁ ἔρως. 44. τῇ δὲ ἐπωνυμίᾳ ἐβεβαιώθη ὁ εὐμορφος αὐτοῦ βλος· ὡς γὰρ τῆς γονῆς ἐφήψατο Ζεὺς, οὕτως καὶ τῆς τύχης. 47. ἐπικαλουμένη. 48. ἐν Ἄργει, οὐ ἐνέμετο ἡ Ἰώ. 50. τῆς Ἰοῦς τοὺς πόνους ἐγὼ διηγουμένη. 51. τοῦ ἐξῆς· ὅν ἐπικαλουμένη νῦν ἐν Ἄργει δείξω πιστὰ τεκμήρια. ὡς οὐ ξένος ὧν ἐλεύσεται, ἀλλ' εἰς προγόνων γῆν. 53. προῖόντος τοῦ λόγου.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

εἰ δὲ κρυεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων
 ἔγγαιος οἶμον οἰκτρὸν αἴων, 55
 δοξάσει τις ἀκούειν ὅπα τὰς Τηρείας
 μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου,
 κρηλατίας ἀηδόνας.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ἄτ' ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἐγρομένα
 πενθεῖ νεωπὸν οἶτον ἠθέων, 60
 ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον, ὡς αὐτοφόνως
 ὄλετο πρὸς χειρὸς ἔθεν
 δυσμάτορος κότου τυχῶν.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

τὼς καὶ ἐγὼ φιλόδουριος Ἰαονίοισι νόμοισι
 δάπτω τὴν ἀπαλὴν Νειλοθερῆ παρεῖαν 65
 ἀπειρόδακρὸν τε καρδίαν.
 γοεδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι
 δειμαίνουσα φίλους,

55. οἰκτον. 60. νέοικτον. 65. εἰλοθερῆ. 68. δεῖμα,
 μένουσα.

54. τῶν φωνᾶς οἰωνῶν γνωσκόντων. 56. πλεονάζει τὸ τίς.
 57. Τηρείας μήτιδος: κατὰ περιφρασιν τοῦ Τηρέως. 58. τῆς ὑπὸ
 κίρκων ἐλαννομένης. 59. διωκομένη. 60. ἠθέων: τῶν συν-
 ἠθῶν τόπων. 64. ἀντὶ τοῦ φωνῆ Ἑλληνικῆ. 65. τὴν ἐν τῷ
 Νείλῳ θερισθεῖσαν, ἧ ἔστι βλαστήσασαν ἐν Αἰγύπτῳ. ἀπὸ τῶν σταχύων
 δὲ ἡ μεταφορά. 67. γοεδνα: τῶν γόων τὸ ἄνθος ἀποθρέπομαι.

τᾶσδε φνγαῖς ἀερίας ἀπὸ γᾶς
εἴ τίς ἐστι κηδεμών.

70

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

ἀλλὰ (θεοὶ γενέται, κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες)
ἢ καὶ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν κατ' αἴσαν,
ἕβρον δ' εἰώμως στέγοντες, ἄν
πέλοιντ' ἄν ἔνδικοι νόμοις·
ἔστι δὲ κακὰ πολέμου
τειρομένοις βωμὸς Ἄρη φνγάσιν
ῥῦμα, δαιμόνων σέβας.

75

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

εἰδείην τέλος εὖ παναληθῶς.
Διὸς ἡμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη·
πάντα τοι φλεγέθει κἄν σκότῳ μελαί-
να τε τύχα μερόπεσσι λαοῖς.

80

72. παρ' αἴσαν. 73. στέγοντες, εὖ. 74. πέλοιντ'. 76. ἀρής.
78. ἰθείη Διός.

69. ἀερίας ἀπὸ γᾶς: σκοτεινῆς· μέλαινα γάρ ἐστιν. ἢ ὅτι ταπεινὴ καὶ τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ὡς ὑπόγειος φαίνεται. 71. ἀλλὰ θεοί: ἀλλ' ὡς γενέται θεοὶ καλῶς τὸ δίκαιον ὀρῶντες· καὶ Ἡσίοδος Κλυθὶ ἰδῶν ἄτων τε (E. 9.). 73. τὴν τῶν Αἰγυπτιαδῶν. 74. ἐπὶ τοῖς νενομισμένοις καὶ δόξασιν ἡμῖν. 75. ἔστι δὲ κακὰ πολέμου: καὶ τοῖς ἐκ πολέμου δὲ τειρομένοις καὶ φεύγουσιν ὁ βωμὸς διὰ τὸ τῶν δαιμόνων σέβας ῥῦμα τῆς βλάβης ἐστίν· ἢ οὕτως· καὶ τοῖς ὑπὸ πολέμου τειρομένοις καὶ τετραμμένοις εἰς φνγὴν ὁ βωμὸς Ἄρης ἐστίν· ὑπερμαχεῖ γὰρ αὐτῶν καὶ οὐδὲν πᾶσχοι διὰ τὸ σέβας τῶν θεῶν. 79. γνωμικῶς παρὰ τὸ Ἄνηρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο. (II. VIII. 143) 80. πάντα τοι φλεγέθει: ἐν παντὶ τόπῳ λάμπει, κἄν διὰ σκότου χωρῆ. τοῖς μὲν ἀνθρώποις οὐκ εἰσύνοπτός ἐστιν, ἀλλὰ μελαινά τις αὐτοὺς κατέχει συντυχία.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ.

πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτω,
 κορυφῇ Λιὸς εἰ κρανθῆ προῶγμα τέλειον.
 δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιόι τε τεί-
 νοῦσι πόροι καυδεῖν ἄφραστοι.

85

ΣΤΡΟΦΗ Ε.

ἰάπτει δ' ἐλπίδων
 ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς·
 βοῶν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει,
 πᾶν δ' ἄπονον δαιμόνιον·
 ἤμενος ὦν φρόνημά πως
 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμ-
 πας ἐδράνων ἀφ' ἄγνωῶν.

90

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ε.

ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν
 βρότειον, οἷα νεάζει, πυθμῆν
 δι' ἄμὸν γάμον τεθαλὼς

95

88. βίαν δ' οὔτις ἐξάλυξει. 89. τὰν ἄπονον δαιμονίων. 90. μνη-
 μον ἄνω. 95. ἄμὸν.

82. εἰ δὲ τι ἀνυσθῆ τῷ νεύματι τοῦ Λιὸς, ἀσφαλῶς πίπτει καὶ
 εὐσχημόνως· τὸ γὰρ ἐπὶ νώτω πίπτειν τοὺς παλαιστὰς ἄσχημόν ἐστιν·
 εὐσχημόνως· ἄσχημόνως· ἀσφαλῶς ἀποβαίνει. 84. πυκνοὶ γὰρ
 εἰσιν οἱ τῶν πραπίδων αὐτοῦ τοῦ Λιὸς πόροι. 87. τοὺς τοῦ ὀλέσθαι
 ἀξίους, ὃ ἔστι κακούς. 90. ἤμενον ἄνω φρόνημα· τὸ δὲ φρό-
 νημα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἄγνωῶν ἐδρασματίων ἐφήμενον ἐξέπραξε τὸν σκο-
 πὸν ἑαυτοῦ αὐτόθεν ἀπὸ τῶν ἄγνωῶν ἐδρασματίων, ὃ ἔστι τοῦ οὐρα-
 νοῦ. ἢ τὸ ἄνω ἰδρυμένον ἢ τὸ ἐδρατιον. 94. πυθμῆν·
 αὐτὸς ὁ Αἴγυπτος. 95. τὸ θάλας· ἢ ῥίζα τῶν πενήκοντα παίδων,
 ὃ ἔστιν αὐτὸς ὁ Αἴγυπτος.

δυσπαραβούλοισι φρεσίν,
καὶ διάνοιαν μαινόλιν
κέντρον ἔχων ἄφυκτον, ἄ-
ταν δ' ἀπάτα μεταγνοῦς.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Ζ.

τοιαῦτα πάθεα μέλεα θροομένα δ' ἐγώ, 100
λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ,
ἰῆ ἰῆ, ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ,
ζῶσα γόοις με τιμῶ.
ἰλέομαι μὲν Ἀπίαν
βοῦνιν (καρβᾶν' αὐδᾶν εὔ, γᾶ, κοννεῖς) πολλάκι
δ' ἐμπίντω 105
ζὴν λακίδι λίνοισιν ἦ
Σιδονίᾳ καλύπτρα.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ζ.

Θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς
ἐπίδρομ', ὀπόθι θάνατος ἀπῆ.
ἰὼ ἰὼ, ἰὼ δυσάγκριτοι πόνοι, 110

105. ὦ γᾶ.

96. οὐ φύλλοις, ἀλλὰ τῇ ἀνοίᾳ τῶν παίδων ἑαυτοῦ καὶ διάνοιαν
μαινόλιν ἔχων, ὅπερ ἐστὶ κέντρον ἄφυκτον. 97. τῇ ἀπατηκῆ.
101. δακρυοπετῆ: παρασκευαστικὰ τοῦ πίπτειν τὰ δάκρυα τῶν
ἀκουόντων. 104. ἰλάσκομαι. 105. τὴν γῆν κατὰ βαρβά-
ρους· ὦ (sic pro ὡς legendum) γῆ, νοεῖς καὶ τὴν βάρβαρον φωνήν.
107. τῷ κεφαλοδέσμῳ. 108. Θεοῖς δ' ἐναγέα: ὅπου δὲ θάνατος
ἀπῆ, ἐκεῖ τῶν ἀνθρώπων ἐπυραγόντων τιμαὶ τοῖς θεοῖς ἐπιτρέχουσιν·
ἐναγέα δὲ, ἐναγίσματα. 110. δυσδιάγνωστοι.

ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' Ἄρτεμις.
 παντὶ δὲ σθένει διω-
 γμοῖσι νῦν ἐτητύμως 130
 ἀδμήτας ἀδμήτα
 ῥύσιος γενέσθω·
 σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρὸς εὐνάς
 ἀνδρῶν, ἔ' ἔ,
 ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν. 135

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Θ.

εἰ δὲ μὴ, μελανθές
 ἠλιόκτυπον γένος
 τὸν γαῖον,
 τὸν πολυξενώτατον
 Ζῆνα τῶν κεκμηκότων 140
 ἰξόμεσθα σὺν κλάδοις
 ἀρτάναις θανοῦσαι,
 μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων.
 ὦ Ζῆν, ἰώ, Ἰοῦς μῆνις
 μάστιγι' ἐκ θεῶν· κοινῶ δ' ἄταν 145
 γαμετᾶς σᾶς οὐρανόνικον.

129. 130. διωγμοῖς ἐμοῖσιν ἀσχαλῶσ'. 144. Ἰοῦς ἰῶ.

128. ἀσφαλῶς ἐπιδέτω με. 132. ἀντὶ τοῦ ῥυσάσθω ἢ παρθένος ἡμᾶς τὰς παρθένους. 136. εἰ δὲ μὴ ῥύσεται. 138. τὸν καταχθόνιον Ἄϊδην. 144. ὦ Ζεῦ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν μῆνις κατὰ Ἰοῦς ἰώδης (sic enim cum Hermanno legendum est pro ὠδῆς) ἐστὶ καὶ μαστιγωτική. 146. τὴν τῆς Ἥρας τῆς ἐν ἀνδρείᾳ νικώσης πάντας τοὺς ἐν οὐρανῷ θεούς. καὶ ἐφ' ἡμᾶς οὐδ' ἔφθασεν ἡ μῆνις τῆς Ἥρας. πρὸς τὸ ἄνω τοῦτο Τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων ἰξόμεσθα — χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμῶν. τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου ἀναπεφώνηται.

χαλεποῦ γὰρ ἐκ
πνεύματος εἶσι χειμῶν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Θ.

καὶ τότε οὐδὲ δικαίοις
Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις, 150
τὸν τᾶς βοῶς
παῖδ' ἀιμάσας, τὸν αὐ-
τός ποτ' ἔκτισεν γόνυ,
νῦν ἔχων παλίντροπον
ὄψιν ἐν λιταῖσιν· 155
νυθοθεν δ' εὐκλίου καλούμενος.
ὦ Ζήν, ἰὼ, Ἰοῦς μῆνις
μάστιγι' ἐκ θεῶν· κοινῶ δ' ἄταν
γαμετᾶς σᾶς οὐρανόνικον.
χαλεποῦ γὰρ ἐκ 160
πνεύματος εἶσι χειμῶν.

ΔΑΝΑΟΣ.

παῖδες, φρονεῖν χερή· ξὺν φρονοῦντι θ' ἦκετε
πιστῶ γέροντι τῷδε ναυκλήρω πατρί,
καὶ τὰπὶ χέρσου νῦν προμηθίαν λαβῶν
αἰνῶ φυλάξαι τὰμ' ἔτη δελτιομένης. 165

157. Ἰοῦς ἰῶ. 162. θ' ἦκετε.

149. καὶ τότε οὐδὲ δικαίοις: τὸ ἐξῆς, καὶ τότε οὐδὲ δικαίοις ἐνέξε-
ται Ζεὺς λόγοις, νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν λιταῖς. οὐκ εὐαπολόγητος
ἔσται, φησὶν, ὅταν ἡμᾶς παρίδη ἀπολλυμένους. 163. ἐξάρχω.
164. ὡς τὰ ἐν θαλάσῃ. 165. ἀπογραφομένης.

ὄρω κόνιν, ἀναυδον ἄγγελον στρατοῦ·
 σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι·
 ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσοῦν
 λεύσσω ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασιν.
 τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχιγέται 170
 ὀπτῆρες εἶεν ἀγγέλων πεπυσμένοι.
 ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων εἴτε καὶ τιθεὶς μένος
 ὦμῃ ξὺν ὄργῃ τόνδ' ἐπόρουνται στόλον,
 ἄμεινόν ἐστι παντός ὄννεκ', ὦ κόραι,
 πάγον προσίξεν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν. 175
 κρείσσων δὲ πύργου βωμός, ἄρρηκτον σάκος.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα βῆτε καὶ λευκοσιθεφεῖς
 ἰκτηρίας, ἀγάλματ' αἰδοίου Διός,
 σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χειρῶν εὐσυνύμων,
 αἰδοῖα καὶ γοεδνά καὶ ζαχρεῖ' ἔπη 180
 ξένους ἀμείβεσθ', ὡς ἐπήλυδας πρόπει,
 τορῶς λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγᾶς.
 φθογγῇ δ' ἐπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ,
 τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσσωφρονισμένων
 ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἧσύχου. 185
 καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ
 γένη· τὸ τῆδε κάρι' ἐπίφθονον γένος.
 μέμνησο δ' εἴκειν· κρείος εἶ ξένη φυγᾶς.
 θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρόπει τοὺς ἤσσονας.

172. τεθηγγμένος. 184. ἐκ μετωποσωφρόνων. 187. γυνή.

173. τὸν πρὸς ἡμᾶς στόλον μετὰ ὀρμῆς ποιεῖται. 175. στρογ-
 γύλα γὰρ ἐστὶ τὰ ἱερεῖα καὶ γωνίας οὐκ ἔχοντα. 177. λευκοῖς
 ἐρίοις ἐστεμμέναις. 179. ὃ ἐστὶν ἀντέχεσθε τῇ δεξιᾷ τῶν ἀγαλμά-
 των, τῇ ἀριστερᾷ τοὺς κλάδους κατέχουσαι. 186. πολλὰ προσημιάζου.
 μῆτε προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου μῆτε ἀμειβομένη μακρολόγει.
 188. ἐπικουρίας χρῆζεις.

ΧΟΡΟΣ.

πάτερ, φρονοῦντως πρὸς φρονοῦσαν ἐννέπεις. 190
 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνήσθαι σέθεν
 κεδνάς ἐφετιμάς· Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.

ΔΑΝΑΟΣ.

ἴδοιτο δῆτα πρενμενοῦς ἀπ' ὄμματος.

ΧΟΡΟΣ.

Θέλομι' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν.

ΔΑΝΑΟΣ.

μή νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔσται κράτος. 195

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Ζεῦ, κόπων οἴκτιρε μὴ ἀπολωλότας.

ΔΑΝΑΟΣ.

κείνου θέλοντος εὖ τελεντήσει τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

ΔΑΝΑΟΣ.

καὶ Ζηρὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσχετε.

ΧΟΡΟΣ.

καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους. 200

ΔΑΝΑΟΣ.

ἀγρόν τ' Ἀπόλλω, φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν.

ΧΟΡΟΣ.

εἰδὼς ἂν αἴσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς.

ΔΑΝΑΟΣ.

συγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων.

ΧΟΡΟΣ.

τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι;

190. πρὸς φρονοῦντας. 195. ἔστω.

192. ὁ ἔφορος τοῦ γένους. 194. ὡς αὐτοῦ ἤδη καθεσθέντος.
 196. μὴ μετὰ τὸ ἀπολέσαι οἴκτιρήσεις ἡμᾶς. 199. τὸν ἥλιον· ἐξα-
 νίστησι γὰρ ἡμᾶς ὡς ὁ ἀλεκτρῶν. 203. συγγένοιτο.

ΔΑΝΑΟΣ.

ὄρω τρίαίαν τήνδε σημεῖον θεοῦ. 205

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν, εὖ τε δεξάσθω χθονί.

ΔΑΝΑΟΣ.

Ἐρμῆς ὄδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκεύτω.

ΔΑΝΑΟΣ.

πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν
σέβεσθ'· ἐν ἀγνῷ δ' ἔσμός ὡς πελειάδων 210

ἴζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ,
ἐχθρῶς ὄμαιμον καταμαινόντων γένος.
ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἀγνεύοι φαγών;
πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα
ἀγνός γένοιτ' ἂν; οὐδὲ μὴ ἔν' Αἴδου θανάων 215
φύγη ματαίων αἰτίας, πράξας τάδε.
κἀκεῖ δικάζει τὰμπλακήμαθ', ὡς λόγος,
Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας.
σκοπεῖτε, κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τρόπον,
ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε. 220

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ποδαπὸν ὄμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον
πέπλοισι βαρβάρουσι καὶ τριχώμασιν
χλίοντα προσφωνοῦμεν; οὐ γὰρ Ἀργολὶς

218. Aliquot versus post hunc excidisse indicatur. 222. πν-
κάσματος.

205. ἐν γραφῇ. τοῦ Ποσειδῶνος. 207. ὡς τῶν Αἰγυπτίων
ἄλλως αὐτὸν γραφόντων. 212. τῶν συγγενῶν ὑμῖν. τοῦ ὁμογε-
νοῦς. 214 παρὰ πατρός ἄκοντος. 218. μεθ' ἃς οὐκ ἔστιν ἄλλη
τιμωρία. 221. τὸν οὐχ Ἑλλήνα κατὰ στολήν. 223. τρυφῶντα.

ἔσθῃς γυναικῶν, οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων.
 ὅπως δὲ χώραν οὔτε κηρύκων ὑπο 225
 ἀπρόξενοί τε, νόσφιν ἡγητῶν, μολεῖν
 ἔτλητ' ἀτρέστως, τοῦτο θανμασιὸν πέλει.
 κλάδοι γε μὲν δὴ κατὰ νόμους ἀφικτόρων
 κείνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις·
 μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθῶν συνοίσειται στόχῳ. 230
 κατ' ἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιος ἦν,
 εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν.

ΧΟΡΟΣ.

εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον.
 ἐγὼ δὲ πρὸς σε πότερον ὡς ἔτην λέγω,
 ἢ τηρὸν ἱερόραβδον ἢ πόλεως ἀγόν. 235

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαροῦς ἐμοί.
 τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος
 ἱνὶς Πελασγός, τῆςδε γῆς ἀρχηγέτης.
 ἐμοῦ δ' ἀνακτος ἐυλόγως ἐπώνυμον
 γένος Πελασγῶν τῆςδε καρποῦται χθόνα· 240
 καὶ πᾶσαν αἴαν, ἧς δι' ἀγνὸς ἔρχεται
 Στρυμών, τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου κρατῶ.
 ὀρίζομαι δὲ τὴν τε Περραιβὸν χθόνα
 Πίνδον τε τὰπέκεῖνα, Παιόνων πέλας,

225. ὅπως τε. οὐδέ. 230. συνοίσειται. 231. καὶ τᾶλλα
 πού μ'. δίκαιον. 235. Ἐρμού ῥάβδον.

225. μὴ ἐπικηρυκευσάμενα. 226. πρέσβων. 228. Ἑλλη-
 νικῶν ἱκετῶν. 230. συμφωνήσει. 231. ἔμελλον ἂν στο-
 χασμῷ τὰ καθ' ὑμᾶς λέγειν, εἰ μὴ φωνὴν εἴχετε. 233. περὶ τοῦ
 κόσμου ἡμῶν, ὅτι βάρβαρος. 234. νῦν δημότην. 235. φύλακα.
 237. Παλαίχθων ὄνομα κύριον. 241. ἀντὶ τοῦ καὶ πάσης αἴας.
 242. τοῦ πρὸς δυσμᾶς μέρους Στρυμόνος κρατῶ. Στρυμών δὲ ποτα-
 μὸς Θράκης.

ὄρη τε Δωδωναῖα· συντέμνει δ' ὄρος 245
 ἕργας θαλάσσης. ἰὼνδε τὰπὶ ἰάδε κρατῶ.
 αὐτῆς δὲ χώρας Ἄπιδας πέδον τόδε
 πάλαι κέκληται φωτὸς ἱατροῦ χάριν.
 Ἄπιδας γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας
 ἱατρομαντις, παῖς Ἀπόλλωνος, χθόνα 250
 τήνδ' ἐκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων,
 τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασιν
 χρανθεῖσ' ἀνήκε γαῖα μηνιαιῶ ἄκη,
 δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν.
 τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια 255
 πράξας ἀμέμπτως Ἄπιδας Ἀργεῖα χθονί,
 μνήμην ποτ' ἀντίμισθον εὔρετ' ἐν λιταῖς.
 ἔχοντες ἤδη τὰπ' ἐμοῦ τεκμήρια,
 γένος τ' ἄν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω.
 μακρὰν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις. 260

ΧΟΡΟΣ.

βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος· Ἀργεῖαι γένος
 ἐξευχόμεσθα, σπέρματ' ἐντέκνου βοός.
 καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἄπιστα μνθεῖσθ', ὧ ξένοι, κλύειν ἐμοί,
 ὅπως τόδ' ἔμιν ἔστιν Ἀργεῖον γένος. 265
 Λιβυσικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι

254. δράκονθ' ὄμιλον.

245. ὁ δὲ ὄρος ὁ ἡμέτερος τὰπὶ Δωδώνην ἔχει ἕως τῆς θαλάσσης·
 καὶ ἐπέκεινα δὲ τῶνδε κρατῶ. 249. τοῦ πέρατος. ἀνεχρόνισε δέ·
 τῶν γὰρ Ἡρακλειδῶν κινσὶ διαβάντων εἰς Ἀργος οὕτως ἐκλήθη Ναύ-
 πακτος. 252. ὡς τῶν πολιτῶν αὐτοκτονησάντων. 254. τί ἀνήκε·
 δρακόντων πληθος. 257. ἀντὶ τοῦ περιεποιήσατο. 263. ἀντὶ τοῦ
 ἀποδείξω.

γυναιξίν ἔστε, κοῦδαμῶς ἐγχωρίαίς.
 καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν,
 Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις
 εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. 270
 Ἰνδούς τ' ἀκούω νομάδας ἵπποβάμοσιν
 εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας, χθόνα
 παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας.
 καὶ τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους Ἀμαζόνας,
 εἰ τοξοτενεγεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ἦκασα 275
 ὑμᾶς· διδαχθεῖς δ' ἂν τόδ' εἰδείην πλέον,
 ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν.

ΧΟΡΟΣ.

κληδοῦχον Ἦρας φασὶ δωματίων ποτὲ
 Ἰὼ γενέσθαι τῆδ' ἐν Ἀργεῖα χθονί.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἦν ὡς μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ. 280
 μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῶ;

ΧΟΡΟΣ.

ἀκρονπτία γ' Ἦρας ταῦτα τὰμπαλάγματα.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

πῶς οὖν τελευτῆ βασιλέων νείκη τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

βοῦν τὴν γυναικ' ἔθρηκεν Ἀργεῖα θεός.

271. ἀκούων. 272. οἶμαι. 274. καιτᾶν.

269. καὶ γυναῖκες ἂν Κύπρια ἀνδράσι μιγεῖσαι τέκοιεν καθ' ὑμᾶς. 271. ἵπποις εἰκονίαις κατὰ τὸ τάχος. 272. καμήλοις νοτοφορουμένας (sic legendum pro νωτοφορουμέναις) κατὰ τὴν χθόνα. 274. λέγει εἶναι. 278. ἱέρειαν. 282. αἱ περιπλοκαί. 283. τα νείκη Λιὸς καὶ Ἦρας εἰς τί κατέληξαν; 284. τὴν: διὸ τὴν γενομένην ὑπὸ Λιὸς μεταμόρφωσιν τῆς Ἰοῦς τῆ θεᾶ προσῆψαν (sic legendum pro προσῆψας).

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

οὐκοῦν πελάζει Ζεὺς ἔτ' εἰκραίρω βοῖ; 285

ΧΟΡΟΣ.

φασίν, πρέποντα βουθόρω ταύρω δέμας.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν πάνθ' ὀρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοῖ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ποῖον πανόπτῃν οἰοβουκόλον λέγεις;

ΧΟΡΟΣ.

Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανεν. 290

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπτόμῳ βοῖ;

ΧΟΡΟΣ.

βοηλάτην μύωπα, κινήτριον·

οἷστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακροῦ δρόμῳ.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. 295

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

καὶ μὴν Κάνωβον κατὰ Μέμφιν ἴκετο.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ Ζεὺς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φητύει γόνον.

285. ἐπ'. 291. τί δ'; οὐκ. 293. ΒΑΣΙΛΕΥΣ. Ἰνάχου
πέλας. 294. ΧΟΡΟΣ. 295. ΒΑΣΙΛΕΥΣ. 296. ΧΟΡΟΣ.
deinceps versum excidisse indicatur.

294. τίς (sic legendum pro δις) αὐτήν ἤλασε μακροῦ δρόμῳ;
295. συγκόλλως: συμφάνως.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τίς οὖν ὁ Δίος πόρις εὐχεται βοός;

ΧΟΡΟΣ.

Ἐπαφος, ἀληθῶς ἑνσίων ἐπώνυμος.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Ἐπάφον δὲ τίς

300

ΧΟΡΟΣ.

Λιβύη, μεγίστης ὄνομα γῆς καρπουμένη.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλάστημον λέγεις;

ΧΟΡΟΣ.

Βῆλον δίπαιδα, πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον.

ΧΟΡΟΣ.

Λαναός· ἀδελφός δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις.

305

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

καὶ τοῦδ' ἀνοίγε τοῦνομ' ἀφθόνω λόγφ.

ΧΟΡΟΣ.

Αἴγυπτος· εἰδῶς δ' ἀμόν ἀρχαῖον γένος
πράσσοις ἂν ὡς Ἀργεῖον ἀντήσας σιόλον.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

δοκεῖτε δὴ μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονὸς
τάρχαῖον. ἀλλὰ πῶς πατρῶα δάματα
λιπεῖν ἔτλητε; τίς κατέσκηψεν τύχη;

310

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ Πελασγῶν, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά.
πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταῦτόν πετρόν·

300. verba Ἐπάφου δὲ τίς non leguntur. 307. ἀμόν.

302. ὁ Εὐριπίδης πέντε φησὶ παῖδας εἶναι Βῆλον, Αἴγυπτον,
Λαναόν, Φοίνικα, Φινέα, Ἀγήνορα. 304. τοῦ πατρός σου.

ἐπεὶ τίς ἤνχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν
 κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρῖν, 315
 ἔχθει μεταπτιοῦσαν εὐναίων γάμων;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τί φῆς ἰκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν
 λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους;

ΧΟΡΟΣ.

ὡς μὴ γένωμαι δμῶϊς Αἰγύπτου γένει.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

πότερα κατ' ἔχθραν, ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; 320

ΧΟΡΟΣ.

τίς δ' ἂν φίλοις ὁμοῖτο νοῦν κεκτημένος;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

σθένος μὲν οὕτως μεῖζον ἀΐζεται βροτοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ναί, δυστηχούντων τ' εὐμαρῆς ἀπαλλαγῆ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβῆς ἐγὼ πέλω;

ΧΟΡΟΣ.

αἰτοῦσι μὴ ᾗδουὲς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν. 325

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

βαρέα σύ γ' εἶπας, πόλεμον αἴρεσθαι νέον.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἢ Δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

εἴπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν.

321. φίλων ὁμοῖτο τοὺς κεκτημένους. 323. γ'. 327. δίκη

217. διὰ τί λέγεις ἐληλυθέναι. 320. ἢ ὅτι ἀθέμιτος γάμος.
 ᾤετο γὰρ αὐτὰς ἐκδεδῶσθαι ἤδη ἄλλοις ἀνδράσιν. 321. κατ' ἔχθραν
 δηλονότι. τίς γὰρ τοὺς ἀνδρας δεσπότης ὄνοιτο; 328. συνέπρασσον
 ἂν ὑμῖν, εἰ ἀρχὴν προσφάσεως εἶχον.

ΧΟΡΟΣ.

αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος ὧδ' ἔστεμμένην.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

πέφρικα λεύσσων τάσδ' ἔδρας κατασκίους. 330

βαρὺς γε μέντοι Ζηγρὸς ἱκεσίον κότος.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

Παλαίχθονος τέκος, κλυθί μου

πρόφρονι καρδία, Πελασγῶν ἄναξ.

ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περιδρομον,

λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν ἄμ πέτραις 335

ἡλιβάτοις, ἴν' ἀλκᾷ πίσυνος μέμν-

κε φράζουσα βοτήρι μόχθους.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ὄρω κλάδοισι νεοδρότοις κατάσκιον

νεύονθ' ὄμιλον τόνδ' ἀγωνίων θεῶν.

εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων, 340

μηδ' ἔξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει

νεῖκος γένηται· τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγὰν

ἱκεσία Θέμις Διὸς κλαρίου.

331. ΧΟΡΟΣ. 344. Θέμις.

330. τοῖς θαλλοῖς ἱκετηρίων κλάδων πεπληρωμένας. 336 γῆ
 10ὸ ὄρους. 337. τῷ ἑαυτῆς βοτήρι σημαίνουσα τοὺς διωγμούς.
 338. ὄρω ὄμιλον θεῶν ἔστεμμένον ἱκετηρίας. 340. τῶν νῦν μὲν
 ξένων, πρῶην δὲ συνημμένων τῷ ἄστει. 343. τὴν μὴ ἐπὶ βλάβῃ
 τινὸς γεγονυῖαν. 344. παντάπασι κληροῦντος καὶ κραίνοντος.
 345. παρ' ἐμοῦ τῆς νεωτέρας ὁ γέρων.

σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραίοφρων· 345
 ποτιπρόπαιον αἰδόμενος οὐ πενεῖ
 καλλιπότιμον τύχας. ἱεροδόκα πέλει
 θεῶν λίματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἀγνοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

οὔτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι
 ἐμῶν. τὸ κοινὸν δ' εἰ μαιίνεται πόλις, 350
 ξυνη̄ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη.
 ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν πάρος,
 ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δῆμον,
 πρῦτανις ἄκριτος ὦν, 355
 κρατύνεις βωμόν, ἐστίαν χθονός,
 μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν,
 μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος
 πᾶν ἐπικραίνεις· ἄγος φυλάσσον.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἄγος μὲν εἶη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις, 360
 ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ·
 οὐδ' αὖ τόδ' εὖφρον, τάσδ' ἀτιμάσαι λιᾶς.
 ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας
 δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἔλειν.

346. οὐ πτωχεύσεις. 347. οἱ θεοὶ δέχονται τὰ ἀπὸ ἀνδρὸς ἀγνοῦ ἱερά. 349. οὐ πρὸς τὴν ἐστίαν τῶν ἐμῶν δωμάτων ἀντὶ τοῦ οὐκ ἰδίᾳ πρὸς ἐμὲ ποιείσθε τὰς ἱκεσίας, ἀλλὰ πρὸς πᾶσαν τὴν πόλιν. 350. εἰ δὲ τὸ κοινὸν μαιίνεται, ὃ ἐστὶν ἡ πόλις. 355. ἀνοπεύθυνος. 360. ἐχθροῖς. 364. καὶ τοῦ συμφέροντος ἐπιτυχεῖν.

**ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.**

τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, 365
φύλακα πολυτόνων
βροτῶν, οἱ τοῖς πέλας προσήμενοι
δίκας οὐ τυχάνουσιν ἐννόμου.
μένει τοι Ζηγὸς ἰκτίον κότιος
δυσπαράφελκτος παθόντος οἴκτιος. 370

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν
νόμφ πόλεως φάσκοντες ἐγγύτατα γένους
εἶναι, τίς ἂν τοῖσδ' ἀντιωθῆναι θέλοι;
δεῖ τοί σε φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν
ὡς οὐκ ἔχουσι κῆρος οὐδὲν ἀμγί σου. 375

**ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.
ΣΤΡΟΦΗ Γ.**

μή τί ποτ' οὖν γενοίμαν ὑποχείριος
κράτεσιν ἀρσένων. ὑπάστρω δέ τοι
μῆχαρ ὀρίζομαι γάμου δὺςφρονος
φυγᾶ. ξύμμαχον δ' ἐλόμενος Λίκαν
κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. 380

377. ὑπαστρων. 379. δίκαν.

366. τὸν ξένιον καὶ ἰκέσιον Λία τὸν φύλακα τῶν ἀτυχοῦντων οἴτανες τοῖς πέλας προσεζάνοντες οὐ μεταλαμβάνουσι τῆς δίκης, ἀλλ' ὑπερορῶνται. 369. τοῖς θρήνοις τῶν πασχόντων συμμαχεῖ ὁ τοῦ Λιὸς χόλος. 370. δυσπαρθενήτοις (leg. δυσπαρθρηνήτοις). 377. τὴν δὲ τοῦ γάμου μηχανὴν δοιοῦμαι τοῖς ἄστροις· ἀντὶ τοῦ μηχανήσομαι φεύγειν δι' ὁδοῦ μακρᾶς τὸν γάμον. οἱ γὰρ μακρὰν ὁδὸν φεύγοντες δι' ἄστρον σημαίνεσθαι ἔλεγον.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

οὐκ εὐχριτον τὸ κρῖμα· μή μ' αἰροῦ κριτήν.
 εἶπον δὲ καὶ πρὶν, οὐκ ἄνευ δῆμον τάδε
 πράξαιμ' ἄν, οὐδέ περ κρατῶν· μή καὶ ποτε
 εἴπη λεώς, εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι·
 ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν.

385

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.**ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.**

ἀμφοιέροις ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ
 Ζεὺς ἑτερορρεπῆς, νέμων εἰκότως
 ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις.
 τί τῶνδ' ἐξ ἴσου ἕεπομένων μεταλ-
 γεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι;

390

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου
 δίκην κολυμβητῆρος ἐς βυθὸν μολεῖν
 δεδορκὸς ὄμμα μηδ' ἄγαν ὠνωμένον,
 ὅπως ἄνατα ταῦτα πρῶτα μὲν πόλει,
 ἀνιοῖσί θ' ἡμῖν ἐκτελεντήσει καλῶς,
 καὶ μήτε δῆρις ἑρσίον ἐφάψεται,
 μήτ' ἐν θεῶν ἑδραῖσιν ᾧδ' ἰδρυμένας
 ἐκδόντες ὑμᾶς τὸν πανώλεθρον θεὸν
 βαρὴν ξένοικον θησόμεσθ' Ἀλάστορα,

395

383. καὶ μήποτε.

387. αὐτὸς ἐπεξηγήσατο τί ἐστὶν ἑτερορρεπῆς. 389. εἰ ὁ Ζεὺς
 τὸ ἴσον φυλάττει, τί ἀπορεῖς συμμαχεῖσθαι τῷ Διί; 391. δεῖ δὴ εἰς
 βυθὸν μολεῖν φροντίδος βαθείας σωτηρίου, δίκην κολυμβητῆρος. τοῦτο
 δὲ τοῖς σπογγοτόμοις συμβαίνει, τὸ πόρρωθεν σκοπεῖν καὶ περιβλέπε-
 σθαι. 396. ἀντὶ τοῦ ἐκετίδων.

ὅς οὐδ' ἐν Αἴδου τὸν θανάτῳ ἔλευθεροῖ. 400
μῶν του δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

φρόντισον καὶ γενοῦ πανδίκως
εὐσεβῆς πρόξενος·
τὰν φρυγάδα μὴ προδοῖς,
τὰν ἔκαθεν ἐκβολαῖς 405
δυσθέοις ὀρμέναν·

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

μήθ' ἴδης μ' ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων
ἔνσασθεισαν, ὧ
πᾶν κράτος ἔχων χθονός.
γῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων 410
καὶ φύλαξαι κόιον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

μήτι τλής τὰν ἰκέτιν εἰσιδεῖν
ἀπὸ βρετέων βίᾳ δίκας ἀγομέναν
ἱππηδόν, ἀμύτικων
πολυμίτων πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν. 415

401. μῶν σοι.

405. διωγμοῖς ἀθέοις. 411. τὸν τοῦ Διός. 413. παρὰ βού-
λησιν τῆς Δίκης. 414 ὡς ἵππος τῆς ἄμπυκος ἐλκομένην. 415.
τὰς ἐπιλήψεις τῶν πέπλων μου. ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ τλαίης ἰδεῖν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ἴσθι γάρ, παισὶ τὰδε καὶ δόμοις,
 ὀπότερ' ἂν κτίσης, μένει δορὶ τίνειν
 ὁμοῦσαν θέμν.

τὰδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

καὶ δὴ πέφρασμαί· δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται· 420

ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν
 πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη, καὶ γεγόμεσθαι, σκάφος
 στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον.
 ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφῆ.

καὶ χρημάτων μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων 425

ἄτης γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσανθ' ὁμοῦ
 γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίον Διὸς χάριν·
 καὶ γλώσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια,
 γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος,
 ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήριος. 430

ὅπως δ' ὀμαιμον αἶμα μὴ γενήσεται
 γαῖαν μαῖνον, δεῖ πεσεῖν χρηστήρια
 θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ πημονῆς ἄκη

425. προσηγμένον. 425. καὶ δώμασιν μὲν χρημάτων. 426.

ἄτης τε μείζω καινὸν ἐμπλήσαι γόμον. Sequitur autem post 427.

430. μὴ ἀλγεῖν ἅ θυμοῦ κάρτα κινητήρια. 432. δεῖ κάρτα θύειν
 καί.

416. λείπει ὄτι. 418. δίκαιόν ἐστιν ἀποδιδόναι ὁμοίαν δίκην.

Αἶκε πάθῃ τὰ κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο. 420. οὕτως

ἀποβαίνει. 421. ἢ τοῖς θεοῖς, ἢ τοῖς Αἰγυπτιαδαῖς. 425. χρη-

μάτων. 426. τοῦ Διὸς ἐμπιπλῶντος καὶ γεμίζοντος ἄτης τὸν γό-

μον. 428. ἀντὶ τοῦ γλώσσης τοξευσάσης, ὅ ἐστιν εἰπούσης. 433.

τῆς προσδοκωμένης πημονῆς ἄκη.

ἢ κάρτ' ἀνοίξας τοῦτ' ἐγὼ παροίχομαι.
 Θέλω δ' αἰδοῖς μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν 435
 εἶναι· γένοιτο δ' εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν.

ΧΟΡΟΣ.

πολλῶν ἄκουσον τέρματ' αἰδοίων λόγων.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἤκουσα, καὶ λέγοις ἄν· οὐ με φεύξεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἔχω στρόβους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τύχη γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλει. 440

ΧΟΡΟΣ.

ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλή

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

λέξον τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυνθεῖς· ἔσει.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ μὴ τι πιστὸν τῷδ' ὑποστήσεις στόλω,

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

τί σοι περαίνει μηχανὴ συζωμάτων;

ΧΟΡΟΣ.

νέοις πίναξι βρέτεια κοσμηῆσαι τάδε. 445

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

αἰνιγματώδες τοῦτοπος· ἀλλ' ἀπλῶς φράσον.

ΧΟΡΟΣ.

ἐκ τῶνδ' ὅπως τάχιστ' ἀπάγξασθαι θεῶν.

434. hic omissus est. 437. ante hunc versum legitur ἢ
 κάρτ' ἀνοικτος τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι. 440. τάχ' ἂν γυναικί. πέλοι.

434. καὶ τοῦτο ποιῶν ἐκτός ἔσομαι τοῦ νείκους θεοῖς ὑπηρετῶν.
 435. μάντις ἀποβαίνει φανῶλος. 439. τὰς στροφὰς τῶν ζωνῶν. 445.
 καινοῖς ἀναθήμασι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν κοσμησῶ. λέγει δὲ ὅτι
 μετεωρήσω ἐμαυτὸν τῇ ἀγγονῇ. 447. ἐξήρημαι τῶν θεῶν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἤκουσα μαστικτῆρα καρδίας λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνῆκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

καὶ πολλαχῆ γε δυσπάλαιστα πράγματα, 450
κακῶν δὲ πληθὸς ποταμὸς ὡς ἐπέρχεται·
ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὖπορον
τόδ' ἐσβέβηκα, κοῦδαμοῦ λιμὴν κακῶν.
εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος,
μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπεριοξεύσιμον· 455
εἰ δ' αὖθ' ὁμαίμοις παῖσιν Αἰγύπτου σέθεν
σταθεῖς πρὸ τειχέων διὰ μάχης ἤξω τέλους,
πῶς οὐχὶ τὰνάλωμα γίγνεται πικρόν,
ἄνδρας γυναικῶν οὐνεχ' αἰμάξαι πέδον;
ὅμως δ' ἀνάγκη Ζητὸς αἰδεῖσθαι κότον 460
ἱκτῆρος· ὑψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος.
σὺ μὲν, πάτερ γεραῖε τῶνδε παρθένων,
κλάδους τε τούτους αἰψ' ἐν ἀγκάλαις λαβέ
βωμούς τ' ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων
θές, ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ 465
πάντες πολῖται, μηδ' ἀπορριφθῆ λόγος
ἐμοῦ· κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς.
καὶ γὰρ τάχ' ἂν τις οἰκτίσας, ἰδὼν τάδε,

448. δακτυλιῆρα. Post 462 sequitur hic versus 49' ὡς τά-
χιστα, τήνδ' ἐρημώσας ἔδραν. 463. ἄψ. λαβών. 464. βω-
μούς ἐπ'.

448. ἤκουσα λόγον καρδίας δηκτικόν. 450. δυσμεταχειρίστα.
ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἤκουσα. 455. ἀνυπέβλητον. 458. τὸ πτώμα τῶν
σωμάτων. 461. ὁ τούτου φόβος μέγας ἐστὶν ἐν βροτοῖς. 467.
τοὺς γὰρ ἄρχοντας ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσιν εἰωθὲν αἰτιάσθαι
ὁ λαός.

ἕβρον μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου,
 ὑμῖν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος. 470
 τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.

ΔΑΝΑΟΣ.

πολλῶν τὰδ' ἡμῖν ἐστὶν ἠξιωμένα,
 αἰδοῖτον εὐρεθέντα πρόξενον λαβεῖν.
 ὀπάοντας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων 475
 ξύμπεμψον, ὡς ἂν τῶν πολισσούχων θεῶν
 βωμοὺς προνάους καὶ πολυξέστους ἕδρας
 εὐρωμεν, ἀσφάλεια δ' ἧ δι' ἄστεως
 στείχουσι· μορφηῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις.
 Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος 480
 τρέφει. φύλαξαι, μὴ θράσος τέκη φόβον.
 καὶ δὴ φίλον τις ἔκταν' ἀγροίας ὕπο.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

στείχουτ' ἂν, ἄνδρες· εὐ γὰρ ὁ ξένος λέγει·
 ἠγεῖσθε βωμοὺς ἀστικούς, θεῶν ἕδρας·
 καὶ ξυμβόλοισιν οὐ πολυστομεῖν χρεῶν
 ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν. 485

ΧΟΡΟΣ.

τούτῳ μὲν εἶπας, καὶ τεταγμένος κίει·
 ἐγὼ δὲ πῶς δρωῶ; ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

κλάδους μὲν αὐτοῦ λείπε, σημεῖον πόνου.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ δὴ σφε λείπω χειρία λόγοις σέθεν.

486. κίει. 489. χειρὶ καί.

471. ὡς καὶ πρὸς τὸν εἰς ἔχοντα ὁ φθόνος ἔρπει. 474. τοὺς
 φράσσοντας. 478. οὐχ ὅμοιοι τοῖς ἐγχωρίοις ἐσμέν, ὥστε λαθεῖν.
 480. μὴ θαρρήσας μόνος ἀπελθεῖν φοβηθῶ ὑπό τινος. 483. τοὺς
 κατὰ τὰς ἕδρας τῶν θεῶν. 484. τοῖς συντηγχάνουσι. 487. ἐπὶ
 τοῦ παραγενομένης μου τὸ θράσος νέμεις.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

λευρὸν καὶ ἄλσος νῦν ἐπιστρέφον τόδε. 490

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ἑύοιτό με;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

οὔτοι πτερωτῶν ἀρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἢ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

εὐφημον εἶη τοῦπος εὐφημουμένη.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός. 495

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἀεὶ δ' ἀναγκῶν ἐστὶ δεῖμ' ἑξαισίον.

ΧΟΡΟΣ.

σὺ καὶ λέγων εὐφραине καὶ πράσσω φρένα.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἀλλ' οὔτι δαρὸν σός σ' ἐρημώσει πατήρ.

ἐγὼ δὲ λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους

πέισω, τὸ κοινὸν ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ. 500

καὶ σὸν διδάξω πατέρα ποῖα χρεὶ λέγειν.

πρὸς τὰντα μίμνε καὶ θεοὺς ἐγχωρίους

λιταῖς παραιτοῦ, τῶν σ' ἔρωσ ἔχει τυχεῖν.

ἐγὼ δὲ τὰντα πορσυνῶν ἐλεύσομαι.

πειθὸ δ' ἔποιτο καὶ τύχη πρακτῆριος. 505

496. ἀνάγκων. 498. σ' ἐξερημώσει.

491. τὸ πᾶσι βατὸν καὶ μὴ ἱερὸν. 492. πτερωτῶν: δρακόντων.

ΧΟΡΟΣ.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ἄναξ ἀνάκτων, μακάρων
 μακάριστε, καὶ τελέων
 τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ,
 τίθου τε καὶ γενέσθω.
 ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγῆσας· 510
 λίμνα δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ
 τὰν μελανόζυγ' ἄταν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδῶν,
 παλαίφατον ἀμέτερον
 γένος, φιλίας προγόνου γυναικός 515
 νέωσον εὖφρον' αἶνον,
 γενοῦ πολυμνήστορ, ἐφάπτορ Ἰοῦς.
 Διός τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι
 γᾶς ἀπὸ τῆςδ' ἔνοικοι.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ἱαλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέστην 520
 ματέρος, ἀνθονομοῦσ' ἐπωπᾶς

509. πιθοῦ. 513. γεναρχῶν. 518. διὰς. 521. ἀνθονο-
 μους.

510. καταπόντωσον αὐτὴν τὴν ὕβριν. ἀντὶ τοῦ δικαίως. 512.
 τὴν καὶν ἐν ἧ βλαβήσονται. 514. πολυβόητον. 516. ἀνανέωσον
 τὴν φήμην ὅτι σοῦ ἐσμεν. 517. πολλὴν μνήμην ἔχων γενοῦ ἐφάπ-
 τωρ τῆς Ἰοῦς. 518. τῆς διὰς Αἰγύπτου, τῆς τοῦ Διὸς ἱερᾶς γῆς.
 520. εἰς Ἄργος. 521. κατανομάς.

λειμῶνα βούχilon, ἔνθεν Ἰὼ
 οἷσιρω ἐρεσσομένα
 φεύγει ἀμαρίνους,
 πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα 525
 φύλα, διχῆ δ' ἀντίπορον
 γαῖαν ἐν αἴσῃ διατέμνουσα πόρον
 κυματίαν ὀρίζει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἶας
 μηλοβότου Φρυγίας διαμπάξ, 530
 περᾶ δὲ Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν
 Λυδία τ' ἄγ γύαλα
 καὶ δι' ὄρων Κιλικίων,
 Παμφύλων τε διορνυμένα
 γᾶς ποταμοὺς ἀενάους 535
 καὶ βαθύπλουτον χθόνα, καὶ τὰν Ἀφροδί-
 τας πολύπυρον αἶαν.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ἰκνεῖται δ' εἰσιχνομένου βέλει
 βουκόλον πτερόεντος
 δῖον πάμβοτον ἄλσος, 540

538. ἐγκεχυμένα.

522. ἔνθα ἐχλοῦτο ἡ βοῦς καὶ ἡσθιεν. 523. ἐλαυνομένη.

524. ἀντὶ τοῦ μαγεῖσα. 526. Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην. 527. ἐν
 εἰμαρμένη. 528. τὸν Βόσπορον. 529. λείπει ὁ καὶ. 537. Φοι-
 νίκην· ἦν ἱερὰν Ἀφροδίτης φησὶ διὰ Βύβλον καὶ Λίβανον. 538
 ἰκνεῖται δὲ δῖον πάμβοτον ἄλσος τοῦ οἰστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν δια-
 τρυπῶντος. 539. τοῦ μύωπος. 540. τὴν Αἴγυπτον.

λειμῶνα χιονόβοσκον, ἔνθ' ἐπέρχεται
 τυφῶ μένος
 ὕδωρ τὸ Νεῖλον νόσοις ἄθικτον,
 μαινομένα πόνοις ἀτί-
 μοις ὀδύναις τε κεντροδα-
 λήμισι θνιᾶς Ἴρας. 545

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

βοροτοὶ δ', οἱ γὰρ τότ' ἦσαν ἔννομοι,
 χλωρῶ δείματι θνυμὸν
 πάλλοντ' ὄψιν ἀήθη,
 βοτὸν (θέαμα δυσχερές) μιζόμεροτον, 550
 τὰν μὲν βοός,
 τὰν δ' αὖ γυναικός· τέρας δ' ἐθάμβουν.
 καὶ τότε δὴ τίς ἦν ὁ θελ-
 ξας πολὺπλαγκτον ἀθλίαν
 οἰστροδόνητον Ἰώ; 555

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου
 πράκτωρ τῶνδ' ἐφάνη Ζεύς.
 δῦα δ' ἀπημάντω σθένει
 καὶ θείαις ἐπιπνοίαις
 παύεται, δακρύων δ' ἀπο- 560

541. ὄντ'. 550. βοτὸν κακόχαρι. 552. τὰ δ'. 560. ἀπο-
 σχάζει.

541. φασὶ γὰρ λυομένης χιόνος παρὰ Ἰνδοῖς πληροῦσθαι αὐτόν.
 543. λέγεται γὰρ ὁ ἀήρ κουφότερος εἶναι. ἐπεξηγήσατο δὲ τί ἐστὶ
 τὸ μένος τοῦ Τυφῶ, εἰπὼν τὸ ὕδωρ τοῦ Νεῖλου. 547. οἰκήτορες.
 549. ὄψιν ἀήθη ὄρωντες. 550. τερατιῶδες. 553. ὡς ἐν ἐρω-
 τήσει. 554. θεραπεύσας. 556. κραίνων. 558. λείπει ὁ καί.

στάζει πένθιμον αἰδῶ.
 λαβοῦσα δ' ἔρμα Διον ἄψευδεὶ λόγῳ
 γείνατο παῖδ' ἀμεμφῇ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ.

δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον·
 ἔνθεν πᾶσα βοᾷ χθών· 565
 φησίζοον γένος τόδε
 Ζηγός ἐστιν ἀληθῶς·
 τίς γὰρ ἂν κατέπανσεν Ἡ-
 ρας νόσους ἐπιβούλους;
 Διὸς τόδ' ἔργον· καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων 570
 ἐξ Ἐπάφου, κυρήσαις.

ΣΤΡΟΦΗ Ε.

τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισιν
 κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις;
 ἔστι δὲ πατὴρ φητουργὸς ἀντόχειρ ἄναξ
 γένους παλαιόφρων μέγας 575
 τέκτων, τὸ πᾶν μῆχαρ οὐριος Ζεὺς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ε.

ὑπ' ἀρχᾶς δ' οὔτινος θοάζων

574. εἰτέ γε.

561. ἐννοοῦσα ὃ πέπονθεν. 562. τὸ βάρος. καθὼς ἡ φή-
 μη βούλεται. 566. τὸ γένος τῆς Ἰοῦς. 570. καὶ τὸ γένος ἡμῶν
 ἐξ Ἐπάφου λέγων εἶναι τῆς ἀληθείας κυρήσεις καὶ οὐ ψεύση. 574.
 αὐτὸς ὁ πατὴρ φητουργὸς τοῦ γένους, ὃ τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ θεραπεύσας
 τὴν Ἰώ. 576. ἡ πάντων μηχανή. 577. οὐχ ὑπὸ τὰς ἀρχὰς δέ
 τινος τῶν κρείσσωνων καθήμενος, τὸ μείον ἔχων.

τὸ μείον κρεισσόνων κρατίνειν
 οὔτινος ἄνωθεν ἡμένον σέβει κάτω.
 πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος 580
 σπεῦσαί τι, τῶν βούλιος φέρει φρήν.

ΔΑΝΑΟΣ.

Θαρσεῖτε, παῖδες, εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων
 ἤδη δέδοκται παντελεῖ ψηφίσματα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ χαῖρε, πρέσβυ, φίλιατ' ἀγγέλλων ἐμοί.
 ἔνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος, 585
 δῆμον κρατοῦσα χεὶρ ὅπερ πληθύνεται.

ΔΑΝΑΟΣ.

ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ διχορρόπως,
 ἀλλ' ὥστ' ἀνηβῆσαι με γηραιᾷ φρενί.
 πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις
 ἔφοριξεν αἰθιῆρ τόνδε κραινότιον λόγον· 590
 ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἔλευθέρους
 κάρρουσιάστους ξύν τ' ἀσυλία βροτῶν,
 καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινα
 ἄγειν· ἐν δὲ προστεθῆ τὸ κατερόν,
 τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων 595
 ἄτιμον εἶναι ξὺν φρυγῇ δημηλάτῳ.
 τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων
 ἄναξ Πελασγῶν, ἱεσίου Διὸς κότον

582. Θαρσεῖτε, παῖδες· εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων. 583. δῆμον δέ-
 δοκται. 594. προσυθῆ.

579. οὐ σέβει κάτω ὢν αὐτός. 580. ἅμα τῷ λόγῳ ἢ πράξει.
 581. εἰς τὸ συντελέσαι. 586. πότερον· πλείους οἱ συμμαχοῦντες
 ἡμῖν, ἢ ὀλίγοι. 589. δεξιοῖς. 590. πικρὰς ἔσχε τὰς ἡμέρας
 αὐτῷ χεῖρας. 591. τὸ ἐξῆς, ἔδοξεν ἡμᾶς μετοικεῖν. 593. πολι-
 τῶν. 594. λείπει τὸ τίς. ἀντὶ τοῦ βίᾳ πολιτῶν.

μέγαν προφωνῶν, μήποτ' εἰσόπιν χρόνον
 πόλιν παχῆναι, ξενικὸν ἀστικόν θ' ἅμα 600
 λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸς πόλεως φανέν
 ἀμύχανον βόσκημα πημονῆς πέλειν.
 τοιαῦτ' ἀκούων χερσὶν Ἀργεῖος λεῶς
 ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε.
 δημογόρους δ' ἤκουσεν εὐπιθῆς στροφᾶς 605
 δῆμος Πελασγῶν· Ζεὺς δ' ἐπικράναι τέλος.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δῆ, λέξωμεν ἐπ' Ἀργεῖοις
 εὐχὰς ἀγαθὰς ἀγαθῶν ποινάς.
 Ζεὺς δ' ἐφορευοί ξένιος ξενίου
 στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ 610
 τέρμον' ἀμέμπτους πρὸς ἅπαντα.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

νῦν ὅτε καὶ θεοὶ Διογενεῖς κλύουτ' εὐ-
 κταῖα γένει χεούσας·
 μήποτε πυρίφατον τάνδε Πελασγίαν

605. ἔλυσεν εὐπιθεῖς. 606. δὲ κράνειεν. 611. ἀμεμπτον.

599. εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον μήπως ἀνξήσει (immo ἀνξήση)
 κότον ὁ Ζεὺς. 600. γράφεται πλατῦναι. ὁ εἶπεν ἄνω ἀστο-
 ξένων, τοῦτο διαλελυμένως εἶπεν. 601. διπλοῦν καθὸ καὶ ξέ-
 ρους ὄντας παρορῶμεν καὶ συγγενεῖς δειχθέντας οὐκ ἔλεοῦμεν. 603.
 ταῖς χερσὶν ἐπέκρανε, πρὶν εἰπεῖν τὸν κήρυκα Ἀράτω τὰς χεῖρας
 ὅτι ταῦτα δοκεῖ. 608. ἀμοιβάς. 611. βεβαίως εἰς παντελὲς
 φέρων αὐτάς. 612. ἀντὶ τοῦ εἶποτε. 613. χεούσης ἐμοῦ εὐκ-
 ταῖα γένει, ἢ τῷ γένει. 614. πυρὶ ἀναλωθεῖσαν.

γᾶν ἄχορον βοᾶν κτίσαι μάχλον Ἄρη, 615
 τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις·
 οὐνεκ' ὄψκισαν ἡμᾶς,
 ψῆφον δ' εὖφρον' ἔθεντο,
 αἰδοῦνται δ' ἰκέτας Διός,
 ποιμναν τάνδ' ἀμέγαρτον· 620

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

οὐδὲ μετ' ἀρσένων ψῆφον ἔθεντ' ἀτιμώ-
 σαντες ἔρι γυναικῶν,
 Διον ἐπιδόμενοι πράκτορ', ἅτε σκοπὸν
 δυσπολέμητον, ὅστις ἂν δόμος ἔχη σφ'
 ἐπ' ὀρόφον μαίνοντα. βαρὺς δ' ἐφίξει. 625
 ἄζονται γὰρ ὀμαίμους -
 Ζητὸς ἰκτορας ἀγνοῦ.
 τοιγάρτοι καθαροῖσι βω-
 μοῖς θεοὺς ἀρέσσονται.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

τοιγὰρ ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτά- 630
 σθω φιλότιμος εὐχά·

615. τὰν ἄχορον βοᾶν. 623. πράκτορα πάνσκοπον. 625.
 λαύοντα.

615. ποιῆσαι. τὸν εἰς τοὺς πολέμους κατωρεφῆ, ἢ τὸν παλίμβολον.
 616. τὸν ἐν ἄλλοις ἀρότοις θερίζοντα τοὺς βροτούς. 617. ἡ πό-
 λις. 620. τὴν ἡμῶν σύστασιν. ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές.
 621. τῶν Αἰγυπτιαδῶν. 623. Διὸς σκοπὸν, τὸν Διὸς ὀφθαλμὸν τὸν
 πάντα σκοποῦντα. 625. ἐφίξανε γὰρ βαρὺς καὶ ἐρείπει τὸν οἶκον.
 626. τοῦτο συναπτέον· οὐδὲ μετ' ἀρσένων. 629. εἰς ἀρέσκειαν
 ἄγουσιν.

μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν
 τάνδε πόλιν κενώσαι·
 μηδ' ἐπιχωρίοις στάσις
 πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς. 635
 ἦβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον
 ἔστω, μηδ' Ἀφροδίτας
 εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄ-
 ρης κέρσειεν ἄωτον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι θνη- 640
 λαῖς θυμέλαι φλεόντων·
 τὼς πόλις εὖ νέμοιο
 Ζῆνα μέγαν σεβόντων,
 τὸν ξένιον δ' ὑπερτάτως,
 ὃς πολὺ νόμῳ αἴσαν ὀρθοῖ. 645
 τίκτεσθαι δὲ κόρους γᾶς
 ἄλλους εὐχόμεθ' αἰεῖ·
 Ἄρτεμιν δ' ἐκάταν γυναι-
 κῶν λόχους ἐφορεύειν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

μηδέ τις ἀνδροκμής λοιγὸς ἐπελθέτω 650

640. προβούλοισ θυμέλαι. 644. ὑπέρτατον. 646. δὲ
 φόρους.

636. τὸ ἄνθος τῆς ἦβας αὐτῶν μὴ ἐκκοπέη. 641. πληρούσθω-
 σιν. καὶ διαπρεπέτωσαν τοῖς γέρονσιν αἱ θυμέλαι, ἧ οἱ γέροντες.
 643. τῶν γερόντων σεβόντων τὸν Δία τὸν ξένιον ὑπερτάτως. 645.
 ὁ Ζεὺς τῷ ἀρχαίῳ νόμῳ τὸ ἴσον τηρεῖ. 646. βασιλεῖς.

τάνδε πόλιν δαΐζων,
 ἄχορος ἀκίθαρις δακρυγόνος Ἄρης
 βοᾶν πάνδημον ἔξοπλίζων.
 νούσων δ' ἔσμοδς ἀπ' ἀστῶν
 ἴζοι κρατὸς ἀτερπής·
 εὐμενῆς δ' ὁ Λύκειος ἔ-
 στω πάσα νεολαία.

655

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

καρποτελεῖν δ' ἔτι Ζεὺς ἐπικραίνεται
 φέροματι γᾶν πανάροφ.
 πρόνομα δ' ἀκροτάτως πολύγωνα τελέθει.
 τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάκοιεν
 εὐφήμοις ἐπὶ βωμοῖς
 θείαν μούσαν αἰοῖδοί·
 ἀγῶν τ' ἐκ σιομάτων φερέ-
 σθω φήμα φιλοφόρμιγξ.

660

665

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

φυλάσσοι τ'ητύμως τε τιμὰς
 τὸ δῆμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει·

652. ἄχορον ἀκίθαριν δακρυγόνον Ἄρη. 653. βοᾶν τ' ἔνδη-
 μον. 658. καρποτελεῖν δέ τοι. 660. δὲ βοτὰ γᾶς. 661. θάλοιοιεν.
 662. εὐφήμοις δ'. 663. μούσαν θείατ'. 666. τ' ἀρτέμεια τιμὰς.

653. ἐμφύλιον μάχην, τὴν ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσι βοῆν. 654. ἀπο-
 θεν τοῦ κράτους τῶν ἀστῶν. 658. τελεσφορῆσαι ποιείτω. 659.
 κνήματι. κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀνξομένω. 660. πρὸ τῆς πόλεως
 νεμόμενα. 661. παρὰ δαιμόνων. 663. αἱ ὄδαί. 666. ἀμετα-
 κίνητοι εἶεν αὐτοῖς αἱ τιμαί. ἀσφαλλας.

προμαθὶς εὐκοινόμενις ἀρχά·
 ξένοισί τ' εὐσυμβόλους,
 πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη, 670
 δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

Θεοὺς δ', οἱ γὰρ ἔχουσιν, αἰεὶ
 τίοιεν ἐγχωρίους πατρώαις
 δαφνηφόροις βουθύτοισι τιμαῖς·
 τὸ γὰρ τεκόντων σέβας 675
 τρίτον τόδ' ἐν Θεσμίοις
 Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου.

ΔΑΝΑΟΣ.

εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάςδε σώφρονας, φίλαι·
 ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητ' ἀκούσασαι πατρὸς
 ἀπροσδοκίτους τοὺςδε καὶ νέους λόγους. 680
 ἰκειαδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὄρω
 τὸ πλοῖον. εὐσημον γὰρ οὗ με λανθάνει,
 στολμοὶ τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεῶς,
 καὶ πρῶρα πρόσθεν ὄμμασιν βλέπουσ' ὀδόν,
 οἴακος ἰθνητῆρος ὑστάτου νεῶς 685
 ἄγαν καλῶς κλύουσα, τὼς ἂν οὐ φίλη.
 πρέπουσι δ' ἄνδρες νήιοι μελαγχίμοις

668. ἡ γὰρ ἀρχὴ ὑπὸ τῶν κοινῶν προνοουμένη, τὴν τε πόλιν καὶ τὸ κοινὸν αὔξει. 669. τοῖς τε ξένοις δίκας εὐσυμβόλους διδοῖεν πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη. 675. πρῶτον Θεοὺς, δευτέρον νόμους, τρίτον δὲ τόδε, τὸ τοὺς γονεῖς τιμᾶν. ἐχρῆν δὲ εἰπεῖν καὶ τοὺς γονεῖς δὲ σέβειν· τὸ γὰρ τιμᾶν γονεῖς τρίτον ἐστὶ παράγγελμα Δίκης. 681. τῆς δεξαμένης ἡμᾶς τοὺς ἰκέτας. 683. κατὰ περιφρασιν τὸ λαίφος ἐκιάσεις. 686. οὕτως δὲ ἡμῖν κλύουσα τοῦ οἴακος οὐ φίλη ἐστίν. 687. ναῦται.

γυίοισι λευκῶν ἐκ πέπλωμάτων ἰδεῖν·
 καὶ τᾶλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἢ ἰκκουρία
 εὐπρεπιος· αὐτὴ δ' ἠγεμῶν ὑπὸ χθόνα
 στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσειται. 690
 ἀλλ' ἠσύχως χεῖ καὶ σεσωφρονησμένως
 πρὸς πρᾶγμ' ὀρώσας τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν.
 ἐγὼ δ' ἀρωγὸς ξυνδίκους θ' ἤξω λαβῶν,
 ἴσως γὰρ ἂν κήρυξ τις ἢ πρέσβη μόλοι, 695
 ἄγειν θέλοντες ἑσίων ἐφάπτορες.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔσται τῶνδε· μὴ τρέσητέ νιν.
 ὅμως ἄμεινον, εἰ βραδύνοιμεν βοῆ,
 ἀλκῆς λαθῆσθαι τῆςδε μηδαμῶς ποτέ.
 θάρσει· χρόνῳ τοι κρείων τ' ἐν ἡμέρᾳ 700
 θεοὺς ἀτίξων' τις βροτῶν δώσει δίκην.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

πάτερ, φοβοῦμαι, νῆες ὡς ἀκύντεροι
 ἤκουσι· μήκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνον.
 περιφοβόν μ' ἔχει ἰάμβος ἐτητύμως,
 πολυδρόμον φρυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι. 705
 κατοίχομαι, πάτερ, δείματι.

ΛΑΝΑΟΣ.

ἐπεὶ τελεία ψῆφος Ἀργείων, τέκνα,
 θάρσει, μαχοῦνται περὶ σέθεν, σιάφ' οἶδ' ἐγώ.

706. παροίχομαι.

688. ἐκ τῶν λευκῶν πεπλωμάτων μέλανα γυῖα φαίνονται ἔχοντες.
 696. ἐνεχύρων. ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διὰ τινος ἀρπαγῆς. 698.
 βοῆ νῦν τῆ βοηθείᾳ. 699. τῆς τῶν βωμῶν καταφρυγῆς. 703.
 τῆς ἡμῶν φρυγῆς καὶ τῆς τούτων παρουσίας. 704. ὅσον μοι προγέ-
 γονεν ὄφελος διὰ τῆς ἐνθάδε φρυγῆς τῷ δείματι νῦν παροίχεται. ἀ-
 πιστῷ γὰρ εἰ τεύξομαι ἐπικουρίας. 707. τελεσθεῖσα.

**ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.**

ἔξωλές ἔσσι μάργον Αἰγύπτου γένος,
μάχης τ' ἄπλησιον· καὶ λέγω πρὸς εἰδότα. 710
δορυπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας
νῆας ἔπλευσαν ᾧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ
πολεῖ μελαγχίμῳ ξὺν στρατῷ.

ΔΑΝΑΟΣ.

πολλοὺς δέ γ' εὐρήσουσιν ἐν μεσημβρίας
θάλλει βραχίον' εὖ κατερρινωμένους. 715

**ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.
ΣΤΡΟΦΗ Β.**

μόνην δὲ μὴ πρόλειπε· λίσσομαι, πάτερ.
γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔνεστ' Ἄρης.
οὐλόφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες
δυσάγνοις φρεσίν, κόρακες ὅσπερ, βω-
μῶν ἀλέγοντες οὐδέν. 720

ΔΑΝΑΟΣ.

καλῶς ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ᾧ τέκνα,
εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιοῖατο.

**ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.
ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.**

οὐ μὴ τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβῃ

715. κατερρινημένους
μήτιδες.

718. δολόφρονες δ' ἄγαν καὶ δολο-
μήτιδες.

714. καλῶς ἐν ἡλίῳ γεγυμνασμένοις. 718. οἱ Αἰγυπτῖαδαι.
719. λείπει ἀρπάσουσί με. 722. εἰ ἀσεβήσαιεν εἰς τοὺς βωμούς.

δείσαντες ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχονται, πάτερ
 φρσίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρφ μένει 725
 μεμαργωμένοι κιννοθρασεῖς θεῶν
 οὐδὲν ἐπαῖοντες.

ΔΑΝΑΟΣ.

ἀλλ' ἔσσι φήμη κρείσσονας λύκους κινῶν
 εἶναι· βύβλον δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ σταχύν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμπας ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων 730
 ἔχοντις ὄργας, χρῆ φυλάσσεσθαι κράτος.

ΔΑΝΑΟΣ.

οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολή,
 οὐδ' ὄρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτήρια
 ἐς γῆν ἐνεγκεῖν· κοῦδ' ἐν ἀγκυρουχίαις 735
 θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παρανίκα,
 ἄλλως τε καὶ μολόντες ἀλίμενον χθόνα
 ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου· φιλεῖ δ'
 ᾧδῖνα τίθειν νῆξ κυβερνήτη σοφῶ,
 κἂν ἢ γαλήνη νήνεμός θ' εὔδη κλύδων.
 οὔτω γένοιτ' ἂν οὐδάμ' ἔκβασις στρατοῦ 740
 καλή, πρὶν ὄρμω ναῦν θρασυνηθῆναι. σὺ δὲ
 φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μὴ ἀμελεῖν θεῶν.
 ἐγὼ δὲ

725. περίφρονες. 740. ἂν οὐδ' ἂν. 743. versum exci-
 disse non indicatur.

724. χεῖρε τὸ ἐντελές. 725. ἀντὶ τοῦ ὑπέρφρονες. ἀσεβεῖ.
 728. τοσοῦτον αὐτῶν διαφέρουσιν ὅσον λύκοι κινῶν. 729. ἐπεὶ
 παπυροφάγοι οἱ Αἰγύπτιοι. 731. τὴν βίαν. 732. στολῆ: ἀντὶ
 τοῦ ὄρμῃ. 733. οὐδὲ ἡ ὄρμῃ ταχεῖα, οὐδὲ ἡ ἔκβασις. ἀντὶ τοῦ
 πείσματα σωτήρια. 734. ταῖς ἀσφαλείαις καὶ κατοχαῖς τῶν ἀγκυ-
 ρῶν. 735. κυβερνήται. 741. πρὶν καταθαρρῆσαι τῷ ὄρμω τὰς
 ναῦς.

πράξας ἀρωγὴν· ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται
πόλις, γέρονθ', ἰβῶντα δ' ἐνγλώσσω φρενί. 745

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ἰὼ γὰρ βοῦνι, πάνδικον σέβας,
τί πεισόμεσθα, ποῖ φύγωμεν Ἀπίας
χθονός, κελαινὸν εἴ τι κεῦθός ἐστί που;
μέλας γενοίμαν καπνός
νέφεσσι γειτονῶν Διός· 750
τὸ πᾶν δ' ἀφάντως ἀμπετῆς εἰς ἄος ὡς
κόνις ἄτερθε πετριγῶν ὀλοίμαν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ἄφνικτον φνικτὸν οὐκέτ' ἂν πέλοι.
κελαινόχρων δὲ πάλλεται φίλον κέαρ.
πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἶλον· οἴχομαι φόβῳ. 755
θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου
βρόχου τυχεῖν ἐν ἀριάναις,
πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν τῷδε χριμφθῆναι χροῦ.
πρόπαρ θανούσας δ' Αἰδάς ἀνάσσοι.

744. πράξας· 746. βοῦνις, ἐνδικον. 753. ἀλυκτὸν δ' οὐκ
εἶτ' ἂν πέλοι νόσος. 754. πάλλεται πρὸ καρδίας.

744. ἐμὲ τὸν ἀπαγγέλλοντα αὐτοῖς τὴν παρουσίαν τῶν Αἰγυπτια-
δῶν. 746. ὄρεινῃ. δίκαια σέβασθαι, ἢ ἢν δικαίως πάντες τιμῶσιν.
748. ἀφανές. 749. μεταβληθεῖν μὴ εἰς πτηνόν, ἀλλ' εἰς ἀφν-
χόν τι. 754. ἀντὶ τοῦ τετραγαμμένη. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης,
ἣτις ἐν τῷ ταρασσέσθαι μελαίνεται. 755. προσκοπήσας ὁ πατὴρ καὶ
σημάντας ἐτάραξεν ἡμᾶς. 756. μόνον μοι ἐπάγοντος.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἄν αἰθέρος θρόνος, 760
 πρὸς ὃν νεφῶν ὑδρηλά γίνεται χιών,
 ἢ λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρός-
 δικτος οἰόφρων κρεμᾶς
 γυπιάς πέτρα, βαθὺ
 πτώμα μαρτυροῦσά μοι, 765
 πρὶν δαίκτηρος βίβ με
 καρδίας γάμου κρηῆσαι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

κυσὶν δ' ἔπειθ' ἔλωρα κάπιχωρίοις
 ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν·
 τὸ γὰρ θανεῖν ἔλευθεροῦ- 770
 ται φιλαιάκτων κακῶν.
 ἔλθέτω μόρος πρὸ κοι-
 τας γαμηλίου τυχῶν·
 ἢ τίν' ἀμφυγὰν ἔτ' ἢ πό-
 ρον τέτρω γάμου λυτῆρα; 775

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ἴυζε δ' ὄμφαν οὐράνια

761. κύφελ' ὑδρηλά. 762. ἀπρόςδεικτος.

766. τοῦ γάμου δαίκτηρος τῆς καρδίας μου. 770. ἀντὶ τοῦ
 ἔλευθεροῦ. 773. τυχῶν: ἐμοῦ δηλονότι. 774. περὶ ἐμαντῆς.
 775. λείπει εὖρω. 776. ἐπεξηγήσατο ὄμφαν. ἑαυταῖς δὲ παρακε-
 λεύονται.

μέλη θεοῖσι λιτανά· πῶς
 τέλεα δέ, πῶς πέλομενά μοι
 λύσιμα; μάχαν δ' ἔπιδε, πάτερ,
 βίαια μὴ φιλήῃς ὄρων 780
 ὄμμασιν ἐνδίκους.
 σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν,
 γαῖάοχε παγκρατῆς Ζεῦ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

γένος γὰρ Αἰγύπτειον ὕβρι
 δύσοιστον ἀρσενογενές, οἷ 785
 μετὰ με δρόμοισι διόμενοι
 φρυγάδα μάταισι πολυθρόοις
 βίαια δίζηται λαβεῖν.
 σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν
 ταλάντιον. τί δ' ἄνευ σέθεν 790
 θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

ὄρα, ὄρα,
 ὃ δὲ μάρτυς ἔτι νάϊος γάϊος.

777. λιτανά καί. 778. τέλεα δύας. 780. μὴ στέρεῃς. 792.
 ὃ ὄ, ἄ ἄ. 793. μάρτυς ὃ νάϊος.

777. λιτανευτικά. 778. ἐπιτελεστικά μοι καὶ λύσιμα τῶν κα-
 κῶν γινόμενα. ἀντὶ τοῦ ἀτάραχα. 783. πάσης γῆς κρατῶν Ζεῦ.
 786. διώκοντες. 787. ταῖς ζητήσεσιν. 789. ἴσον ἐπὶ πάντων.
 792. ταῦτα μετὰ τινος πάθους ἀναβοῶσιν, ἐξ ἀπόπτου τοὺς Αἰγυπτια-
 δας ἰδοῦσαι. 793. ὃ ἐλθῶν ἐπὶ τὸ μάρψαι ἡμᾶς. ὃ πρῶην
 μὲν ἐπὶ νηός, νῦν ἐπὶ γῆς γεγωνώς.

. ἡέ, ἡέ,
 τῶν πρὸ σῦ, μάρπτι, κάμνοις. 795
 αὐδι καὶ βάσιν εἰδυῖ
 ἀμβόαμα φαίνω.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Δ.

ὄρῶ, ὄρῶ,
 τάδε φροίμια πρόπαρ πόνων πομπίμων
 βιαίων ἐμῶν, ἡέ, ἡέ, 800
 βαῖνε φρυγᾶ πρὸς ἀλκάν·
 βλοσυρόφρονοι χλιδᾶ κᾶν γαί-
 ων, ἄναξ, προτάσσου.

ΚΗΡΥΞ.

ΣΤΡΟΦΗ Ε.

σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΣΩΛΙΟΣ.

οὐκοῦν, οὐκοῦν 805

794. aliquid excidisse non indicatur. 796. 797. δαιοφρονα
 λύσιν καββασίας ὄλω-λνῖα βόαμα φαίνω. 799. 800. φροίμι'
 ἐμῶν βιαίων πόνων. ἡέ, ἡέ. 802. 803. χλιδᾶ δύσφορα ναῖ
 τᾶγ-γαῖτ', ἄναξ, προτάσσου.

795. τῶν πρὸ μάρπτι κάμνοις· πρότερον θάνοις, ὃ μάρπτι,
 πρὶν ἡμᾶς συλλαβεῖν. 796. ἐπὶ ἀποπτυσμοῦ μίσημα. ἀπὸ δὲ τοῦ
 ἀποπτύειν ἀπόφθεγμα ἐποίησε. διὸ δεῖ τὴν ὑστέραν δασύνειν. τοῦτο
 διὰ μέσου. καταβάσεις. 797. οὐκέτι παρὰ τοῦ πατρὸς ἀκούσασα,
 ἀλλ' αὐτόπτης γενομένη βοῶ. 801. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀλκὴν, τὴν
 ἐπὶ τῇ δόξῃ ἐπηρμένην ἀλκὴν τῶν θεῶν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ κύδει
 γαίωv (II. I. 405). 803. ὃ Πελασγέ, πρὸ ἡμῶν παρτάξαι.
 804. ὡς ἔχετε τάχους ποδῶν. 805. ἰδίως τοῦτο, ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ μή.

τιλμοί, τιλμοὶ καὶ στυγμοί,
πολυαίμων φόνιος ἀποκοπὰ κρατός.

ΚΗΡΥΞ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ε.

σοῦσθε, σοῦσθ' ὅλοαὶ μέγ' ἐπ' ἄμαλα.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Ζ.

εἶθ' ἀνὰ πολύρυντον
ἀλμύεντα πόρον
δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει
γομφοδέτῳ τε δόρει διώλον·
αἶμον' ἴσως σ' εἶ' ἐπ' ἄμαλα
ἦσει δονπίαν τὰπὶ γᾶ.

810

ΚΗΡΥΞ.

κελεύω βίᾳ μεθέσθαι σ' ἔχαρ,
φρενὸς ἄφρονά τ' ἄγαν.

815

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ιοῦ, ioῦ,
λεῖφ' ἔδρανα, κί' ἐς δόρυ,
ἀτίετος ἀνὰ πόλιν ἀσεβῶν.

810. ἀλμύεντα. 813. σέ γ' ἐπ'.

813. ἡμαγμένον σε καθίζω. 814. ἀπίοντα κατὰ συγκοπὴν.
815. τὴν ἐπιθυμίαν ἔχαρ εἶπε τὴν αἴτην τῆς φρενός. 817. κατά-
λειπε τοὺς βωμούς. 816. μήποτε μετέχων τιμῆς ἐν τῇ πόλει τῶν
εὐσεβῶν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ζ.

μήποτε πάλιν ἴδοιμ' 820
 ἀλφρεσίβοιον ὕδωρ,
 ἔνθεν ἀεξόμενον
 ζώφντον αἶμα βροιοῖσι θάλλει.
 γεῖος ἔχω βαθυχαῖος
 βαθρείας, βαθρείας, γέρον.

ΚΗΡΥΞ.

σὺ δ' ἐν ναῖ, ναῖ βάσει τάχα 825
 θέλεος ἀθέλεος

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

βία, βία.
 φροῦδα πολέα βᾶθί μοι,
 πρόκακα πάθ' ὀλόμενε παλάμαις.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Η.

αἰᾶ, αἰᾶ, 830
 εἰ γὰρ δυςπαλάμως ὄλοιο
 δι' ἀλίρνοντον ἄλσος

820. τὸ ζωοποιῶν τὰ θρέμματα, ἢ ἔντιμον, μεταφορικῶς. λέγει δὲ τοῦ Νείλου. ἄρρενογόνον γὰρ τὸ ὕδωρ τοῦ Νείλου ὄθεν Ζεὺς πῶν ἔτεκεν Ἄρεα. 823. βαθυχαῖος: ἢ μεγάλως εὐγενής. χάοι γὰρ οἱ εὐγενεῖς. ἐγὼ ἢ βαθυχαῖος ἀναξία ταύτης τῆς βαθρείας, ὃ γέρον. 828. σὺ δὲ θέλων καὶ μὴ θέλων ναῖ βήση τάχα, βία πολλῇ κακοπαθῶν. 831. τοῦτο ἰδίᾳ, εὐκτικῶς. ὄλοιο οὖν σὺν ταῖς σαῖς μηχαναῖς. 832. τὸ πέλαγος.

κατὰ Σαρπηδόιον χῶ-
μα πολύψαμμον ἀλαθείς
ἀερίαις ἐν αὔραις. 835

ΚΗΡΥΞ.

ἴνξε καὶ λάκαξε καὶ κάλει θεούς·
Αἰγυπτίαν γὰρ βᾶριν οὐχ ὑπερφορεῖ,
καίπερ χέουσα πικρότερ' οἰζύος νόμον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Η.

οἶοι, οἶοι,
λύμας εἷς σὺ πρόπασι λάσκειν 840
περιχανδὰ βρονάζεις.
ὅς ἐπωπᾶ σε μέγας Νεῖ-
λος, ὑβρίζοντιος ἀποιρέ-
ψειεν αἴστον ὕβριν.

ΚΗΡΥΞ.

βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον 845
ὅσον τάχιστα, μηδέ τις σχολαζέτω.
ὀλκῆ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἄζεται.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Θ.

οἶοι πάτερ,

835. ἀερίαισιν αὔραις. 838. χέουσα καὶ πικρότερον οἰζύος νό-
μον. 840. λυμανθεῖς σὺ πρὸ γᾶς ὑλάσκοις. 841. περικόμπα
βρονάζων. 842. ὁ δὲ βῶτας ὁ. 843. ὑβρίζοντά σ'. 844. αἴστον.

833. κατὰ τὴν Σαρπηδοῖαν ἄκραν. 836. μάτην λήκει καὶ
βόα. 837. οὐκ ἐκφύγη. 838. καὶ αὐτῶν τῶν ἀχέων πικρότερα
ἴνξε. 840. εἷς ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων πρεσβέων (sic legendum est
pro πρεσβεύοι). 842. ὁ Νεῖλός σε. 848. τὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν
μερῶν ἐλισσομένην, ὅ ἐστιν ἀμφιέμωσαν.

βρέτεος ἄρος ἄτα.

ἀμαλάδ' ἄγει μ'

850

ἄραχνος ὡς βάδην νόαρ, νόαρ μέλαν.

ὀτοτοτοιοῖ.

μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, βοᾷ

φοβερόν ἀπότρεπε.

ὦ βᾶ, Γᾶς παῖ, Ζεῦ.

855

ΚΗΡΥΞ.

οὔτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε.

οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν, οὐδ' ἐγήρασαν τροφή.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Θ.

μαιοῖ πέλας

δίπους ὄφεις,

ἔχιδνα δ' ὡς μέ τις πόδ' ἐνδακοῦσ' ἔχει.

860

ὀτοτοτοιοῖ.

μᾶ Γᾶ, μᾶ Γᾶ, βοᾷ

φοβερόν ἀπότρεπε.

ὦ βᾶ, Γᾶς παῖ, Ζεῦ.

ΚΗΡΥΞ.

εἰ μὴ τις ἐς ναῦν εἶσιν αἰνέσας τάδε,

865

λακίς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικιεῖ.

849. ἡ τῶν βρετέων ἐπικουρία βλάπτει με. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ
 θαρσοῦσαι αὐτοῖς ἐν τῷ φανερωῷ κατελήφθησαν. 851. τουτέστιν
 μηδέν με οὐσαν. 852. ὦ μήτερ γῆ. 855. ὦ πάτερ Ζεῦ, γῆς
 παῖ. ἡ αὐτὴ γὰρ Ῥέα καὶ Γῆ. 857. εἰς γῆράς με ἤγαγεν.
 858. ἐνθουσιᾶ. 866. τὴν ἐργασίαν τοῦ χιτῶνος.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Ι.

ὠὸ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι.

ΚΗΡΥΞ.

ἔλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης,
ἔπει οὐκ ἀκούετ' ὄξυ τῶν ἐμῶν λόγων.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ι.

διωλόμεσθ'· ἄελπι', ἄναξ, πάσχομεν.

870

ΚΗΡΥΞ.

πολλοὺς ἀνακίας παῖδας Αἰγύπτου τάχα
ὄψεσθε· θαρσεῖτ', οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

οὗτος τί ποιεῖς; ἐκ τίνος φρονήματος
ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα;
ἀλλ' ἢ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν;
κάρβανος ἂν δ' Ἑλλησιν ἐγγλίεις ἄγαν.
καὶ πόλλ' ἄμαρτῶν οὐδὲν ὄρθωσας φρενί.

875

ΚΗΡΥΞ.

τί δ' ἱμπλάκηται τῶνδέ μοι δίκης ἄτερο;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι.

ΚΗΡΥΞ.

880

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ΚΗΡΥΞ.

πῶς δ' οὐχί, τάπολωλόθ' εὐρίσκων ἐγώ;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ποίοισιν εἰπὼν προξένοις ἐγχωρίοις;

ΚΗΡΥΞ.

Ἐρμῆ μεγίστῳ προξένῳ, μαστηρίῳ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

θεοῖσιν εἰπὼν, τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει;

885

ΚΗΡΥΞ.

τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδέν, ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω.

ΚΗΡΥΞ.

ἄγοιμ' ἄν· οὔτις τάςδε μὴ ἕξειρήσεται.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

κλαίοις ἄν, εἰ ψεύσεαι, οὐ μάλ' ἐς μακράν.

ΚΗΡΥΞ.

ἤκουσα τοῦτο οὐδαμῶς φιλόξενον.

890

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας.

ΚΗΡΥΞ.

λέγοις ἄν ἐλθὼν παισὶν Αἰγύπτου τάδε.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι.

ΚΗΡΥΞ.

ἀλλ' ὡς ἄν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον,
καὶ γὰρ πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς
ἕκαστα, πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεῖς
ἦκειν γυναικῶν ἀντανέψιον στόλον;

895

.....
.....
.....

888. εἴτας. 892. λέγοιμ' ἄν. 897. aliquot versus excidisse non indicatur.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

.

 τί σοι λέγειν χρή; τοῦννομον χρόνον μαθῶν
 εἴσει σύ τ' αὐτὸς χοῖ ξυνέμποροι σέθεν.
 ταύτας δ' ἐκούσας μὲν καὶ εἴνοιαν φρενῶν 900
 ἄγοις ἄν, εἴπερ εὐσεβῆς πίθοι λόγος.
 τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία
 ψῆφος κέκρανται, μήποτ' ἐκδοῦναι βία
 στόλον γυναικῶν. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς
 γόμφος διαμπᾶξ ὡς μένειν ἀραρότως. 905
 ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα,
 οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα,
 σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου
 γλώσσης· κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων.

ΚΗΡΥΞ.

εἴ σοι τόδ' ἡδύ, πόλεμον ἀρσεσθαι νέον 910

 οὐ τοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὑπο
 Ἄρης, τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρον λαβῆ
 ἔλυσεν, ἀλλὰ πολλὰ γίγνεται πάρος
 τεσῆματ' ἀνδρῶν κάπολακτισμοὶ βίων.

 εἶη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν. 915

898. χρή τοῦνομ'; ἐν χρόνον.

906. οὐκ ἐγγράφως ταῦτα εἶπον, ἀλλὰ ζώσῃ φωνῇ. 911. οὐ
 δεήσει μαρτύρων ἡμῖν· ὁ γὰρ Ἄρης κρίνει τὸ νεῖκος. οὐδὲ γὰρ
 ἄργυρον παρ' ὑμῶν λαμβάνοντες εἰρηνεύσαιμεν ἄν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας
 εὐρήσει', οὐ πίνοντις ἐκ κριθῶν μέθυ.
 ὑμεῖς δὲ πᾶσαι σὺν φίλαις ὀπάσιν
 θράσος λαβοῦσαι σιείχεται' εὐερκῆ πόλιν,
 πύργων βαθεῖα μηχανῇ κεκλημένην. 920
 καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δῆμια,
 δεδομάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερσί,
 εἰ θυμός ἐστιν ἐντύκους ναίειν δόμους
 πολλῶν μετ' ἄλλων· εἰ δέ τις μείζων χάρις,
 πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρῦθμους δόμους. 925
 τούτων τὰ λῶστα καὶ τὰ θυμηδέστατα
 ἄτρεσά λαπίσασθε· προσιάτης δ' ἐγώ,
 ἄστοί τε πάντες, ὧνπερ ἦδε κραίνεται
 ψῆφος. τί τῶνδε κυριωτέρους νέμεις;

ΧΟΡΟΣ.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρούις, 930
 διε Πελασγῶν· πέμψον δὲ πρόφρων
 δευρ' ἡμέτερον πατέρ' εὐθαρσῆ,
 Αἰναόον, πρόνοον καὶ βούλαρχον.
 τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις ὅπου χρεῖ
 δώματα ναίειν, τίς τόπος εὐφρων. 935
 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἄλλοθρόοις

929. μένεις. 935. καὶ τόπος.

917. πρὸ γὰρ τῆς εὐρέσεως τοῦ οἴνου τοῦτο ἐξεῦρον Αἰγύπτιοι. λέ-
 γεται δὲ μεθύσκειν. 925. ὡς πολλῶν ξένων ἐκεῖ οἰκούντων. 929.
 ἐμοῦ καὶ τῶν ἀστών. 931. ὡς διὰ γυναικῶν (Od XVIII. 208).
 933. τὸν πρόνοιον ἡμῶν ποιούμενον. 936. ἐπεὶ πᾶς ἄνθρωπος
 ἐστὶν ἔτοιμος εἰς τὸ ψέγειν τοὺς ξένους.

εὐτυχος· εἴη δὲ τὰ λῶστα.

ΑΝΤΙΣΥΣΤΗΜΑ.

.....

 σύν τ' εὐκλεία καὶ ἀμηνίτω
 βάξει λαῶν τῶν ἐγγύρων
 τάσσεσθε, φίλαι δμῶίδες, οὕτως, 940
 ὡς ἐφ' ἐκάστη διεκλήρωσεν
 Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.

ΔΑΝΑΟΣ.

ὦ παῖδες, Ἀργείοισιν εὐχεσθαι χρεῶν,
 θύειν τε λείβειν θ', ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις,
 σπονδάς, ἐπεὶ σωτήρες οὐ διχορρόπως. 945
 καὶ μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς
 φίλ' οὐ πικρῶς ἤκουσαν ἀντανειψίους,
 ἐμοὶ δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους
 ἔταξαν, ὡς ἔχοιμι τίμον γέρας,
 καὶ μῆτ' ἀέλιπτος δορυκανεῖ μόρφ θανῶν 950
 λάθοιμι, χώρα δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι.
 τοιῶνδε τυγχάνοντις ἐν πρυμνῇ φρενὸς
 χάριν σέβεσθαι τιμιωτέραν λέγω.
 καὶ ταῦτά μοι γράψεσθε πρὸς γεγραμμένους
 πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρὸς, 955
 ἀγνῶς ὄμιλος ὡς ἐλέγχεται χρόνῳ.

938. ΒΑΣΙΛΕΥΣ. 940. φίλαι, δμῶίδας. 946. καὶ μοι.
 ἐγγενεῖς. 947. μάλ' οὐ. 948. ἐμοῦ. 952. ἐν πρυμνῇ 953.
 τιμιωτέραν θέμις. 954. ταῦθ' ἄμ' ἐγγράψασθε. 956. ἀγνώθ'
 ὄμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ.

955. σωφρονεῖτε ὅπως ὁ τῶν Αἰγυπτιαδῶν ὄμιλος καταγνωσθεῖη
 ὑπὸ τῶν Ἀργείων καὶ μὴ ἡμεῖς.

πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλώσσαν εὐτυκον φέρει
 κακὴν, τό τ' εἰπεῖν εὐπετέες μύσαγμα πως.
 ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ κατασχύνειν ἐμέ,
 ὦραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς. 960
 τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς.
 καὶ κνώδαλα περοῦντα καὶ πεδοσιβῆ,
 θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί. τί μὴν;
 καρτώματα στάζοντα κηρῶσει Κύπρις
 χᾶλωρα κωλύουσα πως μένειν Ἔρω. 965
 καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι
 πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον
 τόξευμ' ἔπεμψεν ἡμέρον νικώμενος.
 πρὸς ταῦτα μὴ πάθωμεν ὧν πολὺς πόνος,
 πολὺς δὲ πόντος οὔνεκ' ἠρόθη δορί, 970
 μηδ' αἰσχος ἡμῖν, ἠδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς
 πράξωμεν. οἴκησις δὲ καὶ διπλῆ πάρα·
 τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ
 οἰκεῖν λάτρων ἄτερθεν· εὐπετῆ τάδε·
 μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός, 975
 τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον.

ΧΟΡΟΣ.

τᾶλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων·
 ἐμῆς δ' ὀπώρας οὔνεκ' εὖ θάρσει, πάτερ.
 εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλενται νέον,
 ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός. 980

962. legitur post 963. 963. θήραις δὲ κηραίνουσί νιν. 964.
 καρτώμαθ', ἃ στάζοντα. Ante hunc versum leguntur haec verba
 καὶ νηκτὰ πάντως ἐστὶν ἀρπάζοντ' ἰδεῖν. 905. κᾶωρα κωλύουσα
 θ' ὡς μένειν ὄρω.

957. τὸ εἰπεῖν μυσαρὸν τι κατὰ τῶν ξένων εὐχερές ἐστιν. 960.
 τὴν ἐπιστροφῆς δεομένην ἢ τὴν ἐπιστρέφουσαν εἰς θεῶν. 963.
 πάντα ἐπιθυμίᾳ δουλεύουσι. 969. μὴ ὑποπέσῃτε ἀνδράσιν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ἕτε μὲν ἄστυνάνακτας
 μάκαρας θεοὺς γανάοντες,
 πολιούχους τε καὶ ἃ χεῦμ' Ἐρασίνου
 περιναίονται παλαιόν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ὑποδέξασθε δ' ὄπαδοι 985
 μέλος· αἶνος δὲ πόλιν τάν-
 δε Πελασγῶν ἔχετω, μηδ' ἔτι Νείλου
 προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις,

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

ποταμοὺς δ' ἃ διὰ χώρας 990
 θελεμὸν πῶμα χέουσι
 πολύτεκνοι λιπαροῖς χεύμασι γαίας
 τόδε μειλίσσοντες οὔδας.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ἐπίδοι δ' Ἄρτεμις ἀγνά
 στόλον οἰκιζομένα, μηδ'
 ὑπ' ἀνάγκας γάμος ἔλθοι Κυθήρειος. 995
 στυγερόν πέλει τόδ' ἄθλον.

996. στυγερῶν πέλοι.

991. πολυτεκνίας πρόξενοι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖν θε-
 σμός ὅδ' εὐφρων. δύναται γὰρ
 Διὸς ἄγχιιστα σὺν Ἥρᾳ·
 τίεται δ' αἰολόμητις 1000
 θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

μετάκουνοι δὲ φίλα ματρὶ πάρεισιν
 Πόθος, ᾗ τ' οὐδὲν ἄπαρνον
 τελέθει θέλκιορι Πειθοῖ,
 δέδοται δ' ἀρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας 1005
 ψεδυραὶ τρίβοι τ' Ἐρώτων.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β.

φρυγάδεσσιν δ' ἐπινοίαις
 κακά τ' ἄλγη πολέμονος θ' αἰ-
 ματόεντας προφοβοῦμαι.
 τί ποτ' ἔκπλοιαν ἔπραξαν 1010
 ταχυνόμποισι διαγωμοῖς;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ὃ τί τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν.
 Διὸς οὐ παρβατιός ἐστιν

997. ἀμελεῖ. 1006. ἐρώτων.

997. ὁ τοῦ ἡμετέρου ὕμνου νόμος. 1002. κοιωνοί. 1005.
 ἡ Ἀρμονία μετέχει τῆς Ἀφροδίτης. ψευδῆς δέ, ὅτι πολλὰ ψεύδονται
 οἱ ἐρῶντες. 1010. δέδοικα, ὅτι εὐπλοίας ἔτυχον, μὴ καὶ τὸ τοῦ
 γάμου τύχῃσι.

μεγάλα φρήν ἀπέρατος.
μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἄδε τελεντὰ 1015
προτεροῶν πέλει γυναικῶν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Α ἤ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξει
γάμον Αἰγυπτιογενῆ μοι.
τὸ μὲν ἄν βέλιατον εἶη.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Β ἤ Α.

σὺ δὲ θελόγεις ἄν ἄθελκτόν. 1020

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Α ἤ Α.

σὺ δὲ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Β ἤ Α.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Γ.

τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν
καθοροῶν, ὄψιν ἄβυσσον;
μέτριον νῦν ἔπος εὖχον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Α ἤ Α.

τίνα καιρόν με διδάσκεις; 1025

ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Β ἤ Α.

τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.

1016. πέλοι. 1019. ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Β ἤ Α. 1020. ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ
Α ἤ Α. 1021. ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Β ἤ Α. 1022. ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Α ἤ Α
1024. ΗΜΙΧΟΡΙΟΥ Β ἤ Α.

1015. μετὰ ἄλλων πολλῶν γάμων γυναικῶν καὶ οὗτος τελεσθή-
σεται. 1026. Δίαν ἐξετάζειν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

Ζεὺς ἄναξ ἀποστρέφοι μου γάμον δυσάνορα
 δάϊον, ὅσπερ Ἰὼ
 πημονᾶς ἐλύσαι ἐν χειρὶ παι-
 ωνίᾳ καταστροφᾶν
 εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας,

1030

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Β.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α.

καὶ κράτος νέμοι γυναιξίν. τὸ βέλτερον κακοῦ
 καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ,
 καὶ δίκῃ δίκας ἔπεσθαι ξὺν εὐ-
 χαῖς ἑμαῖς, λυτηρίοις
 μηχαναῖς θεοῦ πάρα.

1035

1027. ἀποστεροῖη γάμον.

1033. ἠδέως ἔγω τὸ δίμοιρον τῶν κακῶν σὺν ἐνὶ ἀγαθῷ, ὃ
 ἐστὶ τῆ ἀπαλλαγῆ τοῦ γάμου. Πίνδαρος ἐν παρ' ἑσθλὸν σύν-
 δυο δαίονται πῆματα βροτοῖς ἀθάνατοι (Pyth. III. 145).

ADNOTATIONES

AD

SUPPLICES

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΙΚΕΤΙΑΕΣ

**EX RECENSIONE GODOFREDI HERMANNI
PASSIM EMENDATA**

SCHOLARUM IN USUM

EDIDIT

ET

NOTIS INSTRUXIT

FRANCISCUS IGNATIUS SCHWERDT

PHILOS. DOCT. ART. LIB. MAG. REG. SEM. PAED.
BEROL. SOD.

PARS ALTERA

BEROLINI

IMPENSIS ET FORMIS ERNESTI KUEHN

MDCCCLVIII

1877

THE ...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

1. Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ. Hesychius: ἀφίκτορα· τὸν ἰκέσιον Δία. Ἀφίκτωρ 1. 'supplex' 2. 'patronus'. Eadem ambiguitas est nominis προσίκτωρ.

2. Μ. ναῖον ἀρθέεντ'. Recte Turnebus: νάϊον ἀρθέντ'. 'Conjungenda esse νάϊον ἀρθέντα non monerem, nisi lapsos quosdam viderem in re apertissima.' Hermannus.

3. Μ. ἀπὸ προσιομίον (inter π et ο in ἀπό aliquid erasum) λεπτομαθῶν. Dubitari non potest, quin Pauwius verissime restituerit λεπτοψαμάθων. Προσιόμιον alibi non invenitur, sed poeta hic monente Hermanno προσιόμια dicere videtur quod Prom. 848. πρόσχωμα vocat, ubi Canorum sitam dicit Νείλον πρὸς αὐτῶ στόματι καὶ προσχώματι.

4. Μ. δῖαν δὲ λειποῦσαι. Correxerit Seidlerus. 'Sacram non inepte vocari Aegyptum, ut quae mater deorum fuerit, monuerunt interpretes, sed praestat opinor epico sensu accipere, ut sit epithetum ornaus, et 'pulchram', 'fertilem' significet.' Paleius.

δῖαν δέ. Non satis recte scholiographus: ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ. 'Nam quod aiunt δέ pro γάρ poni, quum

per se vanum sit, tum falsum esse apparet ex diverso genere probandi. Nam γάρ simpliciter rationem reddit, δέ autem vel repetenda eadem re vel nova addenda modo graviter asseverat, modo leviter comprobatur, non etiam explicat et dividit praegressa.' Hermannus (ad Ag. v. 758).

6. M. δημηλασία. Emendavit Auratus. Lobeckius δημηλασίαν γνωσθεῖσαι pro καταγνωσθεῖσαι dictum esse cum scholiographo putat. At Hermannus: malim simplicius intelligi quibus nullum ob caedem exsilium decretum est.

8. M. ἀλλ' αὐτογένητον φυλαξάνοραν (litterae υλαξ a manu secunda in rasura). In margine γρ. φυξάνοραν. Inde a Turnebo legebatur αὐτογενῆ τὸν ex scholiastae adnotatione φυξάνορα recepto. At in verbis αὐτογενῆ τὸν φυξάνορα articulus male interpositus ferri nequit. Quamobrem Hermannus Bambergi coniecturam αὐτογενεῖ φυξανορία (h. e. fuga salutem petimus propter cognatorum fugam et impias Aegypti filiorum nuptias respuentes) recipendam esse duxit. Male meo quidem iudicio. A sententia enim pariter atque a grammatica (propter particulam τε quarto loco positam) ista emendatio laborare videtur. Huc accedit, quod liber manu scriptus, qui praeter parvos scribendi errores prima huius fabulae verba satis integra servavit, talem mutandi audaciam vix admittere videtur. Equidem igitur potius scribendum esse suspicatus sum:

ἀλλ' αὐτογενῆ τὼς φυξάνορα
γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ τ'
ὄνοταζόμεναι.

Quae verba ita coniungenda sunt: ἀλλὰ φυξάνορα

γάμον τὼς αὐτογενῆ ἀσεβῆ τ' ὀνοταζόμεναι. Conf. Septem v. 617.

σοὶ ξυμφέρεσθαι καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας,
ἢ ζῶνι' ἀιμασιῆρα τὼς σ' ἀνδρηλάτην
φυγῆ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον,

ubi pari modo nemo non videt ita esse coniungendum: ἢ ζῶνι' σε τὼς ἀιμασιῆρα ἀνδρηλάτην. Recte τὼς pro οὕτως accipitur. Relicuum est, ut hoc unum vix dignum commemoratione commemorem. Locum quem e Septem attuli Prienius σ' delete σῶς pro τὼς scribens nuper male temptavit. Quod fecit infantissimae scilicet concinnitatis caussa non intelligens ζῶν sua sponte ad ζῶντια suppleri posse hoc apertissimo sensu: er will mit dir zusammentreffen und dich tödtend selber sterben, oder, bleibst du leben, lebend sich an dir, der so schmähhlich ihn vertrieben, in gleicher weise durch vertreibung rächen. Suppleri potest, inquam, ζῶν ad ζῶντια facillimo ingenii motu: quotus autem quisque eorum, qui non oculis solum verum etiam mente poetam legunt, cum Prienio tale quid non dico interponere sed supplere volet?

12. *στιασίαρχον* dicit 'ducem agminis', non 'auctorem seditionis'. *Πεσσονομῶν* 'calculos disponens' i. e. 'referens'.

13. Hesychius: *κῦδιον*· *κρεῖττον*, *αἰρειώτερον*.
M. *ἀχάϊων*, sed ε supra adscripto.

14. M. *φεύγειν ἀνέδην διακμ αλέον*, erasa post μ una littera. Correxerit Canterus. Hesychius: *ἀνέδην*. *Αἰσχύλος*· *φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἄλιον*. *κατὰ στέρησιν τοῦ ἔσαι, ὃ ἔστιν ἰδρῦσαι, ἀναστάτους γενομένας, ἐκ τοῦ*

ἐδάφους ἀνεστηκνίας. ἄλλοι δὲ ἐκκεχυμένως (ἢ ἐκκλελυμένως). Etym. M. p. 103. 10. ἀνέδην σημαίνει ἀναστάτους εἶναι παρὰ τὸ ἔδος, ἔδην, καὶ ἀνέδην, τὸ ἄνευ ἔδους. Αἰσχύλος· φεύγειν ἀνέδην. ἢ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ἀφίημι, ἔδην καὶ ἀνέδην, τὸ μὴ ἐφεκτικῶς τι πράττειν. Bekkeri Anecd. 1. p. 400. ἀνέδην· ἀνεμμένως. δύναται δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων μεταγέσθαι, οἷς ἂν αἱ ἡνία ἀνεθῶσι. Denique Aeschyli verba tacite respiciuntur a Zonara p. 225. et a Favorino.

15. M. *κασαι*. Emendavit Sophianus, cuius coniecturis Robortellus usus est.

16. In M. *ἡμίτερον* factum est ex *ἀμίτερον*. *οιστροδόνον*. M. *οιστροδόμου*. Correxerit Turnebus. Ceterum conf. Od. XXII. 300. *τὰς μὲν τ' αἰόλος οἴσιρος ἐφορηθεὶς ἐδόνθησεν*.

17. M. *ἐξεπαφῆς*. Hesychius hinc *ἐξεπαφῆς*. ἐκ *ψηλαφῆσεως*. Deinceps ἐπι νοίας eraso ut videtur π M. *ἐξ ἐπαφῆς καὶ ἐπιπνοίας* i. e. 'ex amatorio contactu.' Recte interpretatur scholiastes *ἐξ ἐπιπνοίας* ad v. 43. *ἐξ ἐρωτικῆς διαθέσεως*. Paleius: sic *πνεῖν* vel *ἐπιπνεῖν* de amatoribus satis frequenter usurpatur. Vide Ag. 1165. *ἀλλ' ἡν^α παλαιστῆς κάρι' ἐμοὶ πνέων χάριν*. Plat. Symp. p. 181. C. *οἱ ἐκ τοῦ ἔρωτος ἔπιπνοι*. Eur. Hippol. 563. de Venere: *δεινὰ γὰρ πάντα γ' ἐπιπνεῖ*.

19. M. *τίνα οὖν* erasa post *τίνα* littera, quae non fuit γ. Turnebus intulit *τίνα γοῦν*. Recte Hermannus *τίνα δ' ἂν* reposuisse videtur.

21. M. *ἐχειριδίους* ita ut γ in rasura sit.

22. M. *ιεροσιέπτιοισι*. Correxerunt Auratus et Scaliger.

23. M. *ὦν πόλις ὦν γῆ*. Codex Robortelli *ὦ πόλις ὦ γῆ*.

24. M. *βαρύτιμοι*. Male explicat scholiastes, cui in mentem venit II. III. 277. *καὶ ποιαμοὶ καὶ γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόνιας ἀνθρώπους τίνυσθον*. Recte Hermannus: heroibus hic locus erat sub terra conditis, non ultoribus scelerum diis inferis. Inutilis tamen videtur Hermannii coniectura. Dicit enim hic *προληπτικῶς* heroes *βαρντίμους*. Conf. v. 41. 42. *Δίον πόρην ὑπερπόντιον τιμάορα*. — *Θήκας κατέχοντες*. vide Ag. v. 632 seq. *οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος Θήκας Ἰλιάδος γᾶς εὔμορφοι* (immo *σύμμορφοι*) *κατέχουσιν*.

25. M. *χθόνιοι*. Recte mihi videor scripsisse *χθονίας*.

27. M. *δέξαιθ'*. Emendavit Heathius.

29. 30. M. *ἀρσενοπληθῆ δεσμόν*. Correxit Turnebus.

31. Hesychius: *ἀσώδης· ἀμώδης*.

33. *πόντιονδε* de alto mari intelligendum monet Schuetzius. Epica forma vix alibi apud tragicos occurrit. Paleius.

M. *ἐνθάδε*. Robortellus *ἐνθα δέ*.

M. *λαίλαπι* litteris *αι* in rasura.

35. M. *ὀμβροφόροισι τ'*, ut inter *οι* et *σι* aliquid erasum sit.

38. σφειτεριζόμενον si cum interpretibus ad ἔσμὸν v. 30. refertur, durum et molestum videtur. Hermannus igitur scripsit σφειτεριζόμενοι, contulitque Sophocel. El. 1131. ὡς ὄφελον πάροιδεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν κλέψασα ταῖνδε κάνασώσασθαι φόνου. At inutilis videtur coniectura. Ad σφειτεριζόμενον enim τινά supplendum est.

M. πατραδελφίαν. Emendavit Pauwius.

39. M. ἀεκόντων.

40. ἐπικεκλωμένα. M. ἐπικεκλόμεναι. Correxit Turnebus.

41. 42. ὑπερπόντιον τιμάωρ'. τιμάωρα 'vulgo putabant a τιμάωρος 'vindex' deductum; sed Lobeckius paral. p. 216. a nominativo paraschematisto τιμάωρ fluxisse exemplis χρυσάωρ et συνάωρ demonstravit.' Todt. de Aeschylo vocabulorum inventore. Halis 1855. p. 4.

ἴνω. Hermannus deleuit τ' post ἴνω, quod in principio sequentis versus positum M. pariter cum apographis habet. 'Rationi repugnat copula. Videntur Attici ἴνω ultima longa dixisse, fortasse etiam in nominativo, ut κόνις κόνιν, ὄφις ὄφιν. Si ita est, ἴνις et ἴνω scribendum erit.' Hermannus.

43. M. ἀνθονόμοις (ultima syllabae supra adscriptum ος) τὰς. Emendavit Porsonus.

M. ἐξ ἐπιπνοίαις.

46. M. δ' ἐγέννασε. ἐ|όνι', quod manus secunda in δὲ γέννασε ἐ|όνι' mutavit. Correxit Porsonus. De verbis ἐπωνυμία δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἐπαφόν τ'

ἐγέννασεν ita Hermannus: ‘male haec explicat scholiastes. Secundum nomen a contactu impositum, inquit chorus, exhibat iustum tempus, ut consentaneum erat: h. e. a contactu quo gravida facta est Io, exactis iustis mensibus peperit puerum, cui ab illo contactu nomen Eraphi inditum est.’ Rectius, ut videtur, Engerus *εὐλόγως ἐπωνυμία* coniungenda esse monet: ‘wie es z. B. 239. heisst *ἐμοῦ δ’ ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν τήνδε καρποῦται χθόνα.* 299. *Ἐπαφος ἀληθῶς ἑσίων ἐπώνυμος*, und unter *μόρσιμος αἰών* verstehen wir (verba sunt ipsius Engeri) die vom schicksal bestimmte zeit der geburt, so dass das folgende *Ἐπαφον ἐγέννασεν* die nähere erklärung dazu enthält: mit dem namen dieser berührung ganz übereinstimmend erfüllte sich die vom schicksal bestimmte zeit, denn sie gebar den Eraphos. Demnach ist nicht *Ἐπαφόν τ’* zu setzen, was eine blosse aenderung Porsons ist, sondern die handschriftliche lesart *Ἐπαφον δ’* beizubehalten.’

47. M. *ἐπιλεξαμένα*. Lexicographi cum interpretibus quibusdam pulchrae poetae nimirum indulgentes interpretationi omissa qua frequentatum est verbum *ἐπιλέγεσθαι* prosae orationis scriptoribus ‘eligendi optandique’ significatione, hoc loco inusitatam ei ‘commemorandi appellandique’ notionem, ut idem sit atque *ἐπικεκλωμένα*, quod supra legitur, auctore scholiasta obtrudere volunt. Equidem potius pro frigidissimo vocabulo, quod vix diverbio convenit, nedum ut ab Aeschylo in hoc canticum quovis significatu receptum sit, recte scripsisse videor *ἐπιλαζομένα*, ‘in quem cum incidam’ s. ‘quem excipiens.’ Qua emendatione non modo aptae interpretationi satis fieri potest, verum etiam rectae temporum consecutioni optime consulitur;

debebat enim potius, ut Paleius monuit, esse *ἐπιλεγομένη*, si idem valeret atque *ἐπικεκλομένη*. *λάζομαι* est *λαμβάνω*. *ἐπιλάζομαι* id significat quod *ἐπιλαμβάνω* (vel *ἐπιλαμβάνομαι*). Hesychius: *προσλαζόμενα*. *προσλαμβάνομενα*. Vide schol. ad Euripid. Hec. 64. ἔστι καὶ λάζομαι καὶ λάζομαι τὸ λαμβάνω, τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ λάζομι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ λάζω. Referendum est *ἐπιλαζόμενα* ad *ἐπικεκλομένα*, quum sententiam ab *ἐπικεκλομένα* inchoatam incidentium membrorum ambage poeta redordiat.

48. 49. Audacissima hypallage: nam quis nostrum ferat *ποιονόμους τόπους μαϊρός* 'loca herbis vescentia?' conf. Todt l. c. p. 55. Fortasse cum thesauro graeco *ποιονόμος* hoc loco simpliciter pro 'herboso' accipi potest.

50. Pro codicis Medicei scriptura *τά τε νῦν ἐπιδείξω*, quae non solum vix explicari potest, sed etiam vitii arguitur tertio posito *νῦν*, Hermannus dedit *γονέων*: quod cum pro *προγόνων* non dicatur, equidem potius *γενειῶν*, quod hic illie *προγόνων* adscripto explicatur, legendum esse crediderim. V. 72. poeta dicit: *θεοὶ γενεῖαι* i. e. *ἔφοροι τοῦ γένους*, ut supra *Ζεὺς ἀφίκιωρ* pro *ἰκειῶν ἔφορος* legitur; nostro autem loco *γενειῶν* est *προγόνων*. *Τά τε νῦν* autem ne mireris unde ortum sit, fac *σαμενα* post *μνασαμένα* male iteratum ab interprete vel etiam a sciolo librario ita esse correctum invita Minerva.

51. 52. M. *τά τ' ἀνόμοια οἶδ' ἄελπίά περ*. Recte Hermannus: illis *ταίανομοιαοῖδ'* aperte continetur *γαινόμοιοι δ'*.

55. M. *ἔγγαιος*. Legendum esse arbitror *εὐναῖος* (i.

e. *ἐγκεκρυμμένος*). Vide ea quae in prioris partis praefatione p. VII. VIII. de hoc loco dixi.

M. *οἶκιον οἶκιρόν αἰων*. Propter metrum antistrophicum *οἶκιρόν* eiecerunt critici *ἐγγάϊος* solute scripto. Contra Hermannus rectissimo sensu intelligens reservandum esse *οἶκιρόν*, quippe quod tragicorum locutioni magis conveniat, non mutare vult nisi in versu antistrophico. At pro putido isto *οἶκιον οἶκιρόν* equidem legendum esse duxi *οἶμον οἶκιρόν*. De 'cantu' enim dicitur *οἶμος* ut *οἶμη*.

56. M. *δοξάσει υς ἀκούων*. Recte Heathius dedit *ἀκούειν*. Codicis scripturam *υς* cum Hermanno reservandam esse puto. Nonnulli interpretes receperunt *ων*. Conf. Ag. 1100. *Θροεῖς νόμον ἄνομον, οἷά υς ζουθά ἀκόρευτος βοῶς — ἀηδών*.

M. *τηρείας*. *Τηρείας* legendum esse vidit Hermannus.

56. 57. *τᾶς Τηρείας μήιδος οἶκιρᾶς ἀλόχον*. Recte scholiastes *Τηρείας μήιδος*, si Hermanno credere possumus, pro ipso Tereo dictum accepit. Ceteri fere omnes interpretes Bothium sequuntur iungentem *τᾶς Τηρείας ἀλόχον, μήιδος οἶκιρᾶς* 'miserandae propter consilium', quem verborum ordinem contortum et perversum dicit Hermannus. Burgesius proposuit *Ἀτθίδος*.

58. M. *κιρκηλάιου τ' ἀηδόνης*. Hoc quum dici nequeat, quod de una Philomela sermo est, Hermannus, etsi usus refragatur, feminina recepta positione scripsit *κιρκηλάτας ἀηδόνας*. Sic v. 132. *ἄδμητας ἄδμητα*.

De formis *ἄδμῆς, ἦτος, ὄ, ἦ, ἄδμητος, ὄ, ἦ*, et

ἄδμητος, ἀδμήτη, ἄδμητον v. Eust. ad Od. *A*, 1512. 28; ad *Z*, 1554, 27; Porson. ad Eur. Med. 1363; Lobeek. ad Soph. Ai. p. 242. De toto genere Lob. in Paralip. diss. VII. §. 2. p. 458.

Quod in M. est ἀηδόνης Hermannō ortum videtur ex ης ad κερκηλάτου adscripto.

59. ἄτ' ἀπὸ χλωρῶν πετάλων ἐργομένα. Eiusdem Hermanni praeclarae emendationi debetur. M. habet: ἀτοποχώρων (sed prius ο in rasura) ποταμῶν τ' ἐργομένα, quod inde a Victorio vulgo legebatur ἄτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργομένα. Reposuit Hermannus quod Homerus praeivit Od. XIX. 518.

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρη χλωρῆς ἀηδῶν
καλὸν ἀείδησιν ἕαρος νέον ἰσταμένοιο,
δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνιοῖσιν.

60. πενθεῖ νεωπὸν οἶτον ἠθέων. Ita legendum erat.

M. habet: πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων. Dixi de hoc loco in praef. ad priorem libri partem p. IX. X.

61. ξυντίθησι nove dictum videtur, ut sit 'addit', quod dici poterat ἐντίθησι. Hermannus. At rectius explicatur: und in eins fasst sie den tod h. e. und zugleich klagt sie um den tod. Sic Euripides Med. v. 742. θεῶν συντιθεῖς ἅπαν γένος.

M. αὐτοφρόνως, ut videtur, a prima manu.

62. M. χειρὸς ἕο ἐν ex correctione. Emendavit Porsonus.

64. Duplicem lamentandi caussam aequae ac Philomela habent virgines. Utuntur enim cum nova vitae

sorte (*Ἰαονίοισι νόμοισι δάπτω τὰν ἀπαλὰν Νειλο-
θερῆ παρεϊάν*), tum eas imprimis metus invadit, ut
Argivi fugam curae habeant.

M. τῶς ex τῶς factum.

M. φιλοδύρτοις. Correxit Porsonus post Heathium.

M. ἰαονίοισι primis tribus litteris in rasura.

65. M. *νειλοθερῆ*. Hoc servandum esse duxi. Conf.
Ἀλιθέρης Od. II. 157. et apud Paus. VII. 4. 1. At
Hermanno verum videtur quod Emperius invenit *είλοθερῆ*.

67. M. *γῶεδα*. *γῶεδνός* accentum posuit Schnei-
derus comparans *μακεδνός*: cui addi possunt *ἀλαπαδνός*
ὀλοφνδνός et disyllaba *κεδνός παιδνός ψεδνός*. Ludo-
vicus Dindorfius.

68. Fortasse *δειμαίνουσα* cum Hartungio rectius
legitur.

Δειμαίνουσα φίλους εἴ τις ἐσσι κηδεμών pro *δειμαί-
νουσα μὴ οὐ τις* (vide Elmsl. ad Med. v. 181.) *φίλων*
κηδεμών. Nimirum *φίλοι* dicuntur Argivi, nullo tamen
pacto Aegypti filii, quod non modo verba *τᾶςδε φνγᾶς*
κηδεμών, quorum postremum ubique bono sensu dici-
tur, verum etiam illa quae v. 29. sqq. continentur, sa-
tis ostendunt.

69. *ἀερίας ἀπὸ γᾶς*. Stephanus Byzantius: *Ἀερία*,
ἢ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἀέρα. καὶ γὰρ ἠερόεσσαν αὐτὴν φασιν.
οἱ ἄνθρωποι Ἀεριοί, καὶ Ἀερίτης, ἐκ τῆς ἀέρος γενικῆς.

71. M. *θεοὶ οἱ γενεῖται*. Correxit Porsonus.

72. M. ἦ (spiritu ut videtur a secunda manu) καί.
 Robortellus recepit ἦ καί.

M. παρ' αἴσαν. Scripsi κατ' αἴσαν.

73. M. εἰοίμως. In apographo G. ἐτύμως. Accentum correxit Arnaldus.

M. στυγόντες. Hermannus dedit στέγοντες. Deinceps addidi ἄν. Duplex enim particula ἄν verbo interposito saepe legitur. Aristoph. Thesm. 196. καὶ γὰρ ἄν μαινοίμεθ' ἄν. Xenoph. Cyr. 3. 3, 35. ἐν τῷ τοιῷδε καὶ ἄν αἰσχρονοίμην ἄν. Ceterum lineola post στέγοντες nunc mihi videtur delenda.

74. M. πέλοιτ'. Scribendum erat πέλονται'.

M. ἔνδικοι γάμοις. Hermannus felicissima conjectura reposuit quod scholiastes legisse videtur ἔνδικοι νόμοις.

75. M. καὶ πολέμον.

76. M. ἄρης φυγάσιν, sed ut prius fuerit φυγᾶσιν. Scribendum erat Ἄρη φυγάσιν, quod etiam Hartungius vidit. Per Ἄρη φυγάσιν verba καὶ πολέμου τειρομένοις repetuntur. Quod sententiam attinet, similiter dixit Euripides Heracl. v. 260. ἅπασιν κοινὸν ἔδμα δαιμόνων ἔδρα.

Ceterum de mutationibus meis qui recte iudicare volunt, iis non obliviscendum est de Argivis in stropha proxime praegressa sermonem fuisse. De iisdem Argivis nunc in versibus antistrophicis huc usque sermonem esse patet. Hinc v. 74. πέλονται' scripsi pro πέλοιτ'. Non deos enim sed Argivos iustos erga supplices ob divinas illas leges velint virgines necesse est. Qua

recepta emendatione ea quoque quae sequuntur com-
mode explicari possunt.

78. M. εἰ θεῖν Διός. Scripsi εἰδείην τέλος.

79. Vide infra v. 1013. 1014. Διὸς οὐ παρβατός
ἔσαν μεγάλα φρὴν ἀπέρατος.

80. M. πανταυτοί. Recte in apographo G. πάντα τοί.
M. κὰν.

81. M. μέλαιναί ξεντύχαι. Hermannus scripsit sen-
tentiae et metri indicio μελαίνα τε τύχα. Interpretis
est ξέν, sive is hanc praepositionem, sive ξεντυχία ad-
scripsit. Ubique, inquit, Iovis voluntas etiam in tene-
bris atraque sorte conflictantibus luget. Hermannus.

82. πίπτει δ' ἀσφαλές οὐδ' ἐπὶ νότω. Metaphora,
ut recte observavit scholiastes, a palaestra ducta est.
Artificio Iuppiter nullo utitur in vincendo. Luctatori-
bus tamen proprium erat adversarium 'supplantare', ut
ὑπτιος i. e. ἐπὶ νότω caderet. Hic igitur ἀσφαλές pro-
prio sensu dicitur pro ἄνευ τοῦ σφαλῆναι. Conf. Hom.
II. XXIII. 720. 21.

οὔτι Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι,
οὔτι Αἴας δύνατο, κρατερῆ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος.

et 725 — 28.

ὡς εἰπὼν ἀνάειρε. δόλου δ' οὐ λήθει Ὀδυσσεύς·
κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,
κὰδ δ' ἔπεσ' ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεύς
κάππεσε.

83. πράγμα ab eventu dicitur τέλειον.

84. *δανλοὶ γάρ.* Hesychius: *δανλόν· δασύ.* Vox formatur a *δα* et *ύλη*, ut *δάσκιος* a *δα* et *σκιά*. Paleius.

85. M. *κατειδεῖν.* Emendate Robortellus.

86. M. *δὲ ἀπιδών.* Emendavit Hermannus: *δ' ἐλπιδων.*

87. *πανώλεις* ab eventu: non satis recte scholiastes.

88. 89. M. *βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει
τὰν ἄπονον δαιμόνιον.*

Equidem non satis recte edidi: *βοᾶν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει,
πᾶν δ' ἄπονον δαιμόνιον.*

Aeschylus enim potius ita scripsit:

*βοᾶν οὔτιν' ἐξοπλίζων·
πᾶν δ' ἄπονον δαιμόνιον.*

Ita mecum nunc recipias lineola post *βροτούς* posita. Nullo artificio utitur Iuppiter in vincendo proffigatque homines sine ullo clamore. Vide 653. *βοᾶν πάνδημον ἐξοπλίζων.* Deinde cum *πᾶν δ' ἄπονον δαιμόνιον* aptissime comparari potest Herodot. II. 32. *τὸ θεῖον πᾶν φθονερόν.* Et *δαιμόνιον* quidem ante me Paleius recte receperat. Sine negotio, inquit, prorsus fit, quod divinitus fit. Dictum est *δαιμόνιον* ut apud Sophocl. Elect. v. 1246.

*ἔφρασας ὑπεριέραν
τᾶς πάρος ἔτι χάριος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα,
δαιμόνιον ἀντὶ τίθημι' ἐγώ.*

vel apud Euripidem *πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμόνιον.*

90 — 92. Μ. ἤμενον ἄνω φρόνημά πως
 αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμ-
 πας ἐδράνων ἐφ' ἄγνων.

Equidem scribendum esse duxi ἤμενος ὦν, ita ut Iuppiter intelligatur qui sedens id quod suae voluntatis est summa arce peragit. Ἐμπαξ dixit referendum ad ἤμενος ὦν. De ὦν ita cum participio coniuncto v. Krueg. gr. gr. I. §. 56, 3. 3. Αὐτόθεν est 'ex eo ipso loco ubi sedet'. Denique ἐφ' ἄγνων legendum esse putat Wordsworthius (in Mus. phil. Cant. I. p. 211) Homericā (II. XIX. 77. αὐτόθεν ἐξ ἐδρης. Od. XIII. 56. αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων) comparans. Summa cum gravitate sedendi notio ter repetita est: quam ne languidam credas esse repetitionem conferas quaeso infra 577—81 et haec quae in Prom. 400—403 leguntur.

δακρυσίακτον ἀπ' ὄσσων δαδινῶν δ' εἰ-
 βομένα δέος παρειάν
 νοτίοις ἔτεγξα παραίς.

Paleius ante me, ut hoc addam, recepit ἤμενος scribens ὦν φρόνημα. Ceterum alia emendatio postmodum in mentem mihi venit, quam ut aptiorem nunc praetulerim: ἤρεμος ὦν φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν. Hesychius: ἤρεμον, ἤσυχον, πεῖρον, ἤμερον. Formam ἤρεμος non debuisse addubitari docent haec testimonia: Oppian. Cyneg. I. 214. 518. Lucian. Tragodop. 207. Corp. Inscr. 2059, 24. Theognost. p. 64, 14. Lexic. περὶ πνευμ. p. 225'. A. Nauckius de trag. Graec. fragm. observ. crit. p. 5. — ἤρεμος ὦν i. e. summa animi tranquillitate. — Φρόνημά πως i. e. das was er etwa sinnt. Ceterum conf. Ag. 711. πάραντα δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν λέγοιμ' ἄν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας ἀκασκαῖόν τ' ἄγαλμα πλούτου.

93. M. ἐς ὕβριν.

94. M. οἶα. Emendate Hermannus.

95. M. δι' ἀμόν. Ita recepi. Ceterum libri variant inter asperum et lenem. Conf. Lob. path. elem. I. p. 393.

M. τὸ θάλος. Emendavit Bothius.

Ita scholiastes legebatur adnotans οὐ φύλλοις, ἀλλὰ τῇ ἀνοίᾳ. Conf. Hom. XII. 103. φύλλοισι τεθελώς. Πυθμῖν recte intelligitur de prole Aegypti, quam, tamquam arbor frondibus, florere dementia dicunt. Ceterum impedita est oratio propter nominativum quem dicunt absolutum consequentem.

96. M. δυσπαραβούλοισιν. Δυσπαραβούλος est cui difficile aliquid dissuaderi potest.

97. M. μενόλιν.

98. M. ἄται sed ut ι in rasura sit.

99. M. ἀπάται sed ut ι in rasura sit.

'Culpam suam sero cognoscunt, fuga nostra decepti'. Hermannus. Recte contra Paleius: nuptiis potiri quum non possent Aegypti filii, tamquam intemperiiis agitati virgines persequi constituunt. Μεταγνῶναι est animo concipere aliquid, omisso priore proposito, ut Ag. 208. τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω. Eur. Orest. 248. ed. Pors. ταχὺς δὲ μετέθρον λύσσαν, ἀριτίως φρονῶν.

100. M. λέγων. Recte Engerus δ' ἐγώ. (De carm. antistroph. Aeschyli p. 72.)

102. M. ἐμπρέπη. Emendate Turnebus. Post ἐμπρεπῆ iterat M. θρεομένη μέλη. Delevit Porsonus.

103. ζῶσα γόοις με τιμῶ. M. τιμῶ. In margine τιμᾶι. Inde a Victorio ad hunc versum vulgabatur scholion γρ. ζώσατο οἷς με τιμᾶ, sed hoc non est nisi varia scriptura ab ipso Victorio conglutinata Verborum sensus quum per se patet tum perspicitur ex Isocrat. Hel. Encom. p. 213. ἰδὼν αὐτοὺς πενθομένους ἔτι ζῶνιας, et ex Hom. II. VI. 500. αἱ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἔκτορα, id quod, si Wordsworthio cum Hermanno credere volumus, Aeschylus in mente habuit.

104. ἰλέομαι. M. ἰλέωμαι. Emendate Turnebus. Ἰλέομαι pro ἰλάομαι, 'propitium facio', 'propitio', vel ἰλάσκομαι, quod ab ἰλάζομαι (ut φάσκω a φάω) ductum est. Denique pro ἰλάσκεσθαι dicitur etiam ἰλασθαι ab Orpheo Arg. 492. — Ἰλέομαι Ἄπιδαν. Conf. Xenoph. Cyrop. III. 3. 22. ἐπεὶ τάχιστα διέβη τὰ ὄρια, ἐκεῖ αὖ γῆν ἰλάσκειτο χοαῖς.

105. M. καρβάνα δ' αὐδὰν εὐακοννεῖς, ita ut ante v rasurā sit in καρβάνα. Hermannus recte: in canendo versu glyconeo βοῦνιν, πολλάκι δ' ἐμπίννω, interpellat se chorus recitatione versus anapaestici, καρβᾶν' αὐδὰν, ᾧ γᾶ, κωννεῖς (ita enim H. emendavit), ut Ion Euripidis chororum in primo carmine. Contra in Ranis Aristophanis recitationi trimetri v. 665. Bacchus haec canens inserit, ὃς Αἰγαίου προῶνας ἢ γλανκᾶς μέδεις. — At codicis scriptura (vide v. 113.) εὔ, γᾶ, κωννεῖς praeferenda est. Saepissime alibi γινώσκειν καλῶς invenitur. Ceterum scholion etiam Franckenius correxit.

ἐμπιπνέειν ξὺν λακίδι, 'vestibus incidere cum laceratione i. e. lacerare vestes.'

106. M. λίνουσιν ἤμ. *linousin hē.*

107. M. σιδονίαί (erasa inter σι et δο littera) καλύντραι, ut prius fortasse perperam scriptum fuerit σιδονία. Conf. Π. VI. 289. ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμπούκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων.

108. ἐναγέα τέλεα. ἐναγής is est qui religione ad aliquid persolvendum obstringitur. Recte igitur Paleius: 'debita iure sacrificia'. Ceterum simpliciter quoque accipi potest pro ἀγνά τέλεα.

109. M. ἐπιδρόμῳ πόθι θάνατος ὄπη. Hermannus ex scholiastae adnotatione correxit: ἐπίδρομ' ὀπόθι θάνατος ἀπῆ. At τέλεα mire dicuntur θεοῖς ἐπίδρομα. Nec structura ὀπόθι θάνατος ἀπῆ particula ἄν omissa satisfacit. Aeschylum verisimile est scripsisse
ἐπίδροπ' ὄθι θάνατος ἄν ἀπῆ.

ἐπίδροπος adde illis vocabulis, quae noster ipse produxit. Vide Septem 315. κλαντὸν δ' ἀριδρόποις ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιθεν, 'miseranda sors est virginibus modo decerpitis ante nuptias, quibus vix maturus virginitatis flos decerpitur.' θεοῖς τέλεα ἐπίδροπα h. e. θεοὶ τέλεα ἐπιδρέπονται. Conf. Clem. Al. Protr. 2. p. 35: δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπομένους. Poeta igitur fere ita dicit: den goettern reifen bei gluecklichem ausgange fromme opferspenden entgegen, wo der tod fern bleibt.

111. Inepte scholiastes ad ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει
supplendum esse ἡμᾶς adnotavit: nos quoque dicimus:
wohin wird diese woge fuehren? nihilque hic omissum
est. Summo autem artis criticae detrimento multi in-
dulgent adhuc quoque tam vagae interpretationi.

112. M. ἰλέωμαι. Emendate Turnebus.

113. M. καρβάν ἀδ' αυδαν εὐγακόννις.

M. ἐμπιτιῶ habere videtur.

114. M. αἴνοισιν.

115. M. σιδονίαι erasa inter σι et δο littera.

116. 117. λινορραφῆς τε δόμος δορός, 'lino con-
suta navis.' Apud Nonnum Dion. 23. 131. legitur sensu
activo: λινορραφέων ἀλιήων.

118. M. ἀχίματόν μ' ἔπεμπε (prius fuerat με πέμπε)
συμπνοιᾶς.

119 — 121. M. τελενιᾶς δ' ἐν χρόνῳ πατήρ ὁ παν-
τόπτας. Hermannus recte interposuit ἄν delete articulo
post πατήρ, addiditque indicio versus antistrophici παν-
τάρχας. Conf. Sophocles Oed. Col. 1085. ἰὼ Ζεῦ, θεῶν
πάνταρχε, παντόπτα.

τελενιᾶς ἐν χρόνῳ. Similiter Eum. v. 491. μεταῦ-
θις ἐν χρόνῳ.

122. M. πρενμενεῖς. Recte Turnebus.

124. M. ἐέ.

125. M. ἀδάμαντον. Bothius recepit ἀδάματον. Eodem modo Choeph. 53. ἀδάμαντον in libris legitur. Ceterum Elmsleius primus ἀδάματον in tragicis pro ἀδάμαστος vel ἀδάμαντος (quod omnino nihili est) ubique restituendum esse recte censuit.

128. M. ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές. Hermannus egregie restituit veram scripturam Ἄρτεμις pro ἀσφαλές, quod oculis aberrans scriba posuerat. Cum verbis ἀγνά μ' ἐπίδεδω Αἰὸς κόρα, ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' Ἄρτεμις conf. 332. Παλαίχθονος τέκος, κλῆθί μου πρόφρονι καρδίᾳ, Πελασγῶν ἄναξ. — Hesychius: ἐνώπια, τὰ κατανικρὸν τοῦ πυλῶνος φαινόμενα μέρη, ἃ καὶ διεκόσμουον ἔνεκα τῶν παριόντων. Idem προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται.

129. 130. M. παντὶ δὲ σθένουσι (σι in rasura) διωγμοῖσι δ' ἀσφαλές. Dubium esse non poterat, quin σθένει reponendum esset ad παντί. Idque Heathius invenit. Ipse restitui διωγμοῖσι νῦν ἐτητύμως, quorum postremum verbum propter ἀσφαλές interpretamenti loco adscriptum exciderat. Vide v. 666. At emendatio nondum prorsus absoluta est.

M. habet σθένουσι, ita ut σι in rasura sit. Nimirum scriptum erat

παντὶ δὲ σθένει ἔν διω-
γμοῖσι νῦν ἐτητύμως
ἀδμήτας ἀδμήτα
ῥύσιος γενέσθω.

ἐν διωγμοῖσι — ῥύσιος γενέσθω. Similiter 154. 55. νῦν ἔχων παλίντροπον ὄψιν ἐν λιταῖσιν. Conf. etiam Sept. 283. παντὶ τρόπῳ, Διογενεῖς θεοί, πόλιν καὶ στρατὸν ῥύεσθε.

ἐτητύμως ἀδμήτας ἀδμήτα. Choeph. 936. ἐτητύμως
 Λιὸς κόρα. Ceterum conf. Goethius Iphigenie auf Tauris:

Sinnt er vom altar

mich in sein bette mit gewalt zu ziehn?

So ruf ich alle goetter und vor allen

Dianen, die entschlossne goettin an,

die ihren schutz der priesterin gewiss

und jungfrau einer jungfrau, gern gewaehrt.

Ceterum, ut hoc addam, credibile est Aeschylum
 dorica usum esse forma ἐτατύμως.

134. M. ἐέ.

135. M. ἀδάμαντον. Correxerit Bothius.

136. M. εἰ δὴ μή. Recte Turnebus εἰ δὲ μή.

Hesychius: μελανθές, μέλαν. Audacius formatum
 est vocabulum 'tota syllaba velocitatis caussa recisa,
 quae duplicata fuisset: μελανανθές: significat enim ni-
 grum florem i. e. colorem habens'. Todt. l. c. p. 22.

137. M. ἡδιόκωντον. Emendate Wellauerus ἡλιό-
 κωντον, 'solis ictus patiens'.

138. M. τόνταιον. Recte Wellauerus τὸν γαίον.
 'Citant Etym. Gud. p. 227, 37. et grammaticus in
 Cramerii Anecl. Oxon. II. p. 443. 12'. Hermannus.

143. μὴ τυχοῦσαι. 'Antiph. Athen. VII. 299. E.
 τῶν μὲν γὰρ (θεῶν scilicet) εὐξαμένοιισιν ἔσθ' ἡμῖν τυ-
 χεῖν. Hippol. 328. σοῦ μὴ τυχεῖν. Lysias ὑπὲρ τοῦ
 ἀδυνάτου p. 170. 34. μὴ τοίνυν, ᾧ βουλή, ὁμοίως ὑμῶν
 τύχοιμι κ. τ. λ., si recte explico'. Dobraeus Adv. II. p. 20.

144. 145. M. ἀζημιουσιω μῆνις μάλιστα' ἐκ θεῶν.
 Incerta est emendandi ratio. Robortellus ex conie-
 ctura dedit: ὦ Ζεῦ, Ἰοῦς ἰὼ μῆνις μάλιστα' ἐκ θεῶν.
 At interiectio perperam collocata est. Hermannus ex
 scholiastae adnotatione corrigere vult: ὦ Ζήν, Ἰοῦς ἰῶ,
 'odio Ius'. Sed virus nunquam pro odio nisi tralate
 dicitur. Scholiastae autem verba, ut nunc intelligo, ne
 ita quidem corrigi debent. Fortasse sic potius legen-
 dum est: ὦ Ζεῦ, ἡ παρὰ τῶν θεῶν μῆνις κατὰ Ἰοῦς
 πλανώδης ἐστὶ (i. e. πλανᾶσθαι ποιεῖ) καὶ μαστιγωική.
 Conf. Prom. 569. ἀλλά με τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρον πε-
 ρῶν κυναγεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ παραλίαν ψάμμον.
 682. οἰσιροπλήξ δ' ἐγὼ μαστιγι θεία γῆν πρὸ γῆς ἐλαύ-
 νομαι. Ad priorem locum hoc scholion recentioris aeta-
 tis exstat: ἀνιχνεύει καὶ πανταχῇ φοιτώσῃ παρίσταται
 καὶ πλανᾶσθαι ποιεῖ κτλ.

Equidem potius inverso verborum ordine scri-
 bendum esse duco:

ὦ Ζήν, ἰὼ Ἰοῦς μῆνις
 μάλιστα' ἐκ θεῶν.

h. e. Ius ira divinitus investigatrix est vel me petit.
 Ἰώ syllaba prima brevi est, producta tamen interdum
 utuntur poetae in metro anapaestico. Ag. 1418: ἰὼ
 ἰὼ παράνονος Ἑλένα. Hiatum autem omnino non curari
 in interiectionibus, res est notissima. De industria di-
 cit ἰὼ Ἰοῦς. Similiter supra 102. ἰῆ ἰῆ, ἰηλέμοισιν.

145. M. κονωδάταν. Emendate Turnebus.

146. M. γαμετουρανόνεικον. Victorius γαμετᾶς οὐρα-
 νόνικον. Hermannus indicio metri anapaestici inseruit
 σας. Hoc dicit poeta: experiendo cognosco malum
 illud coelum superans, quod a coniuge tua proficisci-

tur. Ita scholiastes quoque: καὶ ἐφ' ἡμᾶς οἶν' ἔφθασεν (etiam ad nos igitur pervenit) ἢ μῆνις τῆς Ἥρας.

147. 148. Hoc dicit: ut tempestas turbinem subsequitur, ita nobis ex Ius laboribus portenditur calamitas². Paleius.

150. M. ἐνεύξεται. Scholiastae auctoritas confirmat Porsoni coniecturam ἐνέξεται. Cf. Plat. Legg. VII. 808. E. ὀνειδέει ἐνεχέσθω τῷ μεγίστῳ. Crit. 52. A ταύταις δὴ φαμεν καὶ σὲ ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι. 'A seculo IX. ad XII. ε et εν eodem prorsus modo saepe scribebant'. Dobraeus.

153. γόνω, 'gignendo'.

157 — 161. Omissos in M. versus repetendos esse ex stropha recte vidit Canterus.

162. Danai nomen adscripsit Scaliger. M. habet πρ. i. ε. πρεσβύτης.

M. ξὺν φρονοῦντι δ' ἴκετε. Porsonus δ' ἦκετε. Engerus θ' ἦκετε.

164. προμήθειαν supra scripto ι M.

M. λαβεῖν. Correxerunt Wordsworthius et Geelius. Hoc dicit poeta: mea prudentia maris pericula effugistis: nunc quoque providus eorum, quae in continenti vobis imminet, moneo vos ut praecepta mea observetis.

166. 167. Recte, ut videtur, Engerus: hier ist das asyndeton im zweiten verse fehlerhaft, da in den drei gliedern gleichmaessig das immer naechere heran-

ruecken des koenigs bezeichnet wird, indem zuerst sich staubwolken erheben, alsdann das knarren der raeder dem ohre vernehmlich, endlich der zug selbst dem auge sichtbar wird. Es ist also zu schreiben: *σύριγγες οὐ σιγῶσι δ' ἀξονήλατοι.*

σύριγγες ἀξονήλατοι, 'fistulae axibus pulsae'.

169. M. *λεύσω* supra scripto altero σ.

171. *ὀπτιῆρες εἶεν* cum πρὸς ἡμᾶς coniungitur. Similiter Thucyd. I. 1. *τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντιές τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφοτέρω παρασκευῇ τῇ πάσῃ.* 'Solent enim Graeci vocibus motum in locum significantibus adiungere verba quietem et statum significantia, ita ut binas sententias una eademque verborum comprehensione complectantur'. Stallbaum. ad Plat. Phaed. I. Conf. etiam Valckenar. ad Herod. I. 21. 4.

172. M. *τεθειμένος.* Porsonus cum Abreschio *τεθνημένος* (i. e. incensus, ὑπὸ πυρὸς ἐκκεκαυμένος, Photius) edidit. Hermannus recepit *τεθνημένος* ex Pearsonii coniectura, quam hic ex Eur. Hipp. v. 585. ed. Kirchh. *οὗτος γὰρ ὄργῃ συντεθνημένος φρένας ἐρεῖ καθ' ἡμῶν παρὶ σὰς ἀμαρτίας* conformasse videtur. Ipse in Quaest. Aeschyl. (Monasterii. Apud Wundermannum. MDCCCLVI p. 10.) dedi *τιθεὶς μένος*, 'vim adhibens', ita ut *μένος* hic concreto quem vocant sensu sit. *ἀπήμων* aperte activa significatione est. Atque *ὠμῆ ξὺν ὄργῃ* ad *ἐπόρνευται* referatur necesse est. Conf. infra v. 594. *ἐὰν δὲ προστεθῇ τὸ καρτερόν.* h. e. *μένος.* (Ante me, ut postmodum vidi, *τιθεὶς μένος* invenerat Geelius in Bibl. crit. V. p. 78.)

174. M. εἴνεκ'. Correxerunt Heathius.

175. M. τῶνδ'. Emendavit Turnebus.

176. M. κρείσσων a prima manu.

178. M. ἰκετηρίας. Emendavit Victorius.

179. M. συνωνύμων. Auratus et Scaliger correxerunt: εὐωνύμων. Saepissime *ευ* et *συν* in libris manu scriptis confunduntur.

180. M. γοειδηα καὶ τὰ χρέα ἔπη. γοέδνα reposuit Robortellus. καὶ ζαχρεῖ' ἔπη correxerunt Geelius et Bambergerus. Cf. Theocrit. XXV. 6. ὁδοῦ ζαχρεῖος ὁδίτης. De accentu in γοεδνά vide supra ad v. 67. Ceterum non prorsus certa videtur correctio, quam recipendam duxi: fortasse recte se habent καὶ τὰ χρεῖ' ἔπη.

183. M. φθογγή. Correxerunt Porsonus.

184. 85. M. τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μειώπω σωφρονῶν
ἔτω πρόσωπον ὄμματος παρ' ἡσύχον,
ubi μειώπω nihil aliud est quam μειώπων, olim scriptum cum lineola, qua littera *v* in libris antiquis significatur. Quo non animadverso Porsonus indignam suo nomine coniecturam fecit ἐκ μεταποσωφρόνων ἔτω προσώπων, adiectivo ficto μεταποσώφρων, quod tanto ineptius est quum sequatur προσώπων. Non commisit hoc Aeschylus, qui scripserat quod ego restitui remoto glossemate μειώπων σωφρόνων,

τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμένων
ἔτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχον,

aptissimo vocabulo usus, quum Danaus in praecedentibus versibus filiabus agendi dicendique praecepta dederit. Ita egregie G. Dindorfius. Conf. v. 692 et v. 955.

187. M. γενη. τὸ τῆδε. Recte in apographis legitur. Ceterum Hermannus fortasse rectius scripsit: τὸ τῆδε, κάρτ' ἐπίφθορον γυνή. Hoc enim (verba sunt ipsius Hermanni) dici debebat: quod ad hanc rationem attinet (iustum in loquendo modum tenendi) maxime vituperationi obnoxium est femineum genus.

188. M. εἶξεν ἢ φηγάς. εἰ ξένη φηγάς invenit Sophianus. Dobraeus in Advers. II. p. 21. coniecit: ἢ ξένη, 'ut exulem decet.'

189. Libanius in epistola 79. σὺ μὲν παρεκάλες με πρὸς παρησίαν, ὡς πᾶν οἴσων ὃ τι ἂν ἐξ ἐμοῦ λέγηται. Δισχύλος δὲ ἀποτρέπει, λέγων μὴ δεῖν τοὺς ἥτιους θρασυσιμεῖν.

190. M. φρονοῦντας a manu secunda, a prima φρονοῦντος.

M. πρὸς φρονοῦντας. Turnebus dedit φρονούσας. Dindorfius autem, quum Turnebi emendatio propter notam de quinto pede trimetri legem ferri non possit, probabiliter restituit φρονοῦσαν.

193. Versuum ordo in libris hic est:

195. μὴ νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος.

194. θέλωιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνον ἐχειν.

196. ᾧ Ζεῦ, κόπων οἴκτειρε μὴ ἀπολωλότας.

193. ἴδοιτο δῆτα πρεμμενοῦς ἀπ' ὄμματος.

Personarum notae in M. nullae sunt ab hoc versu

usque ad v. 282. Versuum quem recepi ordinem restituit Hermannus.

194. 'Scite observavit scholiastes iam coudidisse Danaum. Considerat ille autem, ut par erat, ad statuum Iovis, quam credibile est in medio positam fuisse.' Hermannus.

195. M. *μη νῦν*. Emendate Dindorfius.

ἔστω M. ἔσται Hartungius correxit: Danaos sagt: es steht dir nichts im wege das zu ermoglichen, denn *κράτος ἐστί* heisst 'du hast gewalt', und *μηχανή* ist die ermoglichung. Cum *μηχανῆς ἔσται κράτος* conf. Soph. El. 84. 85. *ταῦτα γὰρ φέρει νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων*. Hermannus explicat: *κρατεῖτω τὸ ἔργον*, 'quin tu id facis.' Ipse nunc scribendum esse vidi: *μηχανὴ δ' ἔστω κράτους*. Ad deorum, inquit, statuas considerare, id *μηχανὴ ἔστω κράτους*. Conf. 441. *ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλή*. 444. *τί σοι περαίνει μηχανὴ σωμάτων;* 219. *καμείβεσθε τόνδε τὸν τρόπον, ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε*. 1032. *καὶ κράτος νέμοι γνναιξίν*.

196. M. *ἰὼ Ζεὺς* a prima manu, a secunda *ἰὼ Ζεῦ*. Mox *μη ἀπολωλότας* plene M.

198. Excidisse versum chori signum Solis dei conspicientis, ornatum fortasse imagine galli gallinacei, vidit Hermannus. *Ἥλιον δέ*, ait Pausanias V. 25. 9. *ἱερόν φασιν εἶναι τὸν ὄρνιθα καὶ ἀγγέλλειν ἀνιέναι μέλλοντος τοῦ ἡλίου*. Cultum autem ab Argivis esse Solum eodem Hermanno admonente testatur Pausanias II. 18, 13.

199. M. *κικλίσκεται* a manu prima, a secunda *κικλήσκειται*. Recte Robortellus.

200. 'Affert Plutarchus de def. orac. p. 417 F. et de exsilio p. 607. C.' Hermannus.

202. M. *εὐγνώη*. Lobeckius *συγγνοίη*.

203. M. *σύγνοιτο* addito primae syllabae a manu secunda *ν*. Robortellus *σύγγνοιτο*. Accentum Stephanus correxit. Porsonus recepit *ξυγγνοῖτο*. Male. 'Notandum quod ut supra *ἴδοι* — *ἴδοιτο* *δῆτα*, sic hoc loco *συγγνοίη* — *συγγνοῖτο* *δῆτα* tamquam de industria posuit poeta, licet nulla sententiae varietate. Conf. Herod. VI. 92. *Σικυώνιοι μὲν νῦν συγγνότιες ἀδικῆσαι, ἀμολόγησαν, ἑκατὸν τάλαντα ἐτίσαντες, ἀζήμιοι εἶναι. Αἰγινῆται δὲ οὐτε συνεινώσκοντο, ἤσαν τε ἀνθάδεστέροι.* Plat. Phaedr. 257. C. *λοιδορῶν ὠνειδίξε τὸν λοιδορούμενον οἷε λέγειν.* Thuc. I. 144. *πολέμον οὐκ ἄρξομεν, ἀρχομένου δὲ ἀμυνόμεθα.*' Paleius.

204. M. *κικλίσκω*.

208. M. *νῦν*. Correxit Canterus. Ceterum ex iis quae praecedunt satis apertum est singulas virgines paulatim ad singulas deorum sedes accessisse.

209. *κοινοβωμία*, 'communio altarium i. e. coetus deorum.' 'De *κοινοβωμία* Strabo XIII. p. 923. schol. Pind. ad Ol. X. 58. Arnaldus de diis *παρέδροις* c. 11.' Hermannus.

210. ἐν ἀγνῶ, 'iuxta deorum aras.'

M. δεσμός. Emendate Stanleius ex Aurati ut videtur indicio.

211. M. ἕεσθαι κρέκω. In margine ἕεσθαι κέρκω.

Recte Robortellus.

212. M. ἐχθρῶν ὀμαίμων καὶ μαινότων γενοσ.

Emendavit Hermannus.

213. 'Affert Plutarchus in Romulo cap. 9. et in Quaest. Rom. p. 286. C.' Hermannus.

M. πῶς ἀνανεύοι. Emendate Turnebus.

214. M. γάμων. Recte Robortellus.

215. M. οὐδὲ μὴν. Emendate Turnebus.

216. M. μάταιον αἰτίας. Correxerunt Schuetzius.

217. M. ταπλα ἐν μα (inter μ et α aliquid erasum) κως λόγος. Correxerunt Victorius et Canterus.

218. ἄλλος ἐν καμοῦσιν. Engerus ἄλλος ὄν καμοῦσιν sine idonea caussa.

Ceterum aliquot versus post hunc excidisse, quibus adventum regis indicabat Danaus, probabiliter credit Hermannus. Conf. Annal. Vindob. vol. C. p. 179.

219. M. τόπον. Stanleius correxit τρόπον.

221. M. ἀνέλληγα σιόλον. Recte Bothius ἀνελληγόστολον.

222. M. *πυκνώμασι*. Hermannus recepit *πυκάσμα-
σιν*, quam coniecturam vir doctus apud Burgesium lau-
datus fecit. Bergkius coniecit *κάμπυκώμασιν*, quod
monente Hermanno certe *κάμπυκώμασιν* esse debebat.
Ipse dedi *τριχώμασιν* pro *πυκνώμασι*, quod ex verbis
πυκνώμασι τῶν τριχῶν (vide Alciph. 3. 65.) explicandi
caussa adscriptis ortum est. Conf. Herod. VII. 70.
[*Αιθίοπες*] οἱ δὲ ἐκ τῆς *Αιβύης* οὐλότατον *τρίχωμα* ἔχουσι
πάντων ἀνθρώπων. Vide inf. 266. *Αιβυσικαῖς γὰρ μάλ-
λον ἐμφερέστεραι γυναιξίν ἐστε, κοῦδαμῶς ἐγχωρίαις*. Ad
τρίχωμα apte convenit *χλίοντα*. Conf. Soph. El. 52.
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς στέφαντες.

223. M. *προσφωνομένον γάρ*. Emendate Robor-
tellus.

224. M. *ἀπελλάδος* a manu prima.

225. M. *οὐδέ*. Hermannus dubitanter correxit
οὐτε, quod recipiendum ipse sine idonea causa curavi.

227. M. *ἀκρέστως*. Correxerunt Sophianus et Tur-
nebus.

228. *γε μὲν δὴ*, 'tamen'. Vide mox 260. Ag. 639.

230—232. M. *μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθῶν συνοίσειται στόχῳ,
καὶ τᾶλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν,
εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν*.

Correctio huius loci non satis certa videtur. Equi-
dem v. 231. scribendum esse duxi *κατ' ἄλλα πόλλ'*

ἐπεικάσαι δίκαιος ἦν. Hoc enim, ut nostra lingua exprimam, dicit poeta: In diesem einen punkte (dass ihr nemlich huelfeflehende sein muesst) wird Griechenland in der vermuthung uebereinstimmen. (Also ist dieser eine punkt gewiss richtig von mir errathen.) Auch vieles andere noch waere ich im stande muthmasslich herauszubringen, wenn ihr keine sprache haettet, die mir es kuenden wird. Ceterum, etsi certa coniectura δίκαιος dedi, dubitanter tamen recepi κατ' ἄλλα. Fortasse recte se habet versus ita: καὶ τᾶλλα, πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιος ἦν.

233. ἀμφὶ κόσμον, 'ut Xenoph. Mem. Socr. I. 1. 20. τὸν περὶ τοὺς θεοὺς οὐδὲν ἀσεβές οὐτ' εἰπόντια οὔτε πράξαντα.' Hermannus.

234. προσεπότερον a manu prima, προσσέπότερον a secunda. Partim correcta sunt in Robortelli editione. Recte apud Victorium.

M. ἐτήν. Recte Robortellus. Hesychius ἔται· ἐταῖροι, συνήθεις, πολῖται, δημόται, φίλοι, ἐπίκουροι. Vide Aeschyl. fragm. 341. οὔτε δῆμος οὐτ' ἔτης ἀνήρ. Huc respexit Eust. II. p. 641, 59. Invenitur idem vocabulum in inscript. Elea apud Boeckh. I. p. 26. n. 11: αἱ δέ τιρ τὰ γράφρα τὰ καθάλαοιτο, αἶτε Ἰέιας αἶτε τελέστα αἶτε δᾶμος, ἐν τεπιάρω κ' ἐνέχοιτο. Recte scholiastes: ἔτην, νῦν (i. e. hoc loco) δημότην.

235. M. ἦτηρον altero ρ in rasura a m. prima, ἦτηρὸν a secunda.

M. ἦερον. In margine οἶμαι ἦ ἔρομὸν ῥάβδον. Equidem ex Schuetzii coniectura codicis auctoritate per motus recepi ἱερόραβδον, ita ut τηρὸν cum scholiasta

accipiamus pro φύλακα. Et *ιερόραβδον* quidem hoc loco pro *ιερόραβδον* accipiendum est. Similiter v. 809. *πολύρριτον* pro vulgato *πολύρριτον* recte legitur. Secunda arsis ita soluta apud Aeschylum fere sedecim invenitur. Contra Hermannus: 'rectissime se habet *Ἐρμουῖ*. Nam tria tantum quaerere poterat chorus, privatusne venisset ille, an praeco, an rex.' *τηρός* igitur est *τηρῶν τὸν Ἐρμουῖ ῥάβδον* i. e. *ὁ κῆρυξ*. Emperius, ut hoc addam, coniecit in Act. soc. graec. I. p. 365. *ἡ ῥαβδοτήρον ἱερόν*.

236. M. λέγει· *εὐθαρσεῖς*. Emendavit Turnebus.

237. M. εἶμ'.

238. M. *πελασοῦ*. Canterus *Πελασγός*.

241. M. *αἰδνης διάλγος*. Scholiastes *ἀνὰ [τοῦ] καὶ πάσης αἴας*. In margine *ζήτει* adscriptum est. Inde a Turnebo vulgo *αἴαν ἧς δι' Ἄλγος*. Recte Hermannus: 'Frustra quaesitus est fluvius Algus, quum sequente versu temere approbatum est invectum a Turnebo *τε* pro *τοῦ*. Scribendum erat *ἧς δι' ἀγνὸς ἔρχεται Στρυμών*, ut dicitur in Persis v. 491. *πήγνυσιν δὲ πᾶν ῥέεθρον ἀγνοῦ Στρυμόνος*'. Eandem fecit coniecturam Ioannes Wordsworthius.

242. M. *τὸ* a prima manu habuit, quod secunda manus in *τοῦ* mutavit. In margine antiqua scriptura *τὸ* revocata est addito signo literae sigma minusculae simili, quo ad *τοῦ* refertur. 'Ad *πᾶσαν αἴαν* explicationis caussa poeta addidit *τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου*.' Hermannus.

243. M. τῆνδε. Recte Stanleius τήν τε.

ὀρίζομαι. Euripides apud Dionys. Hal. de comp. verb. p. 54. ed. Schaefer. ᾧ γὰρ πατρὶς, ἣν Πέλοψ ὀρίζειται. Hermannus. Dobraeus (Adv. II. p. 21) contulit Plat. Menex. II. 239. E. Δαρεῖος μέχρι Σκνθῶν τὴν ἀρχὴν ὠρίσατο.

244. Παιόνων πέλας. usque ad Paeonas. Pindus enim non ad Paeonas sed ad Perrhaebos potius pertinebat, unde Perrhaebum Pindum memorat Propert. III. v. 33. Vide Mueller. Dor. I. p. 30. Arnold. ad Thucyd. IV. 78. Paleius.

245. συντέμνει. Paleius interpretatur per 'claudit.' Alii non magis recte cogitarunt de diminuendi vel decurtandi significatione. τέμνειν nonnunquam idem significat quod ὀρίζειν. Itaque διχῆ ὀρίζει (v. 526. 28.) idem est quod Plato alio tamen sensu dicit διχῆ τέμνει (Soph. p. 227. D.) Hinc nostro loco credibile est συντέμνει ὄρος ὑγρᾶς θαλάσσης dici pro συνορίζει ὑγρὰ θάλασσα vel accuratius pro συνορίζει ὄρος ὑγρᾶς θαλάσσης. Ceterum Paleius apte contulit Eur. Ion. 295. ὄροις ὑγροῦσιν, ᾧς λέγουσ', ὠρισμένη.

246. M. των δεῖ' ἄπειτα δέ. Recte Canterus τῶνδε τὰπὶ τὰδε. 'Significat autem ἐπὶ τὰδε 'cis' (ut ἐπέκεινα ultra) ut ἐπὶ τὰδε Φασήλιδος apud Isocratem in Paneg. 118. in Areop. 80. in Panathen. 59. dictumque est de tempore, ut sit 'usque adhuc' in Euag. 37. Plane ut in Aeschyli versu Lucianus Charonte c. 5. vol. I. p. 496. τὰ ἐπὶ τὰδε τοῦ Ἰστρου.' Hermannus.

249. M. ἅπας γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας ναυπακτίας.

πέρα, 'terra e regione sita a περάω sive potius πέρω.' Conf. Todt. l. l. p. 6.

'Affert hunc versum Eustathius ad Dion. 414. Idem ad Il. p. 306, 23. *πέρα γὰρ ἢ γῆ κατὰ γλῶσσαν.* Meminit huius vocabuli etiam p. 84, 4. et 1475, 42.' Hermannus.

250. *ιατρόμαντις* recte explicatur per *ιατρός καὶ μάντις*. 'Quippe haec vocabulorum, quibus notiones coniugatae continentur, conglutinatio potissimum in vitae quotidianae usu regnat.' Lobeckius ad Phryn. p. 304.

251. M. *βροτοφόρων* a manu prima, ut videtur.

252. M. *τὰ δέ. τὰ δὴ* Turnebus. Dindorfius contra scripsit *ἃ δὴ*.

253. M. *χρανθεῖς* habet. Recte Robortellus.

M. *μηνεῖται ἄκη*. Hermannus coniecit *μηνιαῖ' ἄκη*, quod 'solamina irae' significare putat. Porsonus prius scripserat *μηνίτη δάκη*. Dindorfius dedit *μηνιαῖ' ἄκη*. Paleius denique scripsit *μηνιαῖ* (ut *ἐγερὶ* Antig. 413. et *ἄσιακῆ* Oed. Col. 1646. formata sunt) *δάκη*, id quod ipse nunc recipiendum esse duco. *μηνιαῖ δάκη* i. e. *οὐκ ἀμηνίτως δάκη*.

254. *δρακονθόμιλον*. M. *δράκονθ'* (prius *δράκωνθ'* fuisse videtur) *θμίλον* vocabuli ultima syllaba in rasura est. Bothius dedit id quod recepi. Hartungius totum locum audacter quidem sed recto sensu ita mutavit: *ἃ Γῆ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι χρανθεῖς' ἀνῆκεν οὐκ ἀμηνίτως δάκη δρακοντοπληθῆ δυσμενῆ ξυνοικίαν*.

255. τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια. Vide Choeph. 533. ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων, ubi recte scholiastes: Θεράπεια τμηκὸν τῶν κακῶν.

256. M. μέμπως ἄπεις. Robortellus ἀμέμπως ἄπεις.

257. M. πονιαντινείσθον. 'Si ποτέ recte se habet, sententia haec sit necesse est, assecutum esse Apim ut memoria aliquando ei pro mercede esset.' Hermannus. Ceterum Hartungius indicio scholiastae, qui περιποιήσατο adnotavit ad πράξας, ut nunc legitur, recte coniecisse videtur:

τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια
ἐπράξ' ἀμέμπως ἄπεις Ἀργεία χθονί,
μνήμην πόνων τε μισθὸν εὔρετ' ἐν λιταῖς.

258. M. ἔχον δ' ἄν. In margine γρ. ἔχουσαν i. e. ἔχουσ' ἄν. Marekscheffelius veterem scripturam fuisse putat ἔχον δ' ἄν. Hermannus contra: 'librorum scripturam ἔχον δ' ἄν ἤδη antiquus librarius non recte in ἔχουσ' ἄν ἤδη mutavit. Arguit ea potius ἔχοντες ἤδη scriptum fuisse, quod rex chorum una cum patre eius Danao complectitur.' Paleius recepit ἔχον ἄν ἤδη, ita ut rex Danaum, ut βούλαρχον καὶ σιασίαρχον alloquatur. Denique Hartungius dedit: ἔχουσ' ἀληθῆ ἰάπ' ἐμοῦ τεκμήρια. Codicis scriptura ἔχον δ' ἄν ἤδη si recte se habet, scriptorem verisimile est in mente habuisse ὄμιλον (vide v. 221). Sed poetam credibilius est scripsisse ἔχους ἄν ἤδη.

259. M. γένοι' ἄν. Recte Robortellus γένος τ' ἄν: M. λέγοι πρόσωσ. Robortellus λέγοις πρόσωσ.

260. M. γε μὲν a prima manu, a secunda γέ μιν. Recte Robortellus γε μὲν.

δὴ ἔῃσιν. M. δηρίσιν. Correxit Sophianus, cuius coniecturis usus est Robortellus.

De Argivis βραχυλογίας amantibus interpretes imprimis contulerunt Pind. Isthm. VI. 87. ubi scholiastes Sophoclis Ulix. fur. citat:

πάντ' οἶσθα, πάνι' ἔλεξα τάντιεταλμένα.
μῦθος γὰρ Ἀργολισὶ συντέμνειν βραχύς.

263. προσφύσω. 'Proprie Eudocia de Cerbero p. 255. καὶ οὐρὰν προσπλάττουσιν αὐτῷ δράκοντος, ἐπὶ δὲ νώτων προσφύουσιν ὄφειον κεφαλᾶς. Metaphorice Aristophanes Nub. 371. τοῦτό γέ τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας, ubi scholiastes ἤρμουςας. Haec omnia, inquit, ita sermoni aptabo, ut vera esse appareat.' Ita Hermannus. Hinc προσφνέως λέγειν (Herod. I. 27.) 'apte' vel 'congruenter' [ἀκολούθως] dicere significat.

264. ἄπεισια M. ἄπισια iam in editione Aldina.

265. M. ὄπω ut videtur a manu prima.

266. Libycis similes sunt mulieribus propter οὐλότατον τρίχωμα. Vide ea quae supra dixi ad v. 222.

ἐμφερεστεραι. Huc respexisse videtur Antiattic. in lex. Bekkeri p. 95. ἐμφερεστερα. Δισχύλος Ἰκετίων.

267. M. γυναιξὶ δ' ἐστέ. Emendate Turnebus.

268. M. θρέψειεν. Correxit Turnebus.

269. M. *κύρις* a manu prima.

De Cypriis dixit Herodotus VII. 90. *τοιτέων δὲ τισάδε ἔθνεά ἐσσι, οἳ μὲν ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηνέων, οἳ δὲ ἀπ' Ἀρκαδίας, οἳ δὲ ἀπὸ Κύθρου, οἳ δὲ ἀπὸ Φοινίκης, οἳ δὲ ἀπ' Αἰθιοπίας, ὡς αὐτοὶ Κύριοι λέγουσι.* 'Inde (verba sunt Henrici Bothii) existimari potest mixtus ille *χαρακτῆρ*, quem dicit tragicus. Erant autem Cyprii generatim Asianis barbarisque quam Graecis similiores moribus, luxuque infames.'

270. M. *πέπληκται*. Tale verbum hac in re Aeschylus non scripsit. Mira erat criticorum negligentia (me ipsum non excipio) qui levissimum vitium non senserunt. Legendum erat *πέπλεκται*. (Conf. Callim. H. in Apoll. 61: *ἔπλεκε βωμόν*. Pind. Ol. VI. 147: *ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων ποίκιλον ὕμνον*.) Cum *εἰκὼς πέπλεκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων* conf. Eurip. Alc. 348. *σοφῆ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται*.

271. M. *ἰνδούς τ' ἀκούων*. Robortellus *ἀκούω*.

M. *ἵπποβάμοισιν*. Recte Turnebus.

272. M. *ἀστραβιζούσας* sed inter *σα* et *ς* littera erasa.

Servanda mihi olim videbatur librorum scriptura una Robortelli recepta mutatione. Dubia enim emendandi spes erat. Nunc verum mihi videor invenisse. Scripsit Aeschylus

Ἰνδούς τ' ἀκούω νομάδας ἵπποβάμοισιν

οὕτως καμήλοις ἀστραβιζούσας κ. τ. λ.

Aperte per *οὕτως* (i. e. *ὑμῖν εἰκνίας*) indicatur similitudo. Conf. Agamemn. 691. *ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνῃ δόμοις ἀγάλακτον οὕτως ἀνῆρ φιλόμαστον*. Quod scho-

liastes ad 284. adnotavit: *λείπει εἶναι*, huc potius respexisse videtur. Ipse enim scholiastes nostro loco *εἶναι* nondum legisse credendus est, quum dicat *καμήλοις νοτοφορουμένας κατὰ τὴν χθόνα* eadem cum omissione. Scholiastae autem verba ita ut feci corrigenda esse vidit etiam Franckenius in *Miscellaneous philologis*. I. p. 106., '*νοτοφορεῖσθαι* enim passive hic accipi par est.' Ad 271. Hermannus recte adnotavit: *ἵπποβάμοσιν καμήλοις* quum vectas dicit, nihil aliud vult quam camelis equorum instar utentes. — In scholiis, quae infra posui, post *κατὰ τὴν χθόνα* casu exciderunt haec verba: *ἀστράβη δὲ λέγεται ἢ νοτοφόρος ἡμίονος*.

274. M. *καὶ τὰς* habere dicitur.

M. *κρεοβόρονσ δ'*. Delevit Hermannus particulam. *κρεοβόρονσ* reposuit 'vir doctus apud Butlerum et Lobeckius paralip. p. 260. merito repudians Stanleii *κρεοβότονσ*. De re Diod. Sic. III. 53. et Eustathius p. 402, 38. *Σανφομάτας* dictas esse tradentes, quod lacertis, testudinibus, aliaque carne vescerentur, spernentes *μαῖζαν*.' Hermannus.

Ceterum non ignoro hunc quoque locum scribarum culpa vitium traxisse. Hermannus pro *καὶ τὰς* scripsit *καυτᾶν*, ut sensus sit: 'quamquam Amazones vos esse crederem, si areu armatae essetis.' Male. Recte Hartungius:

*καὶ ταῖς ἀνάνδροις κρεοβόροις Ἀμαζόσιν
εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ἤκασα
ἑμαῖς.*

276. M. *διδαχθεῖς*. Abreschius *δ'* addidit.

279. M. *τῇ ἰδεῖν ἀργεῖαι*. Sophianus correxit *τῇ δ' ἐν Ἀργεῖα*.

‘De hoc Ius sacerdotio egit Stanleius, comparans verba Apollodori II. 1. 3. *ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρεν*, et Hesychii, emendata a Scaligero ad Eusebium p. 24. *Ἰὼ Καλλίθνια ἐκαλεῖτο ἡ πρώτη ἱέρεια τῆς Ἥρας.* Hermannus. Ministerium erat hoc (*τὰς κλεῖς τῆς οἰκίας ἔχειν*) mulierum in aedibus privatis: Eurip. Troad. 493.

ἃ δ' ἐσὰ γήρα τῶδ' ἀσυμφορώτατα,
 τοίοις με προσθήσουσιν, ἢ θυρῶν λάτριον
 κληῖδας φυλάσσειν, τὴν τεκοῦσαν Ἐκιορα.

In templis vero idem ministerium erat sacerdotum aedituarum, quae inde *κληδοῦχοι* dietae sunt.

280. M. ἦν ὡς μάλιστα. Correxerit Hermannus, qui hunc versum cum sequente quoque tribuit regi, quem duobus chori versibus totidem versibus respondere par est. ‘Aberrarunt critici (verba ipsius Hermanni sunt) atque interpretes a vera ratione, non animadvertentes, quod in omni hoc diverbio tenendum est, cognita habere regem ea de quibus quaerit et quaerere dumtaxat ut exploret verane an falsa dicant virgines.’

282. M. καὶ κρυπία γ' ἥρας ταῦτα παλλαγμάτων. Incerta est emendandi via. Dedit Hermannus id quod recepi. ‘Scholiastae adnotatio, inquit, corruptumque Hesychii *ἐμπαλούγματα*, αἱ ἐμπλοκαί monstrare poterant scribendum esse quod posui. Amplexus dicit: nam *ἐμπαλάσσεσθαι* est ‘implicari’, ut apud Herodotum VII. 85. et Thucydidem VII. 84. aliosque. *Ἀκρυπια* est apud Euripidem Androm. 836.’ Paleius coniecit *παλλακείματ' ἦν*.

284. M. βούτην erasa ante τ littera. Canterus βούνην τήν.

Apud scholiastam *τὴν δία* legitur. Hoc extinguendum vel *τὴν*: *διό* corrigendum esse puto.

285. M. *ἐπ' εὐκράϊρω βοῖ*. Recte Schuetzius *ἔτ'* reposuit: non enim dicitur, quod scio, *πελάζειν ἐπί τινι*.

286. M. *πρέποντας*. Recte Turnebus.

287. M. *τί δὴ προσιαῦτα λόχοισ χυραδιος*. Robertellus habet *πρὸς ταῦτ' ἄλοχος*, Victorius invenit *τί δῆγια*, Γαυwius *ἰσχυρὰ Λιός*. Contra Hartungius *τί δρᾶ δέ* recepit.

288. M. *τοπάνθ'* a manu prima.

289. *οἰβοῦκόλος πανόπιης* quod nonnulli interpretati sunt 'pastor solitarius', a Lobeckio potius ita explicatur ut pastor unius vaccae significetur Paralip. p. 287. 373.

290. M. *κατέκτανε*. Correxerit Hermannus.

291. M. *τί οὖν ἔτενξε δ' ἄλλο*. Turnebus dedit *τί οὖν ἔτενξεν ἄλλο*. Saep̄e *τί οὖν* in initio versus legitur.

293. M. *οἱ νεῖλον πέδας*. Additur *οἶμοι παῖδες*. Correxerit Turnebus leve vitium. Equidem hunc versum cum praecedente choro tribui: absurdum enim est regem dixisse quo nomine Aegyptii asilum vocent. Ceterum insiticius fortasse recte habetur versus cum nonnullis interpretibus.

294. M. ἐκ τῆς. Correxit Canterus. Ipse scho-
liastae verba emendavi.

295. M. συγκόλως, ut videtur, a manu prima.
συγκόλλως a manu secunda.

296. M. καὶ π. Recte Robortellus.

297. M. φυντείνει. Correxit Scaliger.

298. M. τί οὖν. Correxit Stanleius.

300. Versum hic excidisse primus animadvertit
Stanleius. Initium credibile est me cum Bothio recte
dedisse.

301. M. λιβύη μέγιστον γῆς καρπουμένη. Porsonus
emendavit. Ceterum nonnullum momentum esse potest
in ea re, quam scite observavit Mauricius Schmidt.
(Muetzell Zeitsch. f. Gymnas. VIII. [1854] p. 711.):
‘Denn dass unsere handschriften, den Mediceus nicht
ausgenommen, erst durch das medium von cursivhand-
schriften aus einer majuskelhandschrift geflossen, zeigt
schlagend *Λιβύη μέγιστον γῆς*, wo der schreiber des
mediceus die compendia seines textes uebersah und
aus *μεγιστ^s ο^v* d. h. *μεγίστης ὄνομα* sein *μέγιστον*
machte.’ Hoc unum certe constat compendia quaedam
in eo quoque libro usitata fuisse, ex quo Mediceus
codex descriptus est. Conf. Dindorf. in praef. ad III.
ed. Teub. p. LXI.

302. ‘Hoc dicit τίν’ οὖν ἄλλον λέγεις, τῆςδε βλά-

στημον; quemnam porro memoras, qui ex hac sit propagatus?' Hermannus.

304. τὸ πάνσοφον frustra videtur in dubitationem vocatum esse. Apertissimum enim (verba sunt Hermannii) hic est de notis sibi rebus quaerere Danaum. Strabo I. 15. p. 23. Eustathius p. 1645. 56. inter homines inventis nobiles imprimis nominarunt Danaum. Ceterum Hartungius, si quidem codicis auctoritatem prorsus non curamus, non male coniecit:

τοῦ πανσπόρου νῦν ὄνομα τούτου μοι φράσον.

305. M. δαναὸς δ' ἀδελφός ἐστιν πεντηκοστίπαις. Victorius reposuit ἐστί, Scaliger Δαναός· ἀδελφός δ' ἐστί. πεντηκοντιάπαις dedit Heathius. In apographo Parisino πεντηκοντιόπαις. Aeschylum atticam formam apertum est scripsisse.

306. M. καὶ τοῦ δαναοίγε. Emendavit Porsonus.

M. τοῦνομαφώνω a manu prima, a manu secunda τούνομ' ἀφώνω. In apographo Parisino ἀφθώνω. Recte Robortellus τοῦνομ' ἀφθόνω.

307. M. αἰγυπτιος δ' εἰδὼς δ' ἀμόν. Particulam delevit Turnebus.

308. M. ἀνστήσας. In margine ἀντήσας. Victorius non male dedit ἀνστήσης. At verum videtur ἀντήσας Hermannō. Id hic agendum erat Danaidibus, ut se Argivas origine esse docerent. Sophoclis Antig. 981. ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντας Ἐρεχθιδᾶν.

309. M. δοκεῖτέ μοι. Turnebus δοκεῖτε δή μοι.

311. M. λειπεῖν a manu prima.

313. M. δείδοις. Recte Turnebus δ' ἴδοις.

M. πότερον. Egregie reposuit Turnebus περὸν.

πόνου περὸν: περιφραστικῶς dictum est. Zenob.

Prov. 6. 31. (ex eoque Suidas et Photius) adnotavit:

φόνου περὸν, τὸν διὰ τῶν οὔσιων, περὸντα ἢ ταχύν.

Βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον.

314. M. ἐπεὶ τις. Recte Turnebus ἐπεὶ τίς.

315. M. κέλσειεν ἐς. Recte Robortellus.

M. ἐγγενές. Editiones principes excepta Robortelliana: εὐγενές. Restituit ἐγγενές Canterus.

316. M. ἔχει μεταπιοῖουσαν. Turnebus emendate ἔχθει μεταπιοιῶσαν. De significato conf. Choeph. 1073. μετακομισθὲν μένος ἄτας, 'postea quiescens.' μεταπιοιῶσαν igitur 'postea fugientem' significat: ut apparet ex praemisso τὸ πρῖν. Conf. Todt. l. c. 49. Hermannus contra μετακομιζέσθαι interpretatur 'alio in loco, alia in persona quiescere.' Similiter ei μεταπιοιῶσαν dictum videtur.

317. M. τι φῆσ' a manu prima, a secunda τι φήσ'.

318. M. νεοδρέπτοις κλάδοις a manu prima. In apographo Guelferbytano νεοδρέστους κλάδους.

Vulgo verba lineola post θεῶν posita eduntur. Atque genitivus in hac structura a notione amplectendi genua vel statuas pendere creditur. Equidem dubito an melius ita ut edidi coniungantur verba.

321. M. τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους;

Inde a Turnebo legebatur τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους; h. e. quis enim dominos amat amicos? Minus inepte Boissonadius aut si quis alius coniecit ὄνοιτο, ut sensus sit: Sane odimus, quis enim dominos vituperaret, qui essent amici? Hermannus scite at nisi aliquid post versum intercidisse credas, sensu intricatissimo scripsit τίς δ' ἂν φιλῶν ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους. 'Sane, inquiunt, odimus: quis enim amans sibi amat quibus serviendum sit.' Miror hic criticorum unum alterumve non suspicatum quoque latere τίς δ' ἂν φιλῶν ὄναιτο τοὺς κεκτημένους; Eadem certe scribendi ambiguitas olim erat apud Eurip. Alcest. 59. ὄναιτ' ἂν, οὗς πάρεσι γηραιούς θανεῖν, ubi schol. Vatican. Cobeti: μέμφονται ἂν τὴν ἐμὴν δύναμιν οἱ ἐν γήρα τελευτῶντες. ἄλλως· παρὰ τῶν πολυχρονίων ἀγοράσειαν ἂν οἱ πλούσιοι τὸν ἐκείνων χρόνον. Recte Kirchhoffius: duplex igitur olim ferebatur lectio et ὄναιτ' et ὠνοῖτ', quarum posteriorem prioris esse correcturam persuasum est. Antiqua et genuina lectio fuit ὄναιτ', quae quum corrupta fuisset in ὄναιτ', proclivi sane errore imutata est in ὠνοῖτ'. Sed Aeschylum credibile est scripsisse:

τίς δ' ἂν φίλοις ὄμοιτο νοῦν κεκτημένος;

ὄμομαι est ὄμιλεῖν, ὄμοῦ ἐλθεῖν. De concubitu dicitur Il. XIV. v. 209. ὄμοθῆναι φιλότητι. vide Ag. v. 1166. ἧ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην ὄμοῦ (sic enim legendum est: libri habent νόμο). Quod ὄμόεσθαι nostro loco pro ὄμοθῆναι dicitur, nemo suspectum habere debet: ita etiam μίγνυσθαι raro usu pro μιχθῆναι vel μιγῆναι legitur. νοῦν κεκτημένος recepi ex emendatione Hartungii, quem magnopere laudo, quoniam hic sano semel iudicio utitur. Scripsit enim vir doctus rectissimo sensu:

τίς δ' ἂν φίλοις γαμοῖτο νοῦν κεκτημένος;

Fortasse ei hic locus (supra 214. 215.) obversabatur: πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πάρα ἀγνὸς γένοιτ' ἄν; At litterarum apices satis aperte ostendunt poetam hoc loco non γαμοῖτο sed id quod supra significavi, scripsisse. Ceterum ipse nunc paene praetulerim alteram scripturam τίς δ' ἂν φιλῶν ὄναιτο τοὺς κεκτημένους.

322. M. recte οὔτως. Turnebus οὔτω. 'Videtur οὔτως etiam sequente consona littera usurpatum esse, ubi vi et pondere suo pollet plurimum.' Stallb. ad Plat. Gorg. p. 522. 1.

M. μείζων a manu prima.

323. M. καὶ δυστυχοῦντων τ' εὐμαρῆς ἀπαλλαγῆ. Hermannus recte ναί. Id enim quod vulgo inde a Turnebo legitur καὶ δυστυχοῦντων γ' εὐμαρῆς ἀπαλλαγῆ perperam confirmaret regis verba: 'ut chorus aegre fert quod rex declinare videtur opis ferendae officium.' Ceterum τ' (quod in M. posterius additum videtur) retinendum ipse invito Hermanno duxi.

325. M. μὴ ᾿κδῶς. Correxerunt Schuetzius et Porsonus.

326. M. αἴρεισθαι non certo ει et ut supra accentus deletus sit, quem primae syllabae manus secunda adiecit.

Ἐπόλεμον νέον hic non dicit quasi prius aliquod gestum sit bellum, sed temere et secus quam par est susceptum. Hermannus.

328. M. κοινὸς ἦν (ut ὅς ἦν in rasura sit). Emendavit Sophianus.

329. M. *πρύμναν πόλεως ᾧδ' ἑστεμμένη*. Robortellus ex apographo suo *ἑστεμμένην*. Turnebus recte *πρύμναν πόλεως*. 'Πρύμναν πόλεως gubernatores urbis deos dicit ramis supplicum ornatos.' Hermannus.

330. M. *πέφυκα*. *πέφυκα* Robortellus.

M. *λεύσων*.

M. *τάσδέδρακατασκίους*. Emendate Victorius.

331. Vulgo hic versus choro tribuitur. Ipse suspicor eum cum praecedente regi tribuendum esse.

332. M. *τέκος* sed ut a manu prima *τόκος* scriptum fuisse videatur.

334. M. *μέγαν*. Correxerit Stephanus.

M. *ιέειν*, sed ut prius *ιέειν* fuisse videatur.

335. M. *λευκόδικτον*. Hermannus egregie reposuit *λυκοδίωκτον*.

M. *ἀμπέτραις* litteris *έτ* in rasura.

336. M. *ἡλιβάτοισιν ἀλκᾶι*, *ι* a manu secunda addito. Correxerit Valckenarius: *ἡλιβάτοις ἔν' ἀλκᾶ*.

338. In M. post *κλάδοισι* aliquid erasum.

339. M. *νέον θ' ὄμιλον*. Correxerit Bambergerus. 'Non sunt autem rami nutantes intelligendi, sed dii, qui ramis ornati nefas esse ostendunt repudiare supplices.' Hermannus.

M. *τῶνδ'*. Emendavit Hermannus.

340. Interpretes contulerunt Hesychium: ἀστόξενοι· οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ γῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. οἱ δὲ τοὺς ξένους μὲν ὄντας, ἐπὶ τιμῇ δὲ ἀστοὺς γενομένους. Timaeus lex. Platonic. ἀστόξενος· ὁ μὴ ἔχων ἐν τοῖς πολίταις οἰκίαν ἰδίαν. Pollux III. 60. Photius 5. v. Ruhnk. ad Tim. p. 57.

341. ἀπρομήθῃτος, 'improvisus.' De differentia pluralis et singularis in his locutionibus conferri iubet Hermannus Lobeckium ad Aiace[m] p. 331.

342. τῶν. Vide 421. ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν. Septem 366. ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. Conf. Krueger. gr. gr. II. 50. 1. A. 3. 4.

343. M. ἰδοῖτο δῆτα τὰν ἄναιον. Recte Pauwius.

344. Διὸς κλαρίον. Hermannus contulit admonente Bothio Pausan. VIII. 53. τὸ δὲ χωρίον τὸ ὑψηλόν, ἐφ' οὗ καὶ οἱ βωμοὶ Τεγεάταις εἰσὶν οἱ πολλοὶ, καλεῖται μὲν Διὸς κλαρίον· δῆλα δὲ ὡς ἐγένετο ἢ ἐπίκλησις τῷ θεῷ τοῦ κλήρον τῶν παιδῶν εἵνεκα τῶν Ἀρκάδος. Recte Hartungius: 'ganz so einen platz bezeichnet uns auch die mehrmalige andeutung des dichters als den schauplatz dieser tragoedie, eine hoehe, von welcher Danaos in die ferne spaecht und wo Zeus von seinen goettern umgeben thront. Wir muessen daher annehmen, dass diese sitte und dieser name nicht auf Tegea allein beschraenkt war.'

Recepi Θέμις: nunc malim cum Hermanno Θέμις. Conf. Pind. Nem. XI. 9. ξενίον Διὸς Θέμις. Apoll. Rhod. III. 700. Ζηγὸς Θέμις ἰχεσίοιο. III. 193. ξενίον Διὸς Θέμις. περιφραστικῶς id epico more dictum videtur.

345. M. γεραφρόνων. Burgesius coniecit γεραιόφων. Similiter Iuppiter 575. παλαιόφων dicitur. Ceterum ipsa locutio ad quotidianae vitae usum bene expressa est. Choeph. 165. πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; Thuc. I. 42. νεωτερός τις παρὰ πρεσβυτέρων μαθών.

346 — 348. αἰδόμενος recte in M. Ceterum per οὐ πενεῖ καλλιπόμενον τόχας probabiliter supplevit Hermannus hanc laceram M. scripturam: οὐνπερ ἱεροδόκα θεῶν. Ac primum quidem scholiastae indicio, qui οὐ πτωχεύσεις adscripsit, in οὐνπερ latere οὐ πενεῖ recte suspicatus est. Deinceps excidit qui sequebatur dochmiacus ea sententia quam his verbis καλλιπόμενον τόχας indicavit Hermannus. Alteram in hoc versu lacunam, quae post ἱεροδόκα est; explevit idem vir doctus πέλει addito.

M. λήματ'. Inde a Turnebo vulgo λήμματ'. Hermannus reposuit genuinam scripturam.

351. M. ἐκπνοεῖν. Ceterum in codice * ita scriptum est ut IC legi possit: inde in apographo Parisino εἰσπνοεῖν. Recte Turnebus ἐκπνοεῖν.

352. M. παρακρος. Sophianus recte πάρος.

353. M. ἀσιῶν δὲ πᾶσι τοῖσδε. Emendavit Scaliger ἀσιτοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε. Sententia ex versu praecedente facile ita suppleri potest: ἀσιτοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι κραίνουμι ἄν.

354. δῆμιον. Fortasse rectius cum G. Dindorfio legitur δάμιον. Conf. ad 667.

356. M. νεύμασι. Correxit Pauwius.

μονόψηφον νεῦμα i. e. nutus suffragium unicum ferens. Conf. Pind. Nem. X. 6. *μονόψαφον ἐν κουλεῶ κατασχοῖσα ξίφος.*

358. M. χρόνοισι. Sophianus θρόνοισι. Pauvius θρόνοις.

359. M. ἄλγος. Robortellus ἄγος.

364. M. μηδράσητε. Robortellus μὴ δράσαι τε.

365. M. ἐπισκοπεῖ. Recte Robortellus.

369. M. ἱκταίου. G. Dindorfius probabiliter reposuit *ἱκταίου* etsi forma inusitata. 'Noluit poeta *ἱκτορος* dicere, quia sequitur vox in *ος* terminata.' Hermannus.

370. M. ὦ δυσπαραθέλκτοις. In margine *δυσπαραθενήτοις*. Recte Schuetzius. Hoc enim dicit poeta: 'manet Iovis supplicum praesidis ira aegre placabilis propter laesorum hominum querelas.' Male Porsonus: *δυσπαραθέλκτοις παθόντος οἴκτοις*, 'iis qui non leniuntur laesorum querelis.'

372. Post *πόλεως* distinguendum est cum Marckscheffelio.

ἐγγύατα γένους. 'Plat. Hipp. Mai. p. 304. D. *τυγχάνει μοι ἐγγύατα γένους ὄν*. Stallb. ad Lachet. p. 187. fin. et ad Apol. p. 30. B. ubi notavit vir ille doctus recte dici vel *ἐγγυιάτω τινὲ γένους* vel *ἐγγυιάτω τινὸς γένει*, non item *ἐγγυιάτω τινὲ γένει*.' Paleius. Ceterum respicitur, ut idem Paleius recte adnotavit, lex Attica, qua proxime cognatis in matrimonium cedebant mulie-

res ἐπίκληροι neque ex arbitrio suo nubendi facultatem habebant.

373. M. τίσδ' ἂν τοῖσδ' (δ' a manu secunda) ἀνωθῆναι θέλει (ultima syllabae a manu secunda supra adscripto οι). Recte Victorius.

374. M. δεῖ τοῖσε a manu prima habuisse videtur. φένγειν, ὡς i. e. 'hac defensione uti, quod'. Xenoph. Hellenic. I. III. 19. ὑπαγόμενος θανάτου, ἀπέφυγεν οὐκ οὐ προδοίῃ τὴν πόλιν. Sic Romani verbum 'defendere' usurpant. Cic. in Pis. X. 5. Si triumphum non cupiebas, cuius tandem rei te cupiditate arsisse defendes? Tacit. Annal. XIII. 43. Ille nihil ex his sponte susceptum, sed principii paruisse defendebat. Paleius.

375. M. ἔχουσιν. Recte Turnebus.
κῆρος· ἔξουσία. Photius.

376. M. ὑποχέριος. Emendate Robortellus.

377. M. ὑπαστρον. Ipse dedi ὑπάστρω.

379. M. φνγαί. Recte Victorius.

Ceterum confirmare videtur scholiastes meam emendationem. Poeta dicit: ὑπάστρω φνγᾶ ὀρίζομαι μῆχαρ γάμον δύσφρονος. Conf. Soph. Oed. T. 795. τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμειρούμενος χθόνα ἔφευγον. Hesychius: ἄστροις σημειοῦσθαι· μακρὰν ὁδὸν καὶ ἐργίμην βαδίζειν. ἣ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλεόντων. Fortasse Aeschylus, ut Franckenius vult, scripsit ὑπαστρον — φνγάν.

379. 380. Euripid. Supplic. 565. θάρσει· τὸ γάρ

τοι τῆς Δίκης σώζων σέβας πολλοὺς ὑπεκρίγοις ἂν ἀνθρώπων ψόγους.

381. M. κρῖμα priore vocali in rasura.

383. M. καὶ μῆποτε. Canterus μὴ καὶ ποτε. Wordsworthius καὶ μὴ ποτε.

384. M. εἶποναι καὶ μὴ τοῖον ἰχθῆ. Turnebus εἶποναι τὴ μὴ τοῖον τύχη. Porsonus τύχοι. Ceterum recte Paleius: μὴ τοῖον h. e. ἕτερον, 'adversum', noto euphemismo. Hesychius. τοῖον· οὕτως, ἀγαθόν.

Afferri possunt, quae Bergkiius in eo libello, quo Augusto Boeckhio, philologorum principi, diem illum sollennem gratulatus est, partim recte disputavit: εἶπού τι μὴ τοῖον τύχοι. Aeschylus si ita scripsit, (conieci tamen τοῖον ex librariorum errore pro λῶον ortum esse) admisit hoc, epicum, ut sibi videbatur, sermonem imitatus; apud Homerum enim pronomen illud nonnullis locis ita est adhibitum, ut virtutis notionem in se recipere videatur, hinc veteres quamvis falso τοῖον interpretantur ἀγαθόν. vide schol. Iliad. H. 231.: οἱ γλωσσογράφοι τὸ τοῖον ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν. ὄθεν καὶ Καλλίμαχος τῶ τοίων αἰεὶ (recte Meinekius δεῖ scripsit) κέχρηται. Huc spectat Hesychii glossa τοῖοι· τοιοῦτοι, ἀγαθοί, quam Musurus male deleuit. adde schol. Ψ. 16.: ἡ διπλή, ὅτι ἀνζητικῶς τὸ τοῖον, οὐχ ὡς γλωσσογράφοι ἀξιοῦσιν ἀγαθόν. Ω. 164. Ceterum de inutili Bergkii coniectura a Schneidewino multos abhinc annos praeoccupata non habeo cur dicam.

385. M. εἰπήλυδας, in quo prius fuerat εἰπήλυδας. Recte Robortellus.

386. M. ἀμφοτέρους. Correxuit Schuetzius.

387. M. ἑτεροεπιῆς a manu prima.

388. ἄδικα μὲν κακοῖς, 'iniusta quae qui fecerint iisdem retribuens.' Conf. Choeph. 918. ἔκανες ὃν οὐ χρεῖν, καὶ τὸ μὴ χρεῶν πάθε.

389. M. τί τῶνδεξιού δεπομένων. Emendate Victorius.

390. μεταλγεῖς nove dictum est expressumque videtur ad Hom. Od. XXII. 232. πῶς δὴ νῦν — ἅντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι; Hermannus adnotavit: Notandum δεπομένων forma media. μεταλγεῖν proprie est 'post aliquid' vel 'post aliquem dolere', ut μεταστένομαι σὸν ἄλγος in Medea Eurip. 996. Id hic idem fere quod 'paenitere.'

391. Difficilis est verborum structura. Iunge: δεῖ φρονίδος σωτηρίου ὥστε ὄμμα μολεῖν. Aliter coniungenda sunt haec verba Ag. 328. δεῖ γὰρ πρὸς οἶκος νοστίμον σωτηρίας κάμψαι διαύλον θάτερον κῶλον πάλιν. Iunge: δεῖ θάτερον κῶλον διαύλον κάμψαι πάλιν, ut a verbis θάτερον κῶλον διαύλου, quae unam efficiunt notionem, genitivi νοστίμον σωτηρίας pendeant.

394. M. ὠνωμένων. Recte ut videtur Porsonus ὠνωμένον recepit. Scribere tamen potuit Aeschylus μηδ' ἄγαν ποτώμενον. Conf. Eur. Bacch. 332. νῦν γὰρ πέτει τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς.

396. ἑύσια dicuntur supplices quasi pignora, qua-

tenus Aegypti filii ius eas sibi vindicandi et ubi invenissent abducendi affectabant. Schuetzius.

399. M. ξύνοικον θησόμεθ'. Recte Victorius.

400. M. ὡς οὐδέν. Correxit Stephanus.

401. M. μῶν οὐ δοκεῖν δεῖ. Inde a Turnebo legebatur μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν γρονιίδος σωτηρίου; At, ut Hermannus recte observavit, contrarium dici debebat, ut dicta sua rex confirmaret. Nec idem vir summus veram invenisse videtur coniecturam. Nimirum legendum erat μῶν του.

404. M. προδῶς. Turnebus προδῶς.

406. M. ὀρθόμεναν. Correxit Pauwius.

407. M. ἐξ ἔδραν. Victorius ἐξεδρᾶν.

408. M. ῥυσίας θείσαν. Recte Turnebus.

411. Male explicat scholiastes κότιον τὸν τοῦ Διός. Recte intelligitur 'eorum, ne vim nobis inferant.'

412. M. μήτι τ' αἰάστιαν ἵκειν εἰσιδεῖν. In margine οἶμαι μήτι τλαίης τὰν ἵκέτω. Recte Pauwius μήτι τληῖς.

414. M. ἱππηδῶν a manu prima.

415. M. πολυμήτων. Turnebus recte πολυμίτων. Ceterum male explicat scholiastes: ὡς ἵππος τῆς

ἄμπυκος ἐλκομένην. Ipse lineolam post ἰππηδόν posui, ut ἀμπύκων πολυμίτων cum πέπλων ἰ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν coniungenda sint. Ad hanc alteram sententiae partem facile suppletur μήτι τλήης εἰσιδεῖν. Atque πολυμίτων nunc optime convenit ad ἀμπύκων h. e. κεκρυφάλων. Hesychius ἄμπυκα, κεκρύφαλον, κόσμον γυναικῶν. Conf. II. X. 469.

417. M. ὀποτέραν. Turnebus recte ὀπότερ' ἄν.

M. μενειδρειακτείνειν. Latere μένει δορὶ τίνειν Boissonadius et Marckscheffelius cum Hermanno viderunt. Ahrens mavult cum Seidlerō μένει ἄρει κτείνειν traiectione verborum in stropha facta ἀπὸ βρετιέων δίκας ἀγομένην βίη.

418. M. ὁμοίαν. 'Scribendum esse ὁμοίαν vidit etiam Klausenius. Servavit hic antiquioris tragoediae sermo nonnullas Homericæ dictionis formas.' Hermannus.

419. Soph. El. 468. Λίκα, δίκαια φερομένα χερσῶν κράτη.

422. Post γεγόμενται lineolam posui. Vide 904. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπὰξ ὡς μένειν ἀραρότως.

423. στρέβλαι ναυικαί auctore Hesychio sunt τὰ ξόλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηροῦνται γομφούμεναι. His vero lignis equidem alveum navis recte dici potuisse προσσηγμένον facile crediderim.

στρέβλαις ναυικαῖσι σκάφος προσάγειν est 'einen schiffsbauch an querbalkenhoelzer heranbringen' vel 'einen schiffsbauch in querbalkenhoelzer einzwängen.'

quibus scilicet adstringi comprimique potest, ut clavis firmetur. Alibi (Poll. 18. 37. 7.) legitur *σιρέβλας προσ-αγαγεῖν τινι*, hic autem alio sensu *σκάφος* dicitur *σιρέβλαις* adactum. Ceterum Hermannus recepit Scaligeri coniecturam *προσηρμένον*.

425. M. *καὶ χρημάσι*. Recepi *καὶ χρημάτων*, ut in scholiis adnotatum est.

Cum *ἐκ δόμων πορθουμένων* conf. Athen. p. 523. A *πορθεῖν ἐκ τῶν ἱερῶν τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα*. Eurip. Suppl. 227. *εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς δόμους κιάσθαι φίλους*.

426. M. *ἄτην γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον*. Haec ita emendavi: *ἄτης γε μείζω καὶ μέγ' ἐμπλήσανθ' ὄμοῦ*. Vitium enim originem duxit ex hac scriptura **ΚΑΙ ΜΕΓΕΜΠΛΗΣΑΝΤΟΜΟΥ**. Per *ὄμοῦ* ad *καί* in-super additum hic ut alibi saepissime rerum alterius ex altera consequentium coniunctio significatur. Cf. Ellendt. lexic. Soph. s. v. *ὄμοῦ*.

429. M. *θελκηρίοις*. Recte *θελκτήριος* in apogra-pho G. a prima manu, quod inde a Turnebo recipiebatur.

430. M. *κινητήρια*. Legendum erat *κινητήριος*.

ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτια κινητήριος i. e. 'causam doloris ab animo valde removens.' *Ἀλγεινά* idem est quod alibi dicitur *ἄλγημα*, 'caussa doloris.' Vide Prom. 199. *ἀλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἔστιν τάδε* cum hoc scholio: *ἄλγους μὲν αἴτια γενήσονται μοι ταῦτα διηγουμένῳ*. Ita apud latinos quoque poetas 'dolor' nonnumquam pro 'doloris caussa' dicitur. Conf. Prop. I. 14. 18.: Illa potest magnas heroum infringere vires, illa etiam duris mentibus esse dolor. — Deinceps *κινητήριος* recte acci-

piendum est pro ἐλαίνων. Conf. v. 292. βοηλάτην μύοπα κνητήριον i. e. 'bubulcum, qui eam propellit.' Quae non adderem nisi interpretes quosdam de significato vocabuli κνητήριος hariolatos viderem. Nempe vertunt alii 'stechend', alii etiam 'brennend'. At 'propellendi' vel 'expellendi' notionem inesse vocabulo vel ex ipsa regis responsione satis patet: *τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῶ δρόμῳ*. Eodem prorsus modo μέτριον et καιρόν sibi respondent in 1024. 1025. *A. μέτριον νῖν ἔπος εὔχον. B. τίνα καιρόν με διδάσκεις;* — Quod denique ad similitudinem soni propin quarum syllabarum *Θελκινήριος* et *κνητήριος* attinet, hac simillima terminatione duo versus arctius inter se connectuntur et eiusdem rei partes esse indicantur.

431. *M. δμαίμων* a manu prima, a manu secunda *δμαῖμον*. Victorius *δμαιμον*.

432. *M. δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια* Pro ista scriptura, quae non uno nomine falsa arguitur, dedi id quod proxime praegressa verba necessario efflagitare videntur. Ceterum *δεῖ κάρτα θύειν* per se patet interpretamenti loco ad *δεῖ πεσεῖν χρηστήρια* θεοῖσι πολλοῖς *πολλά* prius adscriptum fuisse. Quod, ne de *κάρτα* ter in quinque versibus male iterato dicam, vel inconsulta verborum continuatione facile cognoscitur. Quis enim sanus poeta unquam dicit: man muss gewaltig opfern und es muessen viele opferthiere fallen vielen goettern.

434. *M. ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι* (*ἦ* a manu secunda). Recte Hermannus: 'non explicabilius hoc est quam quod alterum huius constructionis exemplum affertur ex Medea Euripidis v. 995. *δύστανε*,

μοίρας ὅσον παροίχει. Id sic est interpungendum, δύ-
σιανε μοίρας, ὅσον παροίχει. Nostro loco Aeschylum
credibile est ita scripsisse: ἢ κάρτ' ἀνοίξας τοῦτ' ἐγὼ
παροίχομαι. Persaepe οἴχομαι cum participio coniungitur
et tunc interdum 'abeundi' notio, quam οἴχομαι habet,
commodius omitti potest in interpretatione. Conf. Soph.
Oed. Col. 867. ἀποσπάσας ἐξοίχει. Ibidem mox 898.
legitur:

Κρέων ὄδ' ὄν δέδορξας οἴχεται τέκνων
ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνορίδα,

ubi Schneidewinus recte adnotavit: die formel οἴχεται
ἀποσπάσας ist eine verstaerkung des ἀποσπάσαι mit be-
zug auf die entfernung der πομποί. Noster dicit: das
hab ich klar und deutlich durchgenommen. Doch lie-
ber mag ich der leiden unerfahren als erfahren sein.
Moege es gluecklich enden wider mein vermuthen.

437. M. Recte πολλῶν ἄκουσον.

Quod Hermannus adnotavit chori verba nimis ex
abrupto fieri, in eo obliviscitur vir summus eam esse
fabulae naturam ut agatur. Quod virgines ad abeun-
dum regem vident paratum, adductae sunt, ut sic ab-
seise ei optionem dent.

439. M. ζῶνας τε. Recte Hesychius ζῶνας τε συλ-
λαβὰς πέπλων, ἀντὶ τοῦ αἴς ζῶννυμαι καὶ τοὺς πέπλους
συλλαμβάνω. Ceterum pro σιρόβους Scaligeri emendatio
σιρόφους nunc mihi videtur recipienda. Significat autem
σιρόφος id quod σιρόφιον, 'fascia pupillis praetenta.'

440. M. τύχαν γυναικῶν ἰαῖτα συμπερῆ πέλοι. Atque
τύχαν vel τύχα, ut in apographo P. legitur, veteres cri-
tici convenienter ad artem palaeographicam (α saepius

pro *η* et *αν* saepissime pro *α* scribebantur) in *τύχη* commutarunt, quamvis nemo ex iis verba ipsa satis recte explicare potuerit. Hermannus contra scribendum esse putabat: *τάχ' ἂν γυναικὶ ταῦτα συμπεπῆ πέλοι*. At id poeta, ne de coniectandi licentia dicam, coniunctivo non dixisset. Quid igitur Aeschylus scripsisse credendus est? Probabilem etsi *παρακεκινδυνευμένην* habeo argumentationem. In *Agam.* v. 1087. 88. legitur

πυτει δ' ἐν ἐνύδρω κύτει

δολοφόνον λέβητος τύχαν σοι λέγω.

Ad hunc versum Schneidewinus adnotavit: '*τύχαν*, zuruestung, anstalt.' Et id quidem recto sensu factum est: dubium autem an recta intelligentia. *τύχη* enim, si a *τυχάνω* ducitur, nunquam hunc significatum habere potest, nec habet unquam. Equidem igitur suspicor praeter hanc vocem *τύχη* a *τυχάνω* alteram vocem *τύχη* sive *τύκη* a *τεύχω* (sive *τύχω* vel *τύκω*) illo 'apparatus' significatu usitatam fuisse. Tum vero *τύχαν* hoc cantico pro *τύκαν* scriptum esset, ut pro *τύκος* quoque *τύκος* legebatur. Ita apud Hesychium et apud Pausaniam: contra *τύκος* apud Eust. et apud Polluc. (VII. 118.); apud Herodotum item nunc *τύκος* pro *τύχους* (VII. 89.) legitur. Nisi forte formae *τύκος* et *τύκη* unice verae sunt. Certe nostro loco, nisi in ipsa re fallimur, dubitari non potest, quin poeta scripserit:

τύκη γυναικῶν ταῦτα συμπεπῆ πέλει,

idque hoc sensu planissimo: für einen frauenanzug geziemt sich dies ganz und gar. Indicativus *πέλει* etiam in apographo G. erat ante quam corrigeretur. Ceterum *τύκη*, *τύκος*, *τύκισμα* apte conferri possunt cum *δόκη*, *δόκος*, *δόκημα*.

His iudiciis detexeram vel certe mihi videbar de-

texisse vocabulum, quod mox novus locus confirmatus erat. Apud Athenaeum II. p. 69. b. legitur: Ἀμφίς τε ἐν Ἰαλέμφῳ φησίν,

ἐν ταῖς θριδακίαις ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις,
 ἄς εἰ φάγοι τις ἐνιὸς ἐξήκοντ' εἰῶν,
 ὁπότε γυναικὸς λαμβάνοι κοινωνίαν,
 σιρέφοιθ' ὄλην τὴν νύκτα, μηδὲ ἐν πλεόν
 ὧν βούλεται δρῶν, ἀντὶ τῆς ὑπουργίας
 τῆ χειρὶ τρίβων τὴν ἀναγκαίαν τύχην.

Quod si quis recte intelligere vult, comparari debet Athenaeus II. p. 69. c.: Καλλίμαχος δὲ φησιν ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίῃ κρύψειεν, ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν ὅτι ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίσια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θριδαξί. καὶ Εὐβουλος δ' ἐν Ἀστυίοις (immo ἐν ἀστυίοις h. e. inter cibos Venerem extinguentes, ut Dobraeus ingeniose coniecit, idque pro nomine comoediae accepit epitomator) φησί,

μὴ παρατίθει μοι θριδακίνας, ὧ γύναι,
 ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ἣ σαντὴν αἰτιῶ.
 ἐν τῷ λαχάνῳ τούτῳ γάρ, ὡς ὁ λόγος, ποτέ
 τὸν Ἄδωνιν ἀποθανόντα προὔθηκεν Κύπρις·
 ὥστ' ἐστὶ νεκίων βρωμα.

Transscripsi haec ex Meinekii fragm. com. graec. III. pag. 308. pag. 210.

Iam quaeritur, quid in superiore loco v. 6. τὴν ἀναγκαίαν τύχην sibi velit. Augustus enim Meinekii hic explicationi vix satisfecisse videtur: ἀναγκαίαν τύχην, quod Sophocles Elect. 48. et Ai. 485. de inevitabili vi necessitatis dixit, Amphiscus ex laudatissimi viri sententia de mulieris parte intelligi voluit. Dubitanter autem idem vir eximius ipse addidit: 'nisi forte φύσιν scribendum pro τύχην.' Immo de genitativo viri hic

sermo est idque comicus salse dixisse videtur τὴν ἀναγκαίαν τύκην i. e. 'den noethigen apparat.'

Eandem vocem Hermannus, quod postmodum vidi, metri indicio reposuit in Euripid. Ion. 208. σκέψαι κλόρον ἐν τείχεσι λαίνοισι Γιγάντων. Huc adscripsit vir summus: 'hic videtur de imagine in lapide scalpta sermo esse: quare τύκαισι posui, vocem quam non mirum est ignotam esse lexicis, quum rara sint etiam τύκος et τύκισμα.' Quam emendationem ne a Badhamo quidem esse receptam valde miror. Conferri enim aptissime potest Eurip. fr. Andromeda ap. Maximum schol. in Dionys. Aerop. II. p. 28.: παρθένου τ' εἰκά τινα ἐξ αὐτιμόρφων λαίνων τειχισμάτων σοφῆς ἄγαλμα χειρός, ubi Iacobsius item recte dedit τικισμάτων, ut ap. Lycophron. 349: ἐν παρθενῶνος λαίνου τικισμασιν legitur.

Alius locus addi potest ex Euripidis Alcest. 807.

οἶμαι μὲν· οὐκὼν τὴν ἄγαν λύπην ἀφείς
 πίει μεθ' ἡμῶν τάσδ' ὑπερβάλων τύχας
 στεφάνοις πικασθεῖς,

ubi omnes libri τύχας, nisi quod πύλας codex Parisinus (n. 2713.), quod pro v. l. ascriptum in Florentino. Sed schol.: γράφεται πύλας, ἢ ἡ ὑπερβάς τὰς πύλας. εἰ δὲ τύχας, καταφρονήσας. Genuina scriptura procul dubio erat τάσδ' ὑπερβάλων τύκας h. e. τοῦσδ' ὑπερβάς ξενῶνας. Pro ignoto vocabulo τύκας nescio quis grammaticus posuerat πύλας recto quidem sensu sed non satis accurata tamen explicatione. Ceterum hinc recte intelligitur Hesychii glossa: τύκων (immo τύκων)· πυλῶν· τύχους (immo τύκους) γὰρ καὶ τοὺς σφῆνας καλοῦσιν. Similiter: τύφοι· σφῆνες (immo τύκοι· σφῆνες). Ceterum in eo errasse videtur epitomator, quod τύκων per πυλῶν explicavit: τυκῶν enim potius alicubi ita eum explicatum

invenisse persuasum est. Nunc quoque Soph. Elect. 1458. medelam suam accepisse videtur. Legitur enim

σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
 πᾶσιν Μνηστραίοισι Ἀργείοις θ' ὄρεῶν,
 ὡς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
 ἐξήρει' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὄρεων νεκρὸν κτλ.

Nimirum glossemate πύλας eiecto lege τύκας. Denique apud Euripidem Here. fur. 934. legitur:

λάζυσθαι χρεῶν
 μοχλοὺς δικέλλας θ', ὡς τὰ Κυκλώπων βύθρα
 φοίνικι κανόνι καὶ τύκαις ἤρμοσμένα
 στρεπτιῶ σιδήρω συντριαινώσω πάλιν.

Interpretes hic receperunt pro τύκαις Brodaeī coniecturam τύκοις. Non male: nunc tamen reponendum videtur esse τύκαις, ut generaliter dictum sit pro eo quod nos dicimus 'mauergeraeth.' Nisi forte τύκαις hic pro τύκοις (hoc est: 'cuneis quibus lapides finduntur') ponitur. Quod ad φοίνικι κανόνι attinet, comparari potest: Troad. 6. πύργους ὀρθοῖσιν ἔθεμεν κανόσιν. Plat. Phil. p. 56. B.: κανόνι — καὶ τόρῳ χρῆται (τεκτονική). Eurip. Troad. 814. κανόνων δὲ τικίσματα Φοῖβον *** πρὸς φοίνικι πνοᾷ καθελὼν Τροίας ἐπόρθησεν χθόνα.

441. M. καλεῖ. Turnebus correxit.

442. M. λεξον.

M. γηρυθεις, γηρυθεῖς' Turnebus.

M. ἔση.

443. M. ὑπὸ στήσει. In apographis ὑποστήσει. Recte Wellauerus ὑποστήσεις.

445. M. πίναζω. Recte Turnebus.

446. M. ἀλλὰ πῶς φράσον. Abreschius: ἀλλ' ἀπλῶς φράσον. Id recepi cum ceteris. Opponi enim inter se solent αἰνίγματα et ἀπλοῖ λόγοι. Prom. 611. οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ. Anaxilas apud Athen. XIII. p. 558. a. Meinekii frag. com. graec. III. p. 348.

Σφίγγα Θηβαίαν δὲ πάσας ἔσσι τὰς πόρνας καλεῖν,
αἰ λαλοῦσ' ἀπλῶς μὲν οὐδέν, ἀλλ' ἐν αἰνιγμοῖς τισιν,
ὡς ἐρῶσι καὶ φιλοῦσι καὶ σύνεισιν ἡδέως.

Alexis ibidem X. p. 449. d. Meinekii fr. l. l. p. 493.

B. αἰεὶ σὺ χαίρεις ᾧ γύναι μ' αἰνίγμασιν.

A. καὶ μὴν ἀπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν.

Ceterum patet priorem versum corruptum esse. αἰεὶ σὺ enim verisimile est ex coniectura positum esse. Pro αἰεὶ sive αἰεὶ V. L. habent παῖζειν, ex interpolatione Mursi. Codicem P. neque αἰεὶ neque παῖζειν habere annotavit Dindorfius. Hinc emendatio ducenda est. Vereor igitur ut Meinekii recte scribat αἰεὶ σὺ παῖζεις ᾧ γύναι μ' αἰνίγμασιν. Immo legendum esse puto: λάσκουσα χαίρεις, ᾧ γύναι, ἢ αἰνίγμασιν. Nimirum tragicorum gravitatem affectat comicus.

448. M. μακιστήρα. In ima pagina adscriptum est μακιστήρα ἰόν. Hesychius μακίστηρ, βέλος. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ μέγαν. Hinc apertum est proprie id genus teli, quod longissime iaci potest, ita dici potuisse. Alia significatione usurpatur vox apud Aeschylum in Persis 699. μήτι μακιστήρα μῦθον, ἀλλὰ σύντινον λέγων, ubi scholiastes adnotavit μήκους ἐχόμενον. Simplicius explicari potest μακρότατον vel etiam μακρόν. At nostro loco perperam legitur μακιστήρα. Auratus coniecit μασικτηήρα. Id bene se haberet, nisi, ut Hermannus recte observavit, scholiastae adnotatio ἦκουσα λόγον καρδίας δηκτικόν ostenderet scriptum fuisse δακνιστήρα. Quod in Persis est

v. 589. *σιένε καὶ δακνάζου*, non adhibeam ut *δακνιστήρα* praeferam. Tales formae finguntur a poetis prouti cuique loco accommodatae videntur.' Hermannus. Iam *δακνιστήρα καρδίας λόγον* explicabis 'verba cor mordentia.'

450. M. *καὶ μὴν πολλαχῆ γε*. Delevit μὴν Turnebus.

453. M. *τόδ' ἐσέβηκα*. Recte Schuetzius *τόδ' ἐσβέβηκα*.

455. M. *οὐχ ὑπεροξεύσιμον*, 'quod non potest superari.'

456. M. *ομαίμους*. Correxerit Turnebus.

457. Choeph. 861. *μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος*.

463. M. *αἶψ*. Recte in apographis.

M. *λαβών*. Dedi *λαβέ*.

464. M. *βομούςς ἐπ'*. Inserui *τ'*.

467. M. *καταρχῆς*.

468. M. *οἶκτος εἰσιδὼν τὰδε*. Hermannus emendavit.

Quod ad *γὰρ* iteratum attinet idem vir summus recte adnotavit id non ad praegressam sententiam, sed ad illa referendum esse, *μηδ' ἀπορριφθῆ λόγος ἐμοῦ*.

471. M. *ἐννοίας*. Fortasse Hartungius recte *ἐννοϊαν*.

473. M. *εὐ ξέονια προσξένον*. Recte Porsonus *εὐρε-*

θένια: et πρόξενον prius scripserat Canterus. Burge-
sius coniecit ἐν δέοντι.

476. M. πολισσούχων ἔδρας, nisi quod ν in πολισ-
σούχων prius σ fuisse videtur. Hermannus posuit πο-
λυξέσιονς. 'Nam scriba antiquissimi codicis ad praecedentem
versum respiciens πολισσούχονς scripserat.' Her-
mannus. Hartungius, ut hoc addam, recepit πολυστεφεῖς.

M. ἀσφαλείας δέ δι' ἄστεώς. Turnebus recte ἀσφα-
λεια δ' ἦ.

480. M. φυλάξαι, a manu prima.

Hermannus hoc poetam dixisse putat: 'Vide ne, si
solus per urbem eam, hominis peregrini ipsoque cutis
colore stuporem facientis audacia metum civibus incu-
tiam, concursusque fiat et pulsatio, in qua facile acci-
dere potest, ut quis eum qui minime hostis est occidat.'
At rectius videtur Engerus verborum sensum ita expli-
care: θράσος und φόβος sind gegensätze und die worte
μὴ θράσος τέκη φόβον enthalten wahrscheinlich einen
auf einem sprichwort beruhenden gedanken. Danaos
will sagen, seine zu grosse kuehnheit (immo 'sein zu
grosser muth') koenne sich leicht in furcht (immo 'in
besorgniss') verwandeln, und furcht kann er nur ha-
ben, wenn ihm die Argiver etwas zu leide thun wollen,
wie man sagt κλάσει 'du wirst schlaege bekommen'.
Folglich ist der sinn der worte: dass ich meine kuehn-
heit nicht bereue.

482. εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει. Augustus Nauckius
hanc suam mecum nuper communicavit emendationem
εὖ γὰρ οὖν ξένος. Sed verum videtur ὁ ξένος. Conf.
Soph. El. 464. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει.

483. M. ἀσίκτιους. Turnebus ἀσικούς recepit.

484. Ξύμβολοι sunt obvii, ut in Prom. 488. ἐνοδίοις συμβόλους dixit. Dubitari tamen potest an ξυμβολοῦσιν scripserit, ut in Septem ad Theb. 334. ξυμβολεῖ φέρων φέροντι, quod Hesychius συννιγχάνει est interpretatus.' Hermannus. Quae emendatio cum scholiastae adnotatione τοῖς συννιγχάνουσιν confirmata sit, procul dubio est recipienda.

486. M. κίοι. Recte Schuetzcius κίει. De forma omnino dubitari non potest, praesertim cum etiam κίεις alibi a poeta adhibeatur.

487. M. νέμεις. Recte. Porsonus sine idonea caussa recipiendum duxit νεμεῖς.

489. M. χειρὶ καὶ λόγοις. Reposuit G. Dindorfius genuinam scripturam χειρία λόγοις ex ineditis schedis Valekenarii ductam. Librorum scripturam si quis tueri volet, ut χειρὶ καὶ λόγοις σέθεν sit 'voce tua manaque permota', ἢ. e. 'ut manu monstras et verbis iubes', comparare poterit Ovid. Met. I. 205. 'qui postquam voce manaque murmura compressit, tenuere silentia cuncti.'

490. M. ἐπιστρέφω. Recte Robortellus.

491. M. ἂν ἄλσος ῥύοιτό με a manu prima.

492. M. ἄρπαγες ἐκδώσομεν. Turnebus ἀρπαγαῖς. Porsonus ἀρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν. — πτερωτῶν ἀρπαγαῖς. πτερωτοί, 'aves'. Eurip. Hel. 745. πτερωτῶν φθέγματα. Bacch. 250. σκοπεῖν πτερωτοὺς κάμπύρων μισθοὺς φέρειν.

Sed in numero *πιερωτων* quoque habebant *δρακοντας*. (Ita apud Herodotum II. 75. *πιερωτοι οφριες* commemorantur.) Hinc ea intelliguntur quae virgines respondent.

493. M. *αλλ' ει*. Porsonus *αλλ' η* dedit.

496. M. *ανακτων*. Id emendavi.

497. M. *φρενι*. Emendavit Heathius.

498. M. *αλλ' ονυ δαρων χρονον ερημωσε πατηρ*. Recte Hermannus: 'deest pronomen neque Aeschylus *χρονον* utraque brevi in medio trimetro posuisset.' Equidem tamen Hermannianae Engeri coniecturam praetuli.

500. M. *πιτω*. Turnebus *πεισω*.

501. M. *τοια*. Auratus *ποια*, quod etiam in apographo Parisino supra adscriptum est.

Ceterum 500—502 in M. prius omissi a manu secunda in margine adscripti leguntur.

504. M. *πορσινων*. Correxerit Heathius.

505. 'Dubitari potest sic an *πειθοι* poeta scripserit'. Hermannus.

509. M. habet *πειθον*, quod Hermannus ex *πιθου* ortum esse recte vidit. Sed ne *πιθου* quidem ferri potest. Pro *πειθον τι και γενεσθω* Lobeckius coniecit *πειθον τι και γενει σω*, quam coniecturam Hermannus ingeniosam dicit. Equidem Lobeckium, virum eximium, in eo dumtaxat laudo, quod locum corruptum esse recte

vidit: coniecturam istam nec probo et laudare nequeo. Aeschylus, nisi prorsus fallor, scripsit τίθου. Nec ad Iovis invocationem pertinent καὶ τελέων τελειότατον κράτος sed ad τίθου. Coniungenda igitur sunt verba ita καὶ τελέων τελειότατον κράτος τίθου τε καὶ γενέσθω (τελειότατον).— Vide 1032. καὶ κράτος νέμοι γυναιξίν. καὶ — τε καὶ autem ἐκ παραλλήλου quod vocant positum est. Soph. Oed. T. 1446. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προστρέψομαι.

512. M. τὴν μελανόζυγαιαν. Recte in apographis P. E. τὴν μελανόζυγ' ἄταν i. e. perniciem atro ornatu cinctam. Ita enim navis Aegyptiorum nigris hominibus impleta dicitur. 'Inest tamen in verbis simul etiam atri mali significatio.' Hermannus.

513. Male Hermannus coniecit γεναρχᾶν pro γυναικῶν.

517. M. πολυμνήσιωρ ἐφάπτωρ. Recte emendavit Hermannus. Et ἐφάπτωρ quidem etiam Porsonus recepit. De vocativo ita appposito non est cur dicam. Et graecae et latinae locutiones sunt: ὄλβιε κῶρε γένοιο, 'venias hodiernē'.

518. M. δίας τοι. Hermannus sensum esse putat: εὐχόμεθα γένος εἶναι ἀπὸ τῆσδε δίας γῆς, ἔνοικοι αὐτῆς. Ipse Διός τοι scripsi, ut eadem sententia quae v. 15—18. legitur hic quoque efficiatur.

521. M. ἀνθονόμουσ. Hermannus adnotavit: 'Scho-liastes ἐπωπᾶς interpretatur κατανομᾶς. Alii hoc pro ὀπωπᾶς videntur accepisse. Recte intellexit Paleius inspectionem Argi observantis in pascuis vitulam, si-

gnificari. Sic Stephano Byzantio teste *Ἐπόπη* Acrocorinthus dicebatur, quod inde Aeginam prospexisset Sisyphus. At commodam explicationem non admittit vulgata lectio. Aeschylum verisimillimum est scripsisse *ἀνθονομοῦσ' ἐπωπᾶς*. Accusativum *λειμῶνα βούχιλον* ex *ἀνθονομοῦσα ἐπωπᾶς* (i. e. *ἐποπιεύουσα*) pendere posse nemo hodie ignorat. Similiter Homerus (II. VIII. 171.) *σῆμα κθεῖς* cum accusativo *ἑτεραλκῆα νίκην* coniungit, tamquam si antea *σημαίωνων* dictum esset. Nonnulla eiusdem generis apud nostrum leguntur, ut Ag. 780—84. *δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ λύνοντες ἀνδροθνήτας Ἴλιου φθορὰς ἐς αἵματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο* (i. e. *ἐψηφίσαντο*). Superest ut de tam mira locutione *ἀνθονομοῦσ' ἐπωπᾶς* dicam. At ne exemplorum cumulatione opus sit in re apertissima, videsis lexicographos s. v. *δρέπω*, *ἀποδρέπω*, *ἀπανθίζω*, *ἀνθερίζομαι* et Aeschylum ipsum Ag. 1634. *γλώσσαν ματαίαν ἀπανθίσει*. Quod ad sententiam denique attinet suo quisque ingenii calculo probabit commoditatem: ipse ordinem verborum simillimum esse tantum admoneo in his quae mox 539—542. sequuntur.

526. *διχῆ ὀρίζεν γαῖαν* est 'terminum inter duas contiguas terras constituere.' Vide Elmsl. ad Med. 421. ad Heracl. 16.

529. *Μ. ἰάπτει βασιδος*. Correxerit Turnebus.

Ad *ἰάπτει* interpretes (vide Elmsl. ad Heracl. 149.) *ἐαντήν* supplendum esse putant. At verba *ἰάπτειν*, *ξίπτειν*, *παίειν*, similia, per se duplicem significationem habent, unam transitivam (mittendi, iacendi, tundendi) alteram neutralem (irruendi). Vide Lob. Pathol. p. 88.

531. M. μουσῶν. Emendavit Turnebus.

532. M. λίγιά τε γύαλα. Correxit Hermannus. Et *Αύδια* quidem prius scripserat Turnebus.

533. M. ὄρων a manu prima, ὄρων a manu secunda. In margine apographi E. ὄρων. Id recepit primum Hermannus. 'Nam in melicis tragici non ὄρων, sed ὄρεων dicunt'. Hermannus.

534. M. παμφύλων τε γένη διορνημένα. Eiciendum esse γένη Heathius primum vidit. Ortum autem, ut Hermannus seite observavit, videtur γένη ex interpretamento ad corruptum παμφύλ, in quo quis φύλα sibi visus erat legere.

535. M. τάν. Turnebus posuit τούς. Hermannus γάς. M. ποταμοὺς δ'. Abest particula in apographo G. M. ἀεννάους antequam corrigeretur.

536. M. καὶ τὰς ἀφροδίτης. Hermannus τὰν Ἀφροδίτας. Et Ἀφροδίτας quidem iam Turnebus.

540. M. εἰσιχνουμένου sed ut duae ultimae vocales in rasura scriptae sint a manu secunda. Ineptissimam scripturam nonnulli interpretes male defenderunt. 'Lusui in similitudine verborum ibi tantum locus est, ubi aliquid ad sententiam confert'. Hermannus. Ipse prius conieceram εἰσιχνουμένου esse legendum. Atque Bothius quidem, ni fallor, ante me scripserat εἰσιχνουμένου. Nunc Mediceus confirmare videtur hanc emendationem: supra x enim teste Cobeto a manu secunda x adscriptum est. Ἰχνέω apud Pind. Pyth. 8. 49.: παλαισμάτεσσι γὰρ

ἰχνέων μαιραδελφῆους. Libri ἰχνέων contra metrum. Correxerit Schmidius. Ceterum εἰσιχνουμένον vel ideo incredibile est poetam hic scripsisse, quia Prom. 570. de eadem re κυναγεῖ πλανᾷ τε νῆσιν dicit. Atque ibi unus e scholiastis recentioribus adnotavit: ἀνιχνεύει καὶ πανταχῇ φοιτώσῃ παρίσταιται.

541. M. ὄντ'. Scripsi ἔνθ'. Conf. Eur. Phoen. 646. καλλιπότημος ὕδατος ἵνα τε νοῖς ἐπέχεται γῆρας Αἰρκας χλοηφόρους.

543. M. ὕδωρ τὸ Νεῖλον. Aeschylus de incremento Nili apud Athenaeum in fine lib. II. (fragm. 305. apud Herm.) ita dicit:

Αἰθιοπίδος γῆς, ἔνθα Νεῖλος ἐπιάρου;
γάνος κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρία.

545. 546. M. κεντροδαλήτοις θυνίας ἥρας, ita ut post θ aliquid erasum sit. Scribendum erat accentu correcto θυνιάς. Pro κεντροδαλήτοις Erfurdcius coniecit κεντροδαλήτισι, 'stimulo perimens'. Heathius contra scripsit κεντροδαλήμοσι.

548. M. χλωρω δειγματι. Recte Robortellus.

549. M. βοτὸν ἐσορῶντες δυσχερὲς μιζόμβροτον. Hermannus genuinum vocabulum recte vidit expulsum esse ἐσορῶντες explicandi caussa adscripto, quoniam non intellectum erat accusativos ὄψιν ἀήθη pendere ex πάλλοντι θυμόν. De emendatione quae Hermanno placuit, praestat tacere. Ipse veterem inveni scripturam. Expulso enim interpretamento legitur βοτὸν δυσχερὲς μιζόμβροτον. Hic patet βοτὸν et μιζόμβροτον esse

coniungenda. Quorsum autem *δυσχερές* pertinet? Ad omissum vocabulum *θέαμα*. Vide Prom. 804. *δυσχερῆ θεωρίαν*. Soph. Antig. 254. *πᾶσι θαῦμα δυσχερές παρῆν*. Hic Ellendtius adnotavit: 'Non puto 'difficile ad conii-ciendum', dici, sed 'gravem' rem, metus ut significetur qui conspicientes inceserat'. Adde Prom. 306. *δέρκον θέαμα, ἰόνδε τὸν Διὸς φίλον*. ibid. 69. *ὄρας θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν*.

552. M. *τὰν δ'*. In apographo G. scriptum erat *τὰ δ'* prius quam corrigeretur. Id Hermannus recepit. Fortasse recte.

M. *δὲ θάμβον*. Correxerit Turnebus.

553. M. *τόδε. τότε* Canterus. Deinceps fortasse rectius cum Hartungio legitur *δή υς ἦν ὁ Θέλλας* interrogandi signo post *Ἰὼ* sublato.

556. 557. M. *ζὲς αἰῶνος κρέων ἀπαύστον*. In margine *καίτων*. Inter 555. et 556. rasurae. Recte Hermannus: 'Nimirum quod sequens versus exciderat, nomen Iovis addendum esse vidit librarius. At id fuerat in altero versu: hunc, ut antistrophicum, *δι' αἰῶνος* habere oportebat.' Idem Hermannus probabiliter supplevit quae deerant usitata formula: *πράκτωρ τῶνδ' ἐφάνη Ζεύς*.

558. M. *βία*. 'Non vim, quae si esset vis ab Iu-none illata, indicatum id oportebat, sed miseriam de-sisse dicendum erat.' Hermannus. Quare posuit *δύα*.

561. *Πένθημος αἰδῶς δακρύων* est 'pudor cum do-

lore et lacrimis coniunctus, quod forma humana privata erat Io.' Hermannus.

562. ἔρμα. Similiter Eurip. Ion. 16. γαστρός διήνεγκ' ὄγκον.

566. M. τὸ δῆ. Recte Porsonus τόδε.

575. In principio versus dactylum excidisse Hermannus vidit. Ipse supplevi ἔστι δέ.

577. M. ὑπ' ἀρχάς. Correxerit Schuetzius.

Θοάζων scholiastes recte videtur interpretari καθήμενος. Hermannus contra θοάζειν 'sedere' significare prorsus negans explicavit: 'sub nullius imperio properans, properare enim debet, qui imperia potentioris exsequitur'. At nemo, opinor, hac in re cum Hermanno consentiet. Aut enim poeta Iovem sub nullius imperio sedentem dicit aut omnino θοάζων hic non scripsit.

578. M. κρείσσον ὦν. Correxerit Turnebus.

M. κρατύνει. Id corrigebatur. Discrepantia scripturae casu non indicatur in editione Hermanniana.

579. M. οὔτινος. Recte Robortellus.

M. ἡμὲν οὐ. Recte Turnebus.

Σέβειν 'probandi' significatu esse observavit Hermannus, in eo tamen prorsus errans, quod verba reddidit: probat debiliorem fortioris computiri infra, nullo superius sedente. Nemo ex interpretibus meo quidem iudicio huc usque perspexit verborum sensum. Hoc poeta dixisse videtur: unter der herrschaft von niemand sitzend ist es ihm genehm die geringere macht (ge-

ringer im vergleich zu der seinigen) der maechtigeren hier unten zu lenken, ohne dass einer ueber ihm steht. Ceterum pro *Θοάζων* Aeschylus fortasse scripsit *Θεοῦ ζῶν*.

581. M. *δούλιος*. Correxit Auratus.

582. Fortasse rectius ita legitur: *Θαρσεῖτε, παῖδες, εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων*.

583. M. *δήμιον δέδοκται*. Dubitari potest, an recte scripserim *ἤδη δέδοκται*. Hartungius coniecit:

*Θαρσεῖτε, παῖδες. εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων
κυρεῖ. δέδοκται παντελῆ ψηφίσματα.*

Fortasse excidit quoque versus inter hos duos.

584. M. *ἀγγέλλων* a manu secunda, a manu prima *ἀγγέλων*.

585. M. *ἐνόσπερ ἡμῖν*. Recte Robortellus.

M. *ποι* (sine accentu) *κεκύρωται*. Robortellus *ποῖ
κεκύρωται*.

586. M. *χειροπληθύνεται*. Hermannus adnotavit: 'qui *χειρ ὅπως* coniecerunt ut Turnebus, vel *χειρ ὅποι* ut Victorius, vel *χειρ ὅπη* ut Dobraeus, vel *χείρ θ' ὅπη* ut Dindorfius, bis idem dici fecerunt. Quare *χειρ ὅπερ πληθύνεται* scripsi.' Incerta est emendandi ratio: recte tamen Hermannus *πληθύνεται* recepisse videtur, cuius eadem quae transitivi *πληθύνειν* significatio est. Conf. Ag. 1330. *μύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι*. Fortasse nostro loco etiam legendum est: *χείρ ὅθεν πληθύνεται*.

588. M. *ἀλλ' ὡστ' ἂν ἠβήσαιμι*. Correxit Tyrwhittus.

590. M. λόγῶν.

592. M. καρυσιάστους.

594. M. προσιθῆ. Hartungius invenit προστεθῆ.

597. M. ἔπειθεν. Recte Turnebus.

598. M. ζηνός. Διός in apographo G.

599. M. πρόφρων ὄν. Emendavit Canterus.

600. M. προπόλεως. Hermannus πρὸς πόλεως dedit. Idem vir summus ita explicavit verborum sensum: 'edicens ne civitas magnam in futurum tempus Iovis iram augeat, quippe duplex a civitate piaculum aequè in hospites atque in ipsos cives commissum insanabile nutrimentum malorum fore.'

διπλοῦν μίασμα. 'Nimirum et hospites supplicantes non revereri et genus cognatum repudiare impium est.' Hermannus.

604. M. ἔκλαναν εὐκλήτορος. Turnebus ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος.

605. M. ἐπιθειεῖς. Blomfieldius ἐπιθειεῖς. Recte Hermannus ἐπιθειῖς.

στροφάς intelligunt interpretes de arte oratoria, qua quis populi animos allicere solet. Hartungius fortasse rectius dedit ῥοπάς i. e. 'momenta'.

606. M. ζεὺς δ' ἐπέκρανεν τέλος. Partim recte Hermannus: 'qui scire potuit Danaus comprobasse haec

Iovem? Accedit quod id dictum est cum insolenti productione augmenti. Immo optare debebat, ut comprobaret Iuppiter'. Scripsit igitur δὲ κράνειεν. At G. Dindorfius invenit Ζεὺς δ' ἐπικράναι τέλος. De optativi forma non habeo cur dicam.

607. M. λέζομεν. Turnebus λέζωμεν.

M. ἀργείους ante correctionem.

611. M. ἀμέμπτων. In apographo G. ἀμέμπτος. Inde vulgabatur ἀμέμπτως. Hermannus denique posuit ἄμεμπτον. Partim recte Franckenius: si iungas πρὸς ἄπαντα τέρμονα ἄμεμπτον, languet ἄπαντα, sin πρὸς ἄπαντα eo sensu quo πρὸς πάντα apud Xenophontem quoque invenitur pro 'quovis modo', pendent τέρμονα ἄμεμπτον; rursus si ἀμέμπτως scribens illuc referas πρὸς ἄπαντα τέρμονα, minus aptum est τέρμονα, quum nullum motionis verbum praecesserit. Nec ferri potest Keckii sententia: 'sienti τέρμα θανάτου finis ille est quem mors efficit, equidem non intelligo cur non eodem modo τέρμων ἀμέμπτων ille finis dici nequeat, qui bonis tantum rebus continetur.' Hartungius denique scholiastae adnotationem sequens correxit τέρμονα πέμπτων πρὸς ἄπαντα. At id nihili esse recte vidit Franckenius, qui eandem invenit scripturam. Aeschylum verisimillimum est scripsisse: τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ τέρμον' ἀμέμπτους πρὸς ἄπαντα.

612. M. νῦν ὅτε καί. 'νῦν ὅτε mediae orationi inseritur ut ἔστιν ὅτε et similia. Aeschylus Sept. ad Theb. 686. νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Pind. Ol. X. 13.: νῦν ψᾶσον ἐλισσομένην ὄλα κῆμα κατακλύσσει ῥέον, ὄλα τε κοινὸν λόγον φίλαν τίσομεν ἐς χάρην. Hom.

Iliad. XVIII. 88.: *νῦν δ' ἵνα κεν σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ
μυρίον εἴη παιδὸς ἀποφθιμένοιο.* Sic scribendum pro
ἵνα καί. Hermannus ad Sophocl. Ai. 802.

Θεοὶ Διογενεῖς. Mirum in modum fallitur Bergkiius
διογενεῖ scribens: 'quamvis non omnino negaverim hoc
epitheton diis convenire, multo tamen hic rectius gens
Argiva generis antiquitate et splendore praeter ceteros
insignis *γένος διογενές* vocatur.' Videsis, ne quid aliud
dicam, Septem v. 283. *παντὶ ἰρόπω, διογενεῖς θεοί, πόλιν
καὶ στρατὸν Καδμογενῆ ῥύεσθε.*

613. M. *γένει.* 'populo Argivorum'.

Ceterum apud scholiastam *χεούσης ἐμοῦ εὐκταῖα
γένη, ἣ ἰὼ γένει* legendum esse Franckenius recte ob-
servavit.

614. 615. M. *μήποτε πυρέφαιον τῶν πελασγίαν πόλιν
τὸν ἄχορον βοᾶν κίσαι μάχλον Ἄρη.*

Turnebus restituit *πυρέφαιον.* Deinceps metri in-
dicio posuit Hermannus *τάνδε Πελασγίαν* remoto *πόλιν.*
Id autem addidit aliquis grammaticus, qui *τὸν* po-
tius corruptum esse non intellexit. Nimirum Aeschy-
lus, ut metrum quoque indicat, non *τὸν* sed *γᾶν* ad
Πελασγίαν quidem referendum scripsit. Quae sequuntur
ἄχορον βοᾶν eodem premuntur vitio. Legendum est
ἄχορον βοᾶν. Hoc enim dicit poeta: moege der ueppig-
mordende Ares, der auf anderen gefilden die sterbli-
chen erntet, nimmer unersaettlich an kampfgeschrei
dies Pelasgerland mit mord und brand heimsuchen (vel
simpliciter in feuer verbrennen, *πυρέφαιον κίσαι* enim
idem fere significat quod *πυρὶ φλέγειν*).

617. M. *ᾧκτεισαν.*

621. 622. ἀτιμώσαντες. Ammonius: ἀτιμοῦνται μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὀλοσχερεῖ ἀτιμία. ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔνι πράγματι. Conf. Valcken. ad Adonias. p. 228.

623. M. πράκτορά τε σκοπόν. Recte mihi videor non dico emendasse sed legisse πράκτορ', ἅτε σκοπόν. Conf. Plat. Rep. 8. p. 568. B. Τοὺς τῆς τραγωδίας ποιητὰς εἰς τὴν πολιτείαν οὐ παραδεξόμεσθα, ἅτε τυραννίδος ὑμηγιάς. Atque ἅτε idem quod οἷα, 'quippe', significat.

624. M. δυσπολέμητον ὃν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι. In apographo G. ὃν puncto subscripto delendum significatur. Hermannus recte scripsit: δυσπολέμητον, ὅστις ἂν δόμος ἔχη σφ'. Pronomen σφέ addi etiam hiatus postulabat.

625. M. ἐπορόφων. Recte in apographis: ἐπ' ὀρόφων. Primo igitur obtutu totus locus ita videtur legendus:

Δίον ἐπιδόμενοι πράκτορ', ἅτε σκοπόν
 δυσπολέμητον, ὅστις ἂν δόμος ἔχη σφ'
 ἐπ' ὀρόφων μαίνοντα βαρὺς δ' ἐφίξει.

Quae si recte se haberent verba, genius ille ultor, quem nulla domus commaculantem in tectis habere vult, non Iuppiter ipse, sed Ἀλάστωρ esset, qui piacula retribuere solet piaculis. Conf. supra 398. ἐκδόντες ὑμᾶς τὸν πανώλεθρον θεόν, βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' Ἀλάστορα. Iovem enim ipsum non credibile est meherele in tectis insidere commaculantem. Atque aliter dixit poeta 365: τὸν ὑπόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, φύλακα πολυπόνων βροτῶν. Ibi enim Iuppiter recte intelligitur atque artissime. At cur Aeschylus tandem hic Ἀλάστορα tam mirabilem induxit ἐπ' ὀρόφων μαίνοντα? Cur σκοπὸν dixit

δυσπολέμητον? Nimirum verba nondum prorsus recte se habent. Scholiographus ad hunc locum adnotavit: Διὸς σκοπὸν, τὸν Διὸς ὀφθαλμὸν τὸν πάντα σκοποῦντα. ἐφιζάνει γὰρ βαρὺς καὶ ἐρείπει τὸν οἶκον. Quae veteris grammatici verba apertum est ad diversam respicere huius loci interpretationem, modo cum Bergkio meminerimus, Iovis oculum dictum esse fulgur, quod Hesychius testatur: ὡςπερ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Διός· ὡς ἀστραπή. Nec tamen, ut verba revera de fulmine intelligi possint, cum eodem Bergkio scribam: Δίον ἐπιδόμενοι, πράκτορα σκοπὸν δυσπολέμητον, ὃν τίς ἂν δόμος ἔχου' ἐπ' ὀρόφων λαχάιοντα; Talibus enim modis Aeschylus dicere non potest. Quomodo igitur scripsisse noster credendus est? Ni fallor, ita:

Δίον ἐπιδόμενοι πράσιον, αἶε σκοπὸν
δυσπολέμητον, ὅστις ἂν δόμος ἔχη σφ'
ἐπ' ὀρόφων μαίνοντα· βαρὺς δ' ἐφίξει.

πρησιῆρ dicitur 'fulmineus ignis.' Anth. Pal. VII. 174.

ἄλεσε γὰρ πρησιῆρ σε κεραύνιος. Herod. VII. 42. βρονταί τε καὶ πρησιῆρες ἐπεσπίπτοισι. Xenoph. Hell. I. 3. 1. ὁ νεὼς ἐνεπρήσθη πρησιῆρος ἐμπεσόντος. Aeschylus alteram minus vulgarem formam πρήσιωρ refinxit. 'Numerosae terminationes ηρ et ωρ immensam nominum copiam tragicis poetis acceptam signaverunt et haud raro cognatam terminationem ης expulerunt. Nam poetae Aeschylo praeunte ita in his versati sunt, ut ubi altera forma in usum publice recepta esset, alteram minus vulgarem aut depromerent aut fingerent.' Todt. I. c. pag. 9. Similiter dicuntur πληκτιῆρ, πλήκτιης, πλήκτιωρ. Conf. Anth. Pal. VI. 294.: νάρθηκα κροιάφων πλάκτορα νηπιάχων.

Iam emendatione mea recepta satis aperta fit sententia. Διὸς πρησιῆρ egregie comparatur cum specu-

latore, qui summis insidere solet sive locis sive tectis. Conf. Od. XVI. 365. ἤματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἄκρας ἡγεμοέσσας. Plut. Alcib. σκοποὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε. Xenoph. Cyrop. VI. 3. 1. διερευνητὰς καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα. Sed quid exemplis opus in re aperta? Pro Διον eadem in re dicitur Διόβολον apud Eurip. Alcest. 129. δμαθέντας γὰρ ἀνίστη, πρὶν αὐτὸν εἶλε Διόβολον πλήκτρον πυρὸς κεραυνίου.

625. M. *μαίνοντα*. Commaulandi notio hic cum fulgure satis convenire videtur. Sed quoniam βαρὺς δ' ἐφίξει sequitur, verisimilius est poetam simpliciter verbum quod commorationem indicaret posuisse. Quare Hermannus scripsit *ιαίνοντα*. Id recipiendum nunc duco.

628. M. *τοιγάρι* a manu prima.

630. M. ὑποσκί^οων.

ὑποσκίων ἐκ στομάτων 'ex oribus ramis obumbratis.' Iterum enim acceperunt virgines supplices ramos. Hinc ora inumbrata dicuntur. Similiter Lucretius III. 910. tenentque pocula saepe homines et inumbrant ora coronis. Atque apud Eurip. Orest. 374. τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω ἰκέτης ἀφύλλον στόματος ἐξέπτων λιτάς i. e. 'sine supplicibus ramis.'

633. M. *τῶνδε*. Id correxit Hermannus.

634. M. *μηδ' ἐπιχωρίοις*. Bambergerus addidit *σιάσις*. Pers. 716. τίνι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἤλθε σκηπτὸς ἢ σιάσις πόλει. Eum. 961. τὰν δ' ἄπλησιον κακῶν μήποι' ἐν πόλει σιάσιν τᾶδ' ἐπεύχομαι βρέμειν, μηδὲ πιούσα

κόνης μέλαν αἷμα πολιτῶν δι' ὄργαν πονιᾶς ἀντιφόνους
 ἄτας ἀρπαλίσαι πάλεως.

635. 636. M. πέδον τᾶς ἤβας δ'. Recte Porsonus
 πέδον γᾶς. ἤβας δ'.

637. M. μηᾶφροδίτας sed postea δ post μη addi-
 tum. Recte Heathius.

640 — 642. M. καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι γεμόν-
 των θυμέλαι φλεγόντων τῶς πόλεις (ut ei litteris aliquid
 supra adscriptum fuisse videatur) εὔ νέμοιτο habet.
 Egrege retexit vitium Hermannus: 'Apertum est γερα-
 ροῖσι carere substantivo et aut γεμόντων aut φλεγόντων
 redundare. Nimirum φλεγόντων per errorem scriptum
 erat pro φλεόντων, quo verbo usus est Aeschylus in
 Ag. 361. 1377.' Eius interpretatio fuit γεμόντων, quod
 substantivi loco propter initii similitudinem ante θυμέλαι
 omissi inter poetae verba receptum est. Id autem θυη-
 λαῖς fuisse equidem pro certo habeo. De significato
 conferri potest Eust. p. 1601. 4. θυηλή ἢ διὰ θυσιῶν
 μαντεία. Similiter Photius p. 96. 6. (θυηλαί· αἱ διὰ
 θυσιῶν μαντεῖαι) atque Theognost. p. 20. 17. Deinceps θυ-
 μέλαι ab Hesychio recte explicantur: θυμέλη· οὕτως λέ-
 γουσι τὸν βωμόν. Verbum φλεόντων hac in re ab Aeschylō
 ipso confirmatur, qui τὸ Φοῖβον θεῖον σιόμα apud Plat.
 de rep. II. p. 383. A. dicit μαντικῇ βρόον τέχνη. Non
 deerit fortasse qui suspicetur scriptum fuisse καὶ γερα-
 ροῖσι πρεσβυτοδόκοι θυηλαῖς θυμέλαι φλεγόντων, ut θυη-
 λαί pro 'libamentis' accipiantur. Addit enim Eustathius
 loco supra laudato has θυηλάς dici etiam πελάγους.
 Item Hesychius θυηλήν explicat θυσίαν. Atque apud
 Homerum Il. I. 220. legitur: ὁ δ' ἐν πῶρι βάλλε θυηλάς.

Denique comparari potest Ag. 91. βωμοὶ δώροισι γλέγορια. Verum tamen ista explicatio quamvis habeat, quo defendi possit, imprimis propterea displicet, quod non decebat eadem bis dici. Vide 673—675.

643. M. μέγα. Aldinā μέγαν.

644. M. τὸν ξένιον δ' ὑπέριαιον. 'Nulla offensio est in brevi syllaba finali, alio sequente numero.' Hermannus. Equidem cum Bergkio recipiendum duxi ὑπεριάτως. 'Etiam scholiasta adverbium reperisse videtur: τῶν γερόντων σεβόντων τὸν Αἴα τὸν ξένιον ὑπεριάτως, quem non recte reprehendit Hermannus, quod σεβόντων pro participio habuerit, cum sit imperativus: erravit scholiasta tantum eo, quod ad senes retulit quae de omnibus Argivis dicta sunt: non admonentur Argivi ut colant Iovem hospitem sed propter insignem Iovis religionem, quam erga Danaidas ostenderant, chorus civitati Argivae fausta omnia auguratur.' Ita recte Bergkius. Ceterum non certa mihi videtur explicandi ratio. Fortasse cum Hermanno licebit legere:

τὸς πόλις ἐν νέμοιο·

Ζῆνα μέγαν σεβόντων,

τὸν ξένιον δ' ὑπέριαιον.

Fortasse quoque pro σεβόντων legendum est σεβουσαι: nemo enim σεβόντων post γλεόντων positum pro imperativo profinus habere non potest. Conf. Ag. 553. ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίον φάει ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποταμένοις, ubi Hermannus recte adnotavit: 'Itaque nos, inquit poeta, qui per mare per terras incolumes reversi sumus gloriari aequum est.'

645. M. ὄς. Emendate Turnebus.

646. M. *ίικισθαι δ' ἐγόρους γᾶς*. Inutilem coniecturam δὲ *φόρους γᾶς* vel ab Hermanno receptam esse valde miror: habet tamen vir summus non nihil excusationis in eo, quod bene perspexit *φόρους* certe minus ineptam esse lectionem quam *ἐγόρους*, quod alii interpretes poetae obtrudunt. Luce clarius est hoc loco non posse sermonem esse nisi de civitatis prole nunquam deficiente, qua imprimis opus esse ad servandam rei publicae salutem nemo nescit. Equidem igitur legendum suspicatus sum *ίικισθαι δὲ κόρους γᾶς*, quod aptissimam sane sententiam quam requirimus facile praebet. Ceterum *κόρους αἰὲν ίικισθαι ἄλλους* coniungenda esse vix opus est ut admoneam. Conf. Plato. Reip. 5. p. 460. B. *τὰ αἰὲν γιγνόμενα ἔχγονα. Κόρους γᾶς* noster dicit pro *γᾶς ἐκγόνοις*. Aptè comparari potest Soph. Oedip. R. 171. *οὔτε γὰρ ἔχγονα κλυτὰς χθονὸς αὖξεται οὔτε τόκοισιν ἱγίων καμμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες*.

649. M. *λόγους*. Robortellus recepit *λόχους* ex emendatione Sophiani. Horatius: rite maturas aperire partus, lenis Ilithyia, tuere matres.

650. Hesychius: *λοιγός· ὄλεθρος*. Pind. Nem. IX. 37. *ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνναλίον*.

651. M. *δαίξων*. Recte *δαῖζων* Aldina. *δαίζων* in M. quoque prius scriptum fuisse videtur.

652 — 654. M. *ἄχαρος ἀκίθαρις δακρυγόνον ἄρη
βοᾶν τε δῆμον ἔξω παίζων*.

Et *βοᾶν* quidem in codice a manu prima scriptum est. Apud Plutarchum in amatorio c. 16. p. 758. F. legitur *ἄχαριν ἀκίθαριν δακρυγόνον ἄρη τᾶτε δῆ-*

μον ἔξοπλίζουσα, scilicet *μανία*, quam quum *ἀρειμάνιον* et *πολεμικήν* dicat scriptor, apparet eum quoque *ἄρη* scripsisse. Nimirum vetere vitio inquinatum esse locum docent quoque scholiastarum adnotationes. Genuinam poetæ scripturam mihi videor nunc restituisse. Sed *ἔξοπλίζων* ante me Stanleius invenerat. Ceterum recte Hartungius: der wunsch, dass die stadt nie erobert und zerstoert werden moege, ist als das erste und allgemeine allen den speciellen wuenschen vorangestellt. Die zweite erwachnung des krieges geschah nur nebenbei bei dem wunsche, dass die jugend nicht gewaltsam abgemaecht werden moechte, jetzt folgt die ausfuehrliche beschreibung vernichtender kriegswuth, neben der erwachnung des schwarmes von krankheiten, als der zwei groessten uebel, durch welche staaeten vernichtet und entvoelkert werden koennen.

654. M. *δεσμός*. Turnebus *δ' ἔσμὸς* recepit. Similiter Horatius alicubi dixit: nova februm terris incubuit *οφhors*.

656. M. *ὁ λύκιος*. Correxerit Arnaldus. Apollinis *Λυκείου* nominis apud veteres quoque videtur incerta fuisse origo. 'Plerique ab lupis, quos Apollo occiderit, derivarunt: quam famam secutus est Sophocles, qui in *Electra* v. 7. *ἀγορὰν Λύκειον* Argivorum memorat, in qua statua τοῦ λυκοκίονου θεοῦ posita sit. Verum hoc nihil facit ad alios Sophoclis ceterorumque tragicorum locos, in quibus Apollo *Λύκειος*, undecunque nomen ductum fuerit, non ut dator, sed ut averruncus malorum invocatur.' G. Dindorfius. Ceterum conf. Pausan. Corinth. 19. *Ἀργεῖοις δὲ τῶν ἐν ἡ πόλει τὸ ἐπιφανέστατον ἔστιν Ἀπόλλωνος ἱερὸν Λυκίου.*

657. M. *πάσαι νεολαίαι*, ut prius *πᾶσαι νεοιλαιαι* scriptum fuerit. Emendate Turnebus.

658. M. *καρποτελεῖ δέ τοι*. Geelius correxit *καρποτελεῖν*, ut *ἐπικραίνειν* cum infinitivo hic coniunctum sit. Eandem emendationem etiam Bergkii fecit recte admonens eam a scholiasta comprobari. Deinceps scripsi *δ' ἔτι*. Nam *τοι* particula quid hic sibi velit non satis apparet. *Δέ τοι* alibi quoque perperam pro *δ' ἔτι* legitur. Sic in Prom. 1025. cum apographo Parisino H. legendum est *Διὸς δ' ἔτι πτηνὸς κίων* pro *Διὸς δέ τοι*, quod M. habet.

659. M. *πάνωρος*, 'prorsus tempestivus.' Diversam significationem Wellauerus accepit: 'quovis anni tempore prodiens.'

660. M. *δὲ βρότατος*. Ipse nunc demum leve vitium correxi. — *ἀκροτάτως*, 'summe.' Conf. Eriph. Haer. 5. 57. p. 481. D. *φύσει ἀκροτάτως ἄνθρωπον ψιλὸν* (esse Christum) *διηγησάμενος*. Aelian. H. A. 16. 11.: *μελαίνης ἀκροτάτως χρόας*. Vide etiam Plat. Pol. 5. 459. E. *εἰ μέλλει τὸ ποιμνιον ὄτι ἀκρότατον εἶναι*.

Πρόνομα dicit poeta quae vulgo *πρόβατα* vel *ρομεύματα* vocantur. Antiqua simplicitate praecipuam pecoris fertilitatem enixe orant. Vide Eum. 901. *μῆλά τ' εὐθροῦντα γὰρ ξὺν διπλοῖσιν ἐμβροίσις τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ*. Ag. 1377. *μῆλων φλεόντων εὐτόκοις νομεύμασιν*. Horatius: fertilis frugum pecorisque Tellus spicea donet Cererem corona, nutriant fetus et aquae salubres et Iovis aurae.

661. M. *τὸ* (eraso accentu) *πάντ'*. Correxit Turnebus.

M. λάθοιεν. Scribendum erat λάκοιεν.

662. M. εὐφήμοις δ' ἐπὶ βωμοῖς. Deleto δὲ verba cum praecedente versu coniunxi verissima ni fallor coniectura.

663. M. μούσαι θεαί τ' αἰοδοί. Haec a me emendata sunt: θεῖαν μούσαν αἰοδοί. Conf. Sophocles Trach. v. 640. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν ἀνλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἀχῶν καναχῶν ἐπάνεισιν ἀλλὰ θεῖας ἀντίληρον μούσας. Hoc igitur poeta dicit: und auf der goetter antrieb ganz und gar moegen an hochheiligen altaeren goettlichen gesang erschallen lassen die saenger und von reiner lippe empor hebe sich das lied in harfenbegleitung.

Relicuum est, ut nonnulla adnotemus. τὸ πᾶν ἐκ δαιμόνων λάκοιεν i. e. πάντως ἐκ θεῶν (θεόθεν) λάκοιεν. Conf. Choeph. 36. κριταὶ δὲ τῶνδ' ὄνειράτων θεόθεν ἔλακον ὑπέγγνοι. Ag. 105. ἔτι γὰρ θεόθεν καιαπνεῖει πειθῶ μολπᾶν ἀλκᾶ σύμφυτος αἰών. Choeph. 1010. ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπιας. Sept. 23. καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κρηεῖ. Pers. 368. οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίσιατο. At paene crediderim Aeschylum scripsisse: τὸ πᾶν τ' εὐδαιμόνως λάκοιεν. Eodem adverbio usus videtur esse in Ag. 321: ὡς δ' εὐδαιμόνως ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. — Cum εὐφήμοις ἐπὶ βωμοῖς conf. Hesiod. op. 135. μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, Hom. Od. III. 273. θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. — λάκοιεν θεῖαν μούσαν. Conf. Ag. 572. ὅμως δ' ἔθνον καὶ γυναικείῳ νόμῳ ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον εὐφρημοῦντες ἐν θεῶν ἔδραις θυηγάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.

666. M. φυλάσσοι τ' ἀτιμίας ἡμᾶς. In margine ἀσφαλίας, quod apographus Parisinus recepit. Inter-

pretes verba meo quidem iudicio nec satis intellexerunt nec recte emendarunt. Illo *ταιμιας* mihi nihil contineri videtur nisi vocabulum *ῥαιτύμως* h. e. *ἐνητύμως*, quod scholiographus quidam in margine per *ἀσφαλέως* recte explicavit. Conf. supra 130. Nec mihi opinor repugnabit Ludolfus Ahrens, vir doctissimus, quod novum rarioris aphaeresis exemplum ita recepi. Deinde *τε* metri iudicio post *ῥαιτύμως*, vel etiam *ῥαιτύμως*, nisi illicitam esse credimus formam doricam, inserui. Quod ad sententiam attinet, Hermannus honores perperam iudicavit intelligendos esse imperii popularis. Recte scholiastes: *ἀμετακίνητοι εἶεν ἀνίοις αἱ τιμαί*: ita enim ipsae virginum honorificae preces dicuntur. Vide supra 609. *ξενίον στόματος τιμάς*.

667. M. *τὸ δῆμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει*. Recte. Fortasse tamen poeta dorica forma usus est *τὸ δάμιον*. Conf. Choeph. 55. *δι' ὅτων φρενός τε δαμίας περαίνων*. Eum. 161. *πάρεσσι μαστίχορος δαμίον*. Conf. supra 354. *σὺ δὲ τὸ δῆμιον*, ubi G. Dindorfus potius *δάμιον* recipiendum duxit. Populare imperium, ut hoc addam, antiquissimum erat apud Argivos: Pausanias II. 19. 2. *Ἀργεῖοι δὲ, αἵτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομον ἀγαπῶντες ἐκ παλαιοτάτου τὰ τῆς ἐξουσίας τῶν βασιλέων ἐς ἐλάχιστον προήγαγον, ὡς Μήδωνι τῷ Κείσον καὶ τοῖς ἀπογόνοις τὸ ὄνομα λειψθῆναι τῆς βασιλείας μόνον. Μέλιαν δὲ τὸν Λαλήδεω τὸν ἀπόγονον Μήδωνος τὸ πάραπαν ἔπανσεν ἀρχῆς καταγνούς ὁ δῆμος*.

668. M. *προμήθεός*. Hermannus scripsit *προμαθίς*. De qua forma (verba sunt ipsius Hermanni) eo minus dubitandum est, quod *Πρόμαθις*, nomen mulieris, in Phalaeci epigrammate est in Anthologia Palatina XII. 27. 5.

Adiectivo feminino *προμηθεΐς* dixit Sophocles Elect. 1078.
Ceterum *Πρόμαθις*, quod nomen Hermannus affert, patronymicon videtur a *Προμηθεὺς* ductum. Eadem forma *Ἐπίμηθις* utitur Ovid. Metam. I. 390. Ea de caussa nunc potius *προμαθές*, quod Bergkiius coniecit, recipiendum duco.

εὐκοινώμητις. Nimirum movent virgines Argivos, ut iustitiam pariter erga cives atque erga externos servent: imperium enim quod communi omnium saluti bene prospicit, revera providum est.

669. Thueyd. IV. 118. *τὴ ἀμφίλογα δίκη διαλύον-
τας ἄνευ πολέμου*, scilicet sint *δωσίδικοι* (Herod. VI. 42.).
Contrarium *δυσξύμβολος* legitur Plat. Reipubl. p. 486. B.
Paleius.

673. M. *ἐγχωρίοις* a prima manu. Recte in apographis. Hermannus: *θεοὺς ἐγχωρίους* eo aptius hic memoratos apparet, quod quae hoc precantur virgines origine Argivae sunt, quae se cultu Aegyptiorum abdicant. Intelligendi sunt autem simul heroes. Nam lex Draconis, quam affert Porphyrius IV. de abstinentia p. ultima, ita praecipiebat: *θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀιθίοδα νεμομένοις κύριος τὸν ἕπεινα χρόνον, θεοὺς τιμᾶν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ ἐπομένοις νόμοις πατρίοις, ἰδίᾳ κατὰ δύναμιν, σὺν εὐφημίᾳ καὶ ἀπαρχαῖς καρπῶν, πελάνοις ἐπετείοις.*

674. M. *δαγνηφόροισιν*. Correxerit Schuetzius.

675. Hermannus adnotavit: 'quum tertiam diceret, poterat secundam praeterire ut quae in legibus observandis posita sponte intelligeretur.' At contra Her-

mannum recte Bergkiius: 'tantum abest ut Aeschylus tertium hoc praeceptum κοινούς τιμᾶν Ἑλλάδος νόμους silentio praetermiserit, quod Hermanno visum est, ut tota stropha quarta ad hoc ipsum animos revocet.' Ceterum cum nostro comparari potest Euripides (Antiope. fr. 219. ed. Nauck.)

τριῖς εἰσὶν ἀρεταὶ τὰς ἔχρη'ν σ' ἀσκεῖν, τέκνον·
 θεούς τε τιμᾶν, τοὺς τε θρέψαντας γονεῖς,
 νόμους τε κοινούς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα δρῶν
 κάλλιστον ἔξεις σιέφανον εὐκλείας αἰεῖ.

679. M. ἡμεῖς δὲ μητρὲς αἰεὶ ἀκούσασαι. Recte Turnebus ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητ' ἀκούσασαι.

682. 'Nihil mutandum. Idem est ac si dicat εὖσημον ὄρω.' Hermannus.

683. 'Παραρρύσεις sive παραρρύματα (Xenoph. H. gr. I. 6. 19. II. 1. 22.) erant tegmina quaedam seu plutei, quibus in utrumque navis latus extentis et ipsa navis et nautae ab ictu hostilium telorum protegabantur. Conf. Thueyd. VII. 65. τὰς πρώτας καὶ τῆς νεῶς ἄνω ἐπὶ πολὺν κατεβύρωσαν, ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν τὰ ἐμβαλλόμενα.' Paleius. Hesychius s. v. παραρρύματα· τινὲς δὲ σχοίνιον ἐν ταῖς ναυσίν. At nostro loco ex Hermanni sententia 'de fune non cogitandum: dici enim debet quod ex longinquo conspici poterat. Quare istae pelles vel crates vel plutei sunt intelligendi.'

684. M. σοννοιτῆρος. Id ortum est ex εὐθονιτῆρος, quod Turnebus recepit. Salvinius rectius scripsit ἰθονιτῆρος.

685. M. *ιω̄ς ἄν*. ut post *σ* apostrophus erasus esse videatur. Recte in apographo E. *ιω̄ς ἄν*. ‘Poterat dicere *ιω̄ς μὲν οὐ φίλη*, sed ne *ἄν* quidem falsum est, hac sententia, *ἢ ἰω̄ς ἄν οὐ φίλη εἶη*, hoc est obversa nobis, non aversa.’ Hermannus.

687. M. *νήιοι*. G. Dindorfius recepit potius *νάιοι*.

688. M. *γύοισι*. Turnebus *γυίοισι*.

691. ‘*στείλασα λαῖφος*, ‘contractis velis.’ ‘Scilicet in aperto mari velis utebantur nautae; remis quum iam terrae fierent propiores. Od. XVI. 353. Il. I. 432.’ Paleius.

693. M. recte *μη̄ ἀμελεῖν*.

695. M. *ἴσως γὰρ ἦ κήρυξ τις*. Recte Burgesius videtur emendasse. Credibile enim non est poetam *ἴσως μόλοι* posuisse cum potuisset *ἴσως γὰρ ἄν κήρυξ μόλοι* dicere. Ceterum Dindorfius non *κήρυξ* sed potius *κήρυξ* scripsit. ‘Perpetua haec est codicum fluctuatio ita tamen ut *κήρυξ* plerumque optimorum librorum auctoritate commendetur.’ At casuum obliquorum mensura *κήρυξ* postulare videtur. Sed Priscianus p. 753: ‘Oportet scire quod Graeci *ι* et *υ* ante *ξ* breves esse volunt, etiamsi in obliquis producantur, ut *Φοῖνιξ Φοίνικος*, *βόμβυξ βόμβυκος*.’ Hinc *κήρυξ* eum scripsisse patet.

M. *πρέσβημολοι*. Hermannus: ‘*πρέσβη* veterum librorum est *πρεσβεία*. Testem ergo habet *πρέσβη* quem requirebat Lobeckius in Prol. pathol. p. 43.’ At valde incerta est haec forma: verisimilius est poetam scripsisse *πρέσβης*, quod Turnebus primum recepit, nisi

forte in eo haeremus quod *πρέσβυς* est 'senex', *πρέσβεις* autem 'legati.'

ἑνυσίων ἐφάπιος. Recte scholiastes id explicat: *ἐνεχράζοντες ἡμᾶς διὰ τινος ἀρπαγῆς* h. e. unam alteramve virginem pro pignore rapientes.

697. M. *μητρεσαιτε νιν*.

700. M. *θαροσεϊτε*. Recte Turnebus.

702. M. habet *ὡς supra versum a secunda manu additum*.

703. M. *ἤχουσι*. Emendate Turnebus.

705. *πολυδρόμον φυγᾶς* metri indicio addubitavit Engerus: es wird *βωμοδρόμον φυγᾶς* zu setzen sein. Danaos hatte seine toechter aufgefordert, sich an die altaere der goetter zu fluechten, worauf diese die besorgniss aussprechen, ob denn auch in der that diese zuflucht einen schutz gewaehren werde. Non male quidem id excoGITatum, sed nil mutandum censeo.

706. M. *παροίχομαι*. Edidi *κατοίχομαι*: at nihil mutandum erat.

M. *δείματι* ante *μ* littera erasa.

707. M. *τελειᾶ*.

708. M. *ἐγών*. Recte Turnebus.

709. M. *ἐξώλεσεσ τίμαργον*. Correxerit Turnebus.

710. Μ. προσειδότα.

712. Μ. ἐπὶ (nisi forte ἐπεὶ est) τάχει. Turnebus ἐπιπυχεῖ.

713. Μ. πόλει. Emendavit Stanleius. Ceterum dativus πολεῖ (α πολύς, πολέος ductum) alibi non legitur.

Μ. μελαγχείμω.

714. Μ. μεσημβρία. Correxit Schuetzius. Praeterea Hartungius scribendum esse putat πολλοὺς δ' ἄρ' εὐρ. Non male.

715. Μ. βραχεῖον. Recte Turnebus.

Μ. κατερρινημένους. Hesychius κατερρινωμένον, καταπεπυκασμένον, καταδεδερματωμένον. Quare Hartungius recte posuisse videtur κατερρινωμένους.

716. Μ. πρόλιπε. Recte Turnebus.

719. Μ. δουλόφρονες δὲ καὶ δολομήτιδες. Veram scripturam οὐλόφρονες, respondentem Homericο οἰλόφρων, restituit Valckenarius in schedis ineditis emendatione egregia, quam etiam longa syllaba in initio versus antistrophici ab Aeschylo posita commendat, etsi hoc ab Valckenario sciri non poterat. G. Dindorfius.

721. Μ. ταντωτέκνα.

722. Εἰ σοὶ τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροῖατο i. e. εἰ οὐ μόνον σοί, ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἐχθαίροντο.

723. σέβη, quod alibi non invenitur, suspectum

videtur A. Nauckio: qui mecum coniecturam *σιέφῃ* communicavit.

725. M. *περίφρονες*, quod interpretis esse recte vidit Dindorfius. Aeschylus in versu antistrophico quoque fortiore usus vocabulo *φυσίφρονες* scripserat, quod servavit qui tot alia ex Supplicibus in glossarium suum rettulit Hesychius, *φυσίφρονες*· *πεφρυσμημένοι* *ιάς φρένας*, *μάταιοι*. Nam sic recte correcta est codicis scriptura *φυσίφρονες πεφρυσμημένοι*. G. Dindorfius.

M. *ἀνιέρω μένει*.

727. M. *οὐδὲν ἐπαίοντες*.

728. M. *ιοὺς λίκους κρείσσων*.^{ους} Hermannus recte *κρείσσοντας λίκους*.

729. Zenobius affert II. 73: *βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ σιάχην· ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς, παρόσον ἀσθενῆς ἢ βύβλος πρὸς τὸ φέρειν σίτον· σιάχνας γὰρ ἀναιέλλουσα οὐκ ἐπιτρέφει*. Eadem apud Suidam leguntur.

730. M. *ὡς καί*. Dubium an dictum sit pro *καὶ* ὡς h. e. *ὅμως*. Fortasse agnoscenda erit hic particulae *καί* traectio, praesertim quum 'etiam' sit. Conferri potest Prom. v. 51. *ἔγνωκα, τοῖσδε κούδὲν ἀντιπεῖν ἔχω*. Ita enim hic versus olim interpungebatur: consentiente tamen Hermanno Bothius *ἔγνωκα τοῖσδε* potius coniunxit. Conf. Haupt. Observat. Crit. Lips. MDCCCXLI. p. 53—67. Ipse ex Hermanni coniectura *ἔμπας* festinantius nuper recepi.

731. M. ἔχοντες. Sed impeditius est quam a Turnebo profectum ἔχοντας. Praeterea si quid mutandum est, Hartungius recte scripsisse videtur κίνας pro κράτος lineola post ἔχοντας sublata.

732. M. ταχεῖαι. Recte in apographo G.

M. στολῆι. Ναυτικοῦ στρατοῦ στολῆι transponendum Dindorfius putat ναυτικοῦ στολῆι στρατοῦ.

733. οὐδ' ὄρμος. Paleius: 'intellige: facile ac celeriter invenitur sive eligitur. Erat autem Argolis praeter ceteris importuosa, ut quae praeter solam Naupliam non habuerit stationem navalem, quod bene observavit Bothius.'

M. πεισμάτων σωτηρίων. Victorius habet πεισμάτων. Deinceps Scaliger coniecit σωτήρια, quod Hermannus primum recepit. Addit autem vir summus: 'sic Eurip. Troad. 810. ναύδει' ἀνίψαιο προμνήων. Nescio tamen an scripserit poeta πείσματος σωτηρίων, post hunc autem versus exciderit.'

734. M. οὐδέν. Robortellus dedit οὐδ' ἐν. Hermannus denique scripsit κοῦδ' ἐν, quod recepisse nunc me piget. Nimirum prorsus incerta est huc usque totius loci correctio. Quod ad sententiā attinet, Hartungius recte scripsit οὐδ' ὄρμος ὥστε πεισμάτων σωτήρια ἐς γῆν ἀνάπιεν. Πείσματα enim vel προμνήσια retinacula sunt quibus navis ἀποδεῖται εἰς γῆν (Eust. ad Il. A. 476.). At mutatione ista opus esse non videtur, si modo poetam geminata particula dixisse credimus οὐδ' ὄρμος οὐδὲ πεισμάτων σωτήρια ἐς γῆν ἐνεγκεῖν· οὐδ' ἐν ἀγκυροχίαις κτλ. h. e. einerseits ist nicht einmal ein hafēn da, um nur die taue nach dem lande zu bringen.

Huc respexisse videtur οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις σιραιοῦ καλή. ut scholiastes explicat, οὐδὲ ἢ ὄρμηι ταχεῖα. οὐδὲ ἢ ἔκβασις. Deinceps Paleius fortasse recte supplendum putat ὄντες ἐν ἀγκυροχίαις: 'nam θαρσεῖν ἐν τινι vix bene Graecum est.'

736. M. ἀλλ' ὥστε καί. Emendate Victorius ἄλλως τε καί.

737. M. φιλεῖ. Hermannus δὲ in fine versus addidit.

738. M. τίκει. Recte Turnebus. Bis meminit huius versus Plutarchus Quaest. symp. I. p. 619. E. et 'de non suaviter vivendo secundum Epicurum' p. 1080. A. ubi legitur: ἀλλ' ὥσπερ ἐν θαλάσση καὶ Αἰσχύλον ὠδῖνα τίκει νῆξ κυβερνήτη σοφῶ καὶ γαλήνη. Quare recte Paleius: 'Verba καὶ γαλήνη cum non compareant in Aeschyli libris, verendum est ne exciderit versus huiusmodi: καὶ ἢ γαλήνη νήνεμός θ' εὐδὴ κλύδων.' Hunc versum cum Hermanno recepi.

740. M. ἂν οὐδ' ἂν. Paleius explicavit: οὐδ' ἂν ἔκβασις h. e. ne in terram quidem relictis navibus egredi possunt: multo minus hic aderunt extemplo. Contra Engerus: 'der sinn waere, dass auch nicht einmal an das aussteigen der mannschaft gedacht werden koenne, bevor das schiff befestigt sei. Aber an was sollte denn noch weniger zu denken sein? Das landen der mannschaft ist es ja eben, worauf es hier ankommt. Es ist zu verbessern οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις σιραιοῦ καλή'. Id recepi: nunc librorum servare velim scripturam. Conf. ad 734.

742. *M. φρονεί.* Recte Robortellus.
M. μη ἀμελείν.

743. Versum in libris excidisse etiam Hartungius vidit. In initio credibile est poetam ἐγὼ δὲ scripsisse. Conf. 504. 694.

744. *πράξασ*, quod in *M.* est, interpretes male mutarunt in *πράξασ'*. Equidem *πράξας* revocavi.

745. *M. ἐνγλώσσωσ.* Emendate Robortellus.

746. Godofredus Hermannus primus omnium huius carminis rationem metricam perspexisse videtur, etsi non singula quaeque omnino praestari possunt. Inter duas sibi respondententes strophas v. 804. 808., quae numero quintae totius carminis strophae sunt, mesodus est chori v. 805—807. Stropham praeconis praecedunt quattuor stropharum paria, alternis ab hemichoriis cantata; antistropham praeconis pariter quattuor sequuntur paria stropharum, sed in his, quoniam interea praeco accessit, huius quoque dicta alternationi hemicheriorum intermixta sunt, ita ut omnia accuratissime inter se respondeant.' Hermannus.

M. ἰὼ γὰ βονῆτι ἔνδικον. Hinc, ut videtur, Etymolog. *M.* p. 208. 3. *βοῦνις καὶ βονῆις ἢ γῆ.* Hesychius autem huc respiciens *βοῦνις γῆ.* *Αἰσχύλος.* Paleius vidit *βονῆτι ἔνδικον* per errorem scriptum esse pro *βοῦνι πάνδικον.* Recto accentu *βοῦνις* (non *βονῆις*) scribitur. Vide *Arcad.* p. 32. 17.

750. *M. νέφρασι.* Correxit Arnaldus indicio versus antistrophici. Sed nunc illic vide.

751. M. ἄφαντος ἀμπετήσαισ (sic habet M. non ἀμπίσαισ, ut in adnotationibus Hermannianis per errorem videtur exaratum) δόσωσ κόνις. Hermannus verisimillima coniectura restituit ἀμπειτής εἰς ἄος ὡς κόνις. 'Nam ἀναπειτής est 'expansus.' Sic apud Heliodorum Stobaei C. 6. ὄμμα ἀμπειτές ἀκλήϊσιον. Et glandulae ἀναπειτές apud Hippocratem de glandulis 3. Deinde Hesychius ἄος. πνεῦμα ἢ ἴαμα. Videtur ἢ ἄημα scripsisse. Grammatici quidem, Etym. M. p. 248. 3. regulae prosodicae a me editae p. 443. Draco p. 34, 22. α in neutris bisyllabis breve esse dicunt, sed, ut dictum sit ἄος, non dubitandum puto quin fuerit etiam ἄος usurpatum, pariter ut ἄορ et ἄορ dixerunt poetae.' Hermannus. Ex eiusdem Hermanni coniectura receperam ἀφάντως. Sed nunc vide ad 757.

752. M. ἄτερθεν.

M. ὀλοίμαν. G. Dindorfius verissima scriptura scribendum esse vidit ὀροίμαν. Idem vir summus ab Hermanni emendatione prorsus recedens v. v. 751. 752. potius scribendos esse putat:

τὸ πᾶν δ' ἄφαντος ἄμ πνοαῖς διψὰς ὡς
κόνις ἄτερθε πτερόγων ὀροίμαν.

753. 754. ἄφνικιον δ' οὐκ ἔτ' ἂν πέλοι κέαρ.

μελανόχρως δὲ πάλλεται μου καρδία.

Ita M. cum apographis habet. De quibus verbis mirum in modum hariolati sunt interpretes fere omnes. Nec nostra emendandi ratio prorsus certa est. Equidem enim poetam scripsisse suspicor

ἄφνικιον φνικιὸν οὐκέτ' ἂν πέλοι.

κελαινόχρων δὲ πάλλεται φίλον κέαρ.

Conf. Pind. Pyth. 12. 30. τὸ μόρσιμον οὐ παραφνικίον.

τῷδε χριμφοθῆναι omissa tamen ultima voce χροῖ. Pro τῷδε G. Dindorfius primum rectissime dedit ὄδε indicio versus strophici, ubi M. ἄφαντος praebet. Minus recte autem idem vir summus scripturam χριμφοθῆν servasse videtur.

759. M. δάιδας. Recte Victorius.

761. M. πρὸς ὃν νέφη δ' ὑδρηλά γέινεται χιων. Porsonus traiectione usus verborum scripsit πρὸς ὃν χιὼν ὑδρηλά γίνονται νέφη, quod Schaeferus comprobavit. 'Illud ambo non viderunt rhetoricum vitium orationi inferri, si χιὼν eo loco poneretur, ubi collocatum opponi nives imbri aut nescio cui alii rei significaret. G. Dindorfius κύφελλ' ὑδρηλά coniecit, in Thesauro Stephani magis probans νέφη δίνδρα.' Hermannus. Recte demum Engerus scripsisse videtur νεφῶν ὑδρηλά. Sic supra v. 733. πεισμάτων σωτήρια ἀντὶ τοῦ πείσμαια σωτήρια leguntur.

762. M. ἠλισσασ. Emendate Turnebus.

762. 63. M. ἀπρόςδεικτος. Hermannus: 'ἀπρόςδεικτος est cuius cacumen ne commonstrari quidem potest: cogitandum est enim de eo qui prope ad ipsam praeruptam rupem adstat.' Dici quidem potest πέτρα magnae altitudinis ἀπρόςδεικτος, neque tamen verisimile est Aeschylum hoc loco ita scripsisse. Quamobrem recipiendum duxi ἀπρόςδικτος, quod nescio quis scite coniecit. Nimirum ἀπρόςδικτος idem est quod ἀπρόςβλητος: προςδικεῖν autem significat προςβάλλειν.

763. Audacius a poeta dicitur οἰόφρων πέτρα i. e. 'rupes solitariam agens meditationem.' Deinceps M. κρέμας.

766. 'Addidi με. Observandus est numerus huius distichi, afflictioni per versuum ἀκαταλεξίαν convenientissimus.' Hermannus.

767. γάμος, ut apertum est, καρδίας dicitur δαίκτωρ. Conf. Eurip. Hec. 233. μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτῆρια.

768. M. κύσειν. Emendate Robortellus.

769. M. ὄρμισιν. Inde a Robortello legebatur ὄρμισι. G. Dindorfius egregie nuper restituit πετῆσι.

M. δείπναν. Recte in apographo G.

771. M. φιλαιακιῶν. Recto accentu scribitur in Lobeckii paralip. p. 497. G. Dindorfius nunc nuper per litteras mecum communicavit praeclaram in hunc locum coniecturam: τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦνται φιλοσιτόνων κακῶν. Corruptelam φιλαιακιῶν ortam esse patet ex φι-
αίακτων
λοσιτόνων. Eodem cum Dindorfio v. 64. legas φιλόδουμος.

772. M. ἐλθέτω ἐλθέτω. Correxerunt Pauwius.

774. 775. M. τίν' ἄμφ' αὐτῆς ἔτι πόρον τέμνω γάμον καὶ λυτῆρια. In margine λέγει εὔρω. Correxerunt partim Schuetzius partim Hermannus.

776. M. ἰύζεν δ'. Emendate Robortellus.

777—781. μέλη λίτανα θεοῖσι καὶ
τέλεα δέ μοι πῶς πελομένα μοι
λύσιμα μάχιμα δ' ἐπίδε, πάτερ,

βίαια μὴ φιλεῖς ὄρων
ὄμμασιν ἐνδίκους.

Ita M. habet. Ac primum quidem Hermannus recte transposuit θεοῖσι λίτανα recepitque non minus apte μάχαν δ' pro μάχιμα δ'. Iam emendationem verborum ab Hermanno inchoatam equidem nunc ita fere absolvisse videor:

ἔνξε δ' ὄμφαν οὐράνια
μέλεα θεοῖσι λιτανά. πῶς
τέλεα δέ, πῶς πελόμενά μοι
λύσιμα;

Iam aptissime cohaerent omnia prorsusque ad veritatem expressa sunt. Recte scholiastes poetam ὄμφαν explicasse adnotavit per μέλεα θεοῖσι λιτανά. Quamquam facile intelligitur accusativos quoque ab ἔνξε δ' ὄμφαν pendere posse. Ceterum conf. Eur. Elect. 592. ἄνεχε λόγον, ἔει λιτὰς εἰς τοὺς θεοὺς. Aristoph. Thesmoph. 352. ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ τὰδ' εὔγματα γενέσθαι.

779. Hermannus primum μάχαν δ' ἔπιθε recepit.

780. Hermannus adnotavit: 'repugnans legi grammaticae μὴ φιλεῖς ortum credo ex interpretatione μὴ φιλήσης, adscripta ad id quod poetam scribere oportebat, μὴ στέρεξης. Idque etiam metro comprobatur.'

785. 786. M. γένος γὰρ αἰγύπτιον ἕβριν
δύσφορον ἀρσενογενές.

Hermannus scripsit Αἰγύπτειον ἕβριν. Dixit enim ἕβριν ἀνέρα Hesiodus op. et d. 189. Eius adiectivi neutrum hic Aeschylum posuisse credit. Deinde idem vir summus metri caussa δύσοιστον scripsit οἷ addito in fine

versus. Idque olim recipiendum esse duxi. Nunc rectius scripsisse mihi videor:

γένος γὰρ Αἰγύπτειον ὕβρει
παράφορον ἀρσενογενές, οἷ κιλ.

Ac primum quidem pro Αἰγύπτειον sine ulla dubitatione Αἰγύπτειον, quod metrum comprobatur, restitutum videtur, 'quum in terminationibus adiectivorum in *ιος* et *ειος* multum libertatis sibi sumserint poetae.' Nec δύσφορον mirum est pro παράφορον interpretamenti loco adscriptum esse a grammatico. Ad Soph. Ai. 51. δυσφόρους ἐπ' ὄμμασιν γνώμας scholiastes contra explicat παραφόρους. Conf. etiam supra 95. sqq. et Plutarch. op. mor. p. 501. D. δρόμοι δλέθριοι καὶ παράφοροι.

788. μάταισι πολυθρόοις. Hesychius: μάταισι, ματαιότησι. Contra scholiastes: ταῖς ζητήσεων. Ceterum poeta fortasse scripsit: μάταισιν δλεθροίς.

789. M. διζῆνται. Emendate Robortellus.

790. M. πιδανεν σέθεν. Correxerit Robortellus.

791. M. θνατοῖς.

792. M. ό ό ό ά ά ά. Equidem scribendum esse puto ὄρα ὄρα. Idque versu antistrophico ὄρῶ ὄρῶ comprobatur. Postea vidi eandem coniecturam Schmidium fecisse.

793. M. ὄδε μάρις νάιος γάιος. Turnebus restituit μάρις. Ipse deinceps ἔτι post μάρις addidi. Ceterum per errorem ὁ δέ pro ὄδε recepi.

794. Aliquid hic excidisse ex antistrophico versu apparet. ἦέ, ἦέ recte addidit Hermannus.

795. M. τῶν πρόμαρτι. Hermannus σί inserendum esse putat. Aeschylus fortasse scripsit τῶνδε πρό, μάρτι, κάμνοις. Conf. Sophoclis Electra 495.

πρὸ τῶνδε τοι θράσος
μή ποιε * μᾶλλον * ἢ νῦν
ἀψευγές πελᾶν τέρας
τοῖς δρωῶσι καὶ συνδρωῶσιν.

Ita enim hic locus mihi videtur corrigendus.

796. 797. M. ἰόφ ὄμ ἀνθι κάκκασ νν δνῖαν βοᾶν ἀμφαίνω. Id correxi quantum potui. Lacuna ita suppleri potest: ὀλοόφρονα γὰρ ἀνθι καὶ βάσιν εἰδνῖ ἀμβόαμα φαίνω.

798. M. ὄρω. Geminavit Hermannus.

799. 800. M. τάδε φροίμια πράξαν πόνων βιαιῶν ἐμῶν ἦέ ἦέ. Apographus P. pro πράξαν habet πράπραξ. Prorsus corrupta est scriptura nec poterit pro certo restitui. Mea quam recepi correctio certe satisfacere potest: τάδε φροίμια πρόπαρ πόνων πομπίμων βιαιῶν ἐμῶν, ἦέ, ἦέ. i. e. das ist der anfang meiner bewaeltigung vor der noth der heimfuehrung. Eiecto igitur πράξαν vel πράπραξ scripsi πρόπαρ i. e. προπάροιδεν (conf. Septem 316. ὠμοδρόπων νομίμων προπάροιδεν) addidique ad πόνων (strophici versus indicio: νάϊος γάϊος) πομπίμων. Ceterum conf. Schol. Platonis p. 405. Bekk. βιαιῶν δίκη βίας δίκης διαφέρει. βιαιῶν μὲν γὰρ ἐστίν, εἴ τις βίᾳ ἐπεισελθῶν τι ἔλαβεν ἀλλότριον ἢ ἐκ χωρίου ἢ

ἐξ οἰκίας, βιαίων ἐκρίνετο. Plat. de leg. 11. p. 934. C. τῶν κλοπαίων τε καὶ βιαίων πάντων τὰς ζημίας.

801. Recte scholiographus πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀλκίην. vid. supra 699.

802. 803. M. βλοσυρόφρονα χλιδαῖ δυσφοραναῖ κ' ἂν γαῖ γαῖ· ἄναξ προτάσσον. Eiecto glossemate δυσφορον ωι (hinc enim δυσφοραναῖ ortum esse puto) quod prius fuerat δύσφορον^{ωι} (ad βλοσυρόφρονα^α adscriptum), legendum erat βλοσυρόφρονα χλιδαῖ . . . κ' ἂν γαίων, ἄναξ, προτάσσον. Lacuna suppleri potest per κύων ὅδε. Apographus E., ut hoc addam habet: δύσφοραῖ κ' ἂν γεῶ i. e. δυσφόρφ κ' ἂν γεων, quod ex γαίων ortum est.

808. M. ὀλύμεναι ὀλόμεν' ἐπαμίδα. Pro ὀλύμεναι ὀλόμεν' cum Hermanno legendum erat ὀλοαὶ μέγ'. Idem vir summus recte restituit ἐπ' ἄμαλα. 'Etym. M. p. 75. 22. in v. ἀμάδιος insertam habet glossam, quam codex 2720. in Cramerii Anecd. Paris. IV. p. 7. 28. omittit, ἀμάδα, τὴν ναῦν, Αἰσχύλος. Veram scripturam praebet Hesychius, ἄμαλα, τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἄλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῶ. Nominativum ἄμαλς ne quis in usu fuisse putaret, scite admonuit Lobeckius in Paralip. p. 275.'

809. M. εἶθ' ἀνὰ πολύρροντον. Recte corrigebatur εἶθ' ἀνὰ πολύρροντον.

810. M. ἀλμύεοντα. Hermannus fortasse recte annotavit: in nomine proprio, ut supra in Παμφύλων, venia est spondeo in hoc metro, non in alio vocabulo. Quare non dubitandum est quin poeta ἀλμύεοντα scripserit.

812. M. *γομφοδέτω* litteris *οδ* supra versum additis.
M. *δορὶ διόλου* nisi *δορὶ διόλου* potius habet.

813. 814. M. *αἴμονες ὡς ἐπάμιδα ησοδουπια τάπια*.
Hermannus scripsit *αἴμον' ἴσως σέ γ' ἐπ' ἄμαλα ἦσει
δουπίαν τὰπὶ γᾶ*. 'Cruentum te, inquit, fortasse mittent
in navem copiae terrestres Argivorum. Navem *δουπίαν*
utrum cum strepitu aufugientem, an, ut fere *δουπεῖν*
usurpatur, perituram dicat, incertum est.' Ipse pro
σέ γ' ἐπ' potius *σ' ἔτ' ἐπ'* scribendum esse vidi. Et
δουπία procul dubio navis dicitur quam moribundo ver-
tice plangent fugati Aegyptii.

815. M. *βίαιμε θεσθαί*. Ante *ἴχαρ* Hermannus in-
seruit *σε*. Lobeckius vocabulum *ἴχαρ* suspectum habuit
in Rhematic. p. 313., ut, quoniam scholiastes *ἐπιθυμίαν*
interpretatur, quaereret an ille *λίχαρ* vel *γλίχαρ* scri-
ptum invenisset. Hermannus contra adnotavit: 'Videtur
scholiastes recte sensisse. Apud Homerum *ἰσχανάαν* et
'cohibere' et 'cupere' significare putant.'

816. M. *φρενὶ τ' ἄταν*. Versum tribus syllabis
quam debebat breviorē ad exemplum versus antistro-
phici Hermannus ita supplevit: *φρενὸς ἄφρονα τ' ἄταν*.
'Significat autem *ἄγη* invidiam, indignationem et quae
his cognata sunt.' Eandem vocem alibi Hermannus
ita explicavit: 'Proprie *ἄγη* stuporem significat ad-
miracione ortum, quae cum rei malae atque infandae
magnitudine excitatur, coniuncta est cum indigna-
tione atque aversione animi. Inde *ἄγη* etiam de
ipsa re, quae eos sensus excitat, dictum esse videri
potest'.

Mauricius Schmidt coniecit *ἄφρονα φρεναπάταν*.

Hesychius: *φρενοπατῆ· χλευάζει. φρενοβλάβεια. φρενοκλόπος.* Vix dici potest quid poeta scripserit.

817. M. *ἰὼ ἰόν.* Hermannus recepit *ἰού, ἰού.*

M. *λεῖφ' ἰδρανα.* Emendate Robortellus.

818. M. *ἀτιέτανα πόλιν εὐσεβῶν.* Egregie Hermannus: 'quum hi tres versus praeconis esse putarentur, non mirandum est quod emendari non potuerunt. Scripsi *ἀτίετος*, quod est 'impune', et *ἀσεβῶν*. Abire iubent ab sedibus suis praeconem, impune in urbe sacratas sedes violantem.'

819. M. *εἶδοι.* Correxerunt Buttlerus.

820. *ἀλφεισίβοιον ὕδωρ* etiam ab Alexandro Aetolo in Parthenii Eroticis c. 14. v. 8. dictum esse admonuit Hermannus.

821. M. *δεξόμενον.* Correxerunt Scaliger et Porsonus.

823. M. *ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος.* Recte ut videtur Hermannus: 'Dubitari non potest, quin *βαθρείας* idem quod *βάθρα* significet, gradus in quibus et signa deorum posita erant et virgines consederant, scriptumque fuerit *ἔχω βαθρείας*. Nam ut sacrum esse hunc quem tenent locum asseverent, iterant hanc vocem: ad quod respondens praeco acerba cum ironia *ἐν ναῖ, ναῖ* dicit, ipse quoque iterato nominans eum locum in quo mox sint sessurae.' Deinceps idem vir summus *γεῖος* sibi videri scribendum esse dixit. 'Stephanus Byzantius *γῆ ἀπὸ τοῦ γέα κραθέν· ἀφ' οὗ τὸ γέγειος κτητικὸν πλεο-*

ρασμῶ τοῦ γε. Antiquum *κτητικόν* necesse est *γεῖος* fuerit, possessorem terrae et in ea natum significans, diversumque a *γάϊος*, quod oppositum est 'marino', ut supra *ναῖος γάϊος*. Debent autem hae virgines causam memorare, cur iure suo istos gradus teneant: itaque dicunt *γεῖος ἔχω βαθυγάϊος βαθρείας*, ut indigenae ab antiquissima nobilitate generis hunc locum sibi vindicantes.'

825. M. σὺ δὲ ναῖ ναῖ. Hermannus σὺ δ' ἐν ναῖ.
M. βάσει. Corrigebatur βάσει.

827—829. M. βίαι βίαι (erasa utrobique inter *a* et *ι* littera) *τε πολλᾶι* (erasa inter *a* et *ι* littera) *φροῦδα βάτεια βαθμι τροκακὰ παθῶν ὀλομέναι παλάμαις*. Haec Hermannus emendavit. 'Βάτεια est βᾶτε, pluralis explicandi causa ad βᾶθι adscriptus, quum praeco haec dicere crederetur. Longe, inquit chorus, abscede a me; pessima mala patere perditae ob conatus tuos.' Hermannus.

830. M. αἶ αἶ αἶ αἶ. Corrigebatur αἶαἶ, αἶαἶ.

831. M. καὶ γάρ. Non aptum videtur hic *καί*.
Quare Hermannus ab Heathio recte recepit *εἰ γάρ*.

832. M. δι' ἀλλήριον. Recte Robortellus.

833. Ciliciae promontorium Sarpedon nomen a tumulo regis Lyciorum accepisse (vid. II. XVI. 666.) admonuerunt interpretes. Zenobius (prov. V. 86.): *τόπος Θράκης αἰὲν κωμαζόμενος*. Recte diversa Thraciae et Ciliciae promontoria distinguuntur. Pomponius Mela

(I. 13.) de nostro loco: 'Sarpedon finis aliquando regni Sarpedonis.' Nimirum longius tum prolati erant fines Lyciae, ut Hermannus adnotavit. Eandem *Σαρπηδονίαν ἄκραν* commemorat Strabo XIV. p. 670. Ceterum recte Hartungius: Indess spricht unser dichter nicht von einem cap, sondern von duenen und sandbaenken.

834. M. *πολυψάμαθον*. Emendavit Hermannus.

835. M. *εὐρείαις ἐν αὔραις*. Hermannus posuit *ἀερίαισιν*. Scribendum erat accuratius *ἀερίαις ἐν αὔραις*. Hoc vidit etiam Hartungius.

837. Pro *ὑπερθορεῖ* Hartungius dedit *ὑπεκθορεῖ*.

838. M. *ἴνξε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων οἷζύος ὄνομ' ἔχων*. Engerus: die handschriftliche lesart *πικρότερ'* ἀχέων bedeutet *πικρότερα χέων* oder *χέουσα* und *πικρότερα* hat auch der scholiast, daher die zweite haelfte des verses sicher *πικρότερ' οἷζύος νόμον* gelautet hat. Fuer die zweite haelfte des verses fehlt es an einem sichern halt, man koennte vermuthen *καίπερ χέουσα*.

839. M. *οἷ* vel *οἷ* quinquies.

840. 841. M. *λύμασις ὑπρογασυλάσκῃ περιχαμπτὰ βρονάξεις*. Res ipsa loqui videtur haec ita esse emendanda *λύμας εἷς σὺ πρόπασι λάσκων* (*λάσκειν* per errorem bis recipiebatur in priore huius libri parte) *περιχανδὰ βρονάξεις*. Cum *εἷς πρόπασι* 'unus omnibus' (Cic. or. Sest. c. 20. §. 46.) conf. Sept. 6. *εἷς πολὺς*, Pers. 327. *εἷς ἀνὴρ πλεισιον πόνον*, Eurip. Here. fur. 220. *ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών*. Cum *λύμας λάσκειν*

conf. Euripid. *Andromach.* 659. *ξένης δ' ὑπερ τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους; Βρονάζειν* Hesychius cum aliis affert pro ἡδεσθαι (i. e. χαίρειν). Dicitur igitur praeco *λύμας λάσκων βρονάζειν* i. e. ὑβρίζων χαίρειν. Conf. Soph. *Ai.* 152. *χαίρει τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.* (Potuit quidem poeta quoque scribere: *λύμας εἰς σὺ πρόπασι λάσκεις περιχανδὰ βρονάζων.* Affertur enim ab eodem Hesychio *ἐβρονάζειν* pro *ἡνώχεϊτο*, et Aristoph. *Ecll.* 664 dicit: *ἐπειδὴν εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν*, quod idem esset atque *λύμας λάσκεις βρονάζων*). Relicuum est ut de *περιχανδὰ* dicam, quod ante me etiam Mauricius Schmidt coniecit. Hoc adverbium quod aliunde non cognitum est, significare debet *περικεχηγνώως* vel *περικεχηγνότως*, 'faucibus magno hiatu diductis', ut Hesychius *χανδὸν πιεῖν* explicat *κεχηγνότως καὶ ἀθρόως πιεῖν ὄλω σιόματι*, et alibi explicatur *χανδὸν* per *ἀπλήστως*. Formam *χανδὰ* affert Apoll. de adverb. p. 562. 16. 20. comparatque *καναχηδὰ* pro *καναχηδόν*. Conferri etiam potest *λαθρηδὰ* pro *λαθρηδόν*, eundemque prorsus in modum atque *περιχανδὰ* vel *περίχανδα*, ut fortasse rectius scribitur, dicitur *περίχυνδα* apud Hippocr. p. 228. 38: *τὰ ἄλφριτα τῶν κριθέων ἀποβρέχων περίχυνδα ἐπισημένων.*

842. 843. 844. M. ὅς ἐρωτᾷς ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σε ἀποτρέψει ἔναιστον ὕβριν. Haec emendavi: ὅς ἐπωπᾶ σε μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντος ἀποτρέψειεν ἄϊστον ὕβριν. Nimirum Nilus ἐπόπιτης Aegyptiorum invocatur, qui omnia inspicit suaque notat censura. Similiter apud Hesychium commemoratur: ἐπωπετής. Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίος. Conf. Choeph. 678. ᾧ δυσπάλαιστε τῶνδε δωματίων ἀρά, ὡς πόλλ' ἐπωπῆς κάκποδῶν ἐν̄ κείμενα τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη. Προληπτικῶς dicit ἄϊστον ὕβριν, i. e. ὥστε ἄϊστον γίνεσθαι. Quorundam critico-

rum vana emendandi conamina hic ut alibi silentio prorsus praetermittenda duxi. Nam nisi exemplo non esse possunt, quam parum considerate in litteris hodie erretur.

845. M. ἀντίστροφον. Scholiographum ἀμφίστροφον legisse ex adnotatione eius patet. Id Porsonus invenit.

846. M. ὄρον τάχιστα. Emendate Robortellus.

M. μηδέτι. Recte Victorius μηδέ τις. Hartungius minus apte recepit μηδ' ἔτι σχολάζετε.

847. M. οὐ δαμάζεται. Pauwius correxit: οὐδάμ' ἄζεται. Pro οὔτοι fortasse rectius legitur οὔτι vel etiam οὐ̄λον, quod Martinus coniecit.

848. M. οἰ οἰ.

849. M. βροιοσα ροσαται. Eustathius p. 1422. 18. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρῶ καὶ ἄρος τὸ ὄφελος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἰκεῖσι, βρότεος ἄρος ἄτα, ἦτοι τὸ ἐν τῶν βροτῶν καὶ τὸ ὄφελος ἄτη ἐστίν. Quare nostrum locum nescio quis primum ita correxit: βρέτεος ἄρος ἄτα. Falsam scripturam βρότεος Eustathius quoque secutus est.

850. M. μαλδαάγει. Hermannus scripsit: ἀμαλάδ' ἄγει. Idem vir summus με post ἄγει inseruit.

851. M. βάδην ὄναρ μέλαν. Hermannus νόαρ νόαρ reponendum esse vidit, quod imprimis metro commendatur. Νόαρ inter neutra disyllaba in αρ desinentia memorat Theognost. Can. p. 80. 3. Videtur autem, ut Hermanni verbis utar, ab νοεῖν dictum esse νόαρ, de

eo quod quis animo teneret vel sibi fingeret, de simulacro, spectro, quo nomine hic significatur praeco, qui abstractum ab aris virgines venit'. Ceterum de aranea apte comparari potest Aristot. Histor. an. IX. 39. (ἀράχνη) τὸ δ' ἕτερον μείζον, τὸ μὲν χροῶμα μέλαν, τὰ δὲ σκέλη τὰ πρόσθια μακρὰ ἔχον, τῇ δὲ κινήσει νοθρὸν καὶ βαδίζον ἡρέμα.

852. M. *ὀιοιοιοιοί*.

853. M. *βοᾶν*. Correxerit Hermannus.

855. M. ω^3 βᾶ. 'Bã significare debet βασιλεῦ. Choerobosco (p. 16. 7.) Bās fuit rex Ponti. Scholiastes, qui ω^3 πάτερ interpretatur, recte visus est Valckenario ad Adoniasusas p. 382. ω^3 πᾶ invenisse. Id ibidem Choerobosco memorat et Arcadius p. 125. 17. V. Lobeckii Paralip. p. 78.' Hermannus. Similiter πα pro patre et πο pro populo in Saliari carmine dictum esse memorat Festus.

857. M. *οὐ γάρ με θρέψαν*. Recte Turnebus.

M. *οὐδὲ γήρασαν*. Recte Turnebus. Ceterum apud scholiographum lege: *εἰς γῆρας με ἡγαγον*.

858 — 860. M. *μαι μαι πέλας δίπους ὄφεις*. Robertellus recte habet *μαιμᾶ*. Lacunam Hermannus indicio metri invenit.

860. M. *τί ποί' ἐνδακοσέχ*, nam *έχ* potius quam *άχ* in codice scriptum videtur. Hermannus emendavit: *τις πόδ' ἐνδακοῦσ' ἔχει*.

861. M. *ὀτοιοτοιοί.*

862. M. *βοᾶν.* Correxit Hermannus.

864. M. *ὦ βᾶ.*

867. M. *πρόμνοι.* Correxit Stanleius.

868. 869. Hoc distichon in codice manuscripto post 870. hic autem post v. 867. versus 871. 872. leguntur. Equidem cum Hermanno recepi ordinem quem restituit Heathius. Hartungius contra codicis ordine servato pro πολλὸς ἀνακτας potius πόλεως ἀνακτας scribendum putat.

869. M. *ἐπεὶ οὐ κακοῦ ἔξυ τῶν.* Correxit Porsonus. Non minus apte Federus scripsit: *ἐπεὶ οὐκ ἀκούειν ἀξιοῦτ' ἐμῶν λόγων.*

870. M. *διωλόμεσθα ἐπιάναξ.* Recte Robortellus.

872. M. *ὄψεσθε θάρσει τοῦ χερεῖ ταναρχίαν.* Haec dudum corrigebantur: *θαρσεῖτ', οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν.*

873. M. *ἐκ ποίου.* Scripsit nescio quis *ἐκ τίνος.*

875. M. *ἀλλ' ἦ.* Turnebus *ἀλλ' ἦ.*

876. M. *κάρθανος δ' ὦν.* Particulam transposuit Porsonus.

878. M. *ὄρθωσα φρενεί.* Emendate Robortellus.

879. M. *τῶνδ' ἐμοί.* Correxit Hermannus.

880. 881. Exciderunt duo versus admonente Hermanno.

882. 'Recte libri. Non enim convenit hoc dictum cum verbis regis 879. Respondere debebat praeco: quomodo non? nemini enim iniuriam facio. Sine dubio initium idem duorum versuum πῶς δ' οὐχί causa fuit omissionis.' Hermannus. Quare inutilis habenda est Porsoni coniectura: πῶς δ' οὐχί ἄμ' ὀλωλόθ' ἐνρίσκων ἄγω; Hartungius rectius scripsisse videtur: πῶς δ' οὐχί, τὰπολωλότ' εἴ γ' ἐνρῶν ἄγω;

883. M. προσξένοις. Emendavit Victorius.

885. M. σέβη.

887. M. οἶδ'. Emendate Robortellus.

M. σέθεν κάτω. Emendate Robortellus.

888. M. εἴτις. Quam scripturam qui defendunt, praeconis verba ita vertunt: 'abducam, nisi tu mihi has eripias.' Contra Tyrwhittus recte videtur correxisse οὐ τις τάςδε μὴ ἕξαιρήσεται, quae loquendi confidentia magis decet praeconem. At recipienda mihi tamen non erat incerta mutatio.

889. M. κλάεις^{οι}. Mox M. οὐδὲ μάλ'. Emendate Robortellus.

892. M. λέγοις ἄν. 'Recte Heathium λέγοιμι' ἄν scribi iussisse docet responsio regis.' Hermannus.

894. M. ὡς ἄν εἰδῶς ἐννέπω. ὡς ἄν εἰδῆς, quod multi editores receperunt, intulit Turnebus.

895. M. καὶ γάρ. Vereor ne poeta scripserit εἰ γάρ.

897. Post hunc versum positi sunt in codice v. 911 — 914. Schuetzius eos traiciendos esse primus vidit. Lacunam post 897 cum Hartungio indicandam esse duco.

898. M. τοῦνομ' ἐν. Equidem Porsoni emendationem recepi τοῦνομον. Nonnulla enim ante hunc versum excidisse patet. Recte Hartungius: wir haben hier den schluss der auseinandersetzung ueber die befugniss der Pelasger sich in den familienhandel zu mischen und ueber das unrecht der Aegypter die blutschaenderische ehe zu fordern. 'Was soll ich das alles weitlaeuftig dir auseinandersetzen? Wenn du es jetzt nicht einsiehst, so wirst du und deine fahrtgenossen mit der zeit erkennen, wie unrecht ihr handelt.'

899. M. εἰσθιγαντος χοῦ ξυνέμποροι σέθεν. Idem in margine ἴσως γ' αὐτὸς χ' οἱ ξυνέμποροι. Emendata lectio εἴσει σύ τ' αὐτὸς χοῖ Burgesio, ineptissimo ceteroquin critico, debetur.

901. M. λόγοις. Emendavit Turnebus.

902. Fortasse ante hunc versum nonnulla exciderunt. Recte enim videtur Hartungius adnotasse: die Argiver haben nicht zu beschliessen gehabt, dass die Aegypter die Danaiden mit deren willen abholen duerfen: das verstand sich von selbst; sondern dass sie gezwungen nicht weggefuehrt werden duerfen. Mit hin muss ein vers hier ausgefallen sein, welcher diesen gedanken enthielt: und schon die partikel μέν bezeich-

net diesen ausfall. Will man einwenden, dass ja dieses, was wir vermessen, im folgenden gesagt werde, so ist darauf zu antworten, dass es vor allem zuerst hier gesagt werden musste, und dass das folgende bloss nachdrueckliche wiederholung ist, welche wiederholung der sache wohl angemessen scheint.

Ceterum *δημόπρακτος ψῆφος* notanda est. Similiter 255. 256. *ἄκη πράξας* et 754. *πράξας ἀρωγὴν* legitur.

904. M. *τῶνδε φιλωταὶ τοῦ*. Emendavit Turnebus.

906. 'Haec, inquit, non quia leges iuberent aut pactionis esset necessitas, sed libere et sponte decreta scito.' Hermannus.

910. M. *ἴσθι μὲν τόδ' ἤδη πόλεμον ἐρεισθενέον*. Porsonus restituit *αἴρεσθαι νέον*. Hermannus scripsit *εἴ σοι τόδ' ἡδύ, πόλεμον αἴρεσθαι νέον*, et post hunc versum collocavit illos quattuor, qui in codice post 897. positi sunt, ita tamen ut et ante eos et post eos lacunae signa poneret. 'Non possunt enim (verba sunt ipsius Hermanni) versui 910 statim subiuncti fuisse, sed debebat oratio hoc modo procedere: si tibi placet bello rem committere, Aegypti quoque filios paratos ad pugnandum invenies: videbis tum rectene an secus tibi consulueris. Credibile est lacero hic antiquissimo codice reliquam fuisse aliquam laciniam, quae cum aliquot versuum iactura illos quattuor versus continebat, quos scriba, qui fabulam ex illo codice descripsit, quum nesciret quo pertinerent post versum 897. collocavit. Inter hos autem et versum 915. veri simile est huiusmodi sententiam intercessisse: quare vide an bene

prospicias populo tuo, si eum feminarum caussa in belli discrimen conicias.

Non male nescio quis suspicatus est librarium vitiose ab ipso scriptum ἴσθι ita correxisse ἴσθιμεν vel ἴσθι^{μεν}, ut potius scribendum sit ἴσμεν τὰδ' ἤδη πόλεμον αἴρεσθαι δέον. Conf. Thueyd. VI. 23. εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον βουλευσασθαι.

913. M. γίνεται.

914. M. βίον. Plutarchus de curiositate p. 517. F. et in libro de facie in orbe lunae p. 937. F. βίων, quod Porsono deterius vulgato βίον videbatur. Sed plurali isto ut Hermannus recte observavit usus est Aeschylus apud Platonem de rep. p. 383. A. μακραίωνας βίους.

916. Herod. II. 77. οἴνω δὲ ἐκ κριθέων πεποιτημένω διαχρέωνται· οὐ γὰρ σφί εἰσι ἐν τῇ χώρῃ ἄμπελοι. Conf. etiam Xenoph. Anab. IV. 5. 26.

918. M. φίλοις. Recte Schuetzius φίλαις.

920. M. κεκλημένην ι super prius η adscripto.

923. M. εὐθυμεῖν ἔστω εὐτυχοῦσηναίειν δόμοις. Correxerit Henricus Bothius. A. Kirhhoffius contra legendum iudicat ἔνθ' ἕμιν ἔστω.

925. M. μονορέθμους. Emendate Turnebus.

927. M. πάρεσι λωίσασθαι. 'Aberraverant enim veteris scribae oculi ad v. 925. litterarum similitudine decepti. Cantero scribendum videbatur πάρεσι, λωί-

σασθε. Sententia commendat ἀτρεσί, quod posui, etsi neque ipse exemplo munire possum, nec novisse videtur Sturzius in commentatione de hoc genere adverbiorum.' Hermannus.

929. M. μένεις. Scribendum videbatur νέμεις.

930. M. ἀγαθοῖς. Correxerit Porsonus.

932. εὐθαρσῆ Hermannus recte explicat 'nihil periculi metuentem.'

934. M. πρότερα.

M. μήτις.

935. M. καὶ τόπος. Cum Hartungio recepi τίς τόπος. Legendum erat potius καὶ τόπος.

937. M. εὐτυκτος. Genuinam scripturam reposuit Spanhemius ad Callim. L. P. 3.

938. Lacunam ante hunc versum indicavit Wellauerus. Sine dubio hoc systema praecedenti respondebat. Hermannum mirum est non intellexisse choro haec verba esse tribuenda, id quod ante Hartungium etiam Droysenius monuerat. Ceterum recte adnotavit Hartungius: In dieser gruppe spricht der chor erstlich seinen entschluss aus, sich sittsam und vorsichtig unter den fremden zu benehmen, um schlimmen leumund und missgunst zu vermeiden: sodann macht er sich zum abzuge fertig, indem er die dienerinnen an seine seite herbeiruft.

939. M. λαῶν ἐν χώρῳ. Correxuit Hermannus.

945. M. διχορρόπως litteris δι in litura.

946. 947. M. πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλου^{·οσ} (sic, non φίλου^{·ωσ}) πικρῶς ἤκουσαν ἀνανεψίους. Recte Hermannus: 'Nullo modo hic φίλους et ἀνανεψίους, praesertim hac collocatione verborum, dicere potuit. Nec ἐκτενεῖς recentioris usus vocabulum, ab Aeschylo positum esse credibile est. Praeterea non πικρῶς, sed contrarium dici debuit.' Ex quo intelligitur in scriptura φίλου πικρῶς latere non, ut Hermannus vult, μάλ' οὐ πικρῶς, sed potius, quod Engerus animadvertit, φίλ' οὐ πικρῶς. Nec mirum est φίλα pro φίλως adverbio dictum librariis ignotum fuisse. Conf. Eurip. Med. 182. ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρενσον οἴκων ἔξω φίλα καὶ τὰδ' αὔδα. Orest. 291. ἴμᾶς παρόντιας χροῖ σε νουθετεῖν φίλα. Ceterum Hermannus pro ἐκτενεῖς ne recte quidem scripsisse videtur ἐκγενεῖς. 'Significat autem e gente eiectos vel efficiendos, quos etiam degeneres hic quidem dicas.' Certe malim cum Hartungio scribere πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς ἀνανεψίους i. e. gegen unsere stammverwandten vettern. Prorsus similiter Ovid. Metam. I. 351. o soror, o coniunx, o femina sola superstes, quam commune mihi genus et patruelis origo iunxit.

948. M. ἐμόνσδ' prius, ex quo ἐμόνδ' ab eadem manu factum. Hartungius scripsit ἐμοὶ δέ.

950. M. δορυκ' ἀνημέρωι. Recte Porsonus δορυκανεῖ μόρφ.

952. M. εὐπρυμνῆ. Hermannus εὐπρυμνῆ mutavit

in ἐν πρυμνῇ, quod etiam Paleius suspicatus, sed ex Hermanni quidem sententia male interpretatus erat 'in vestra mente', comparato πρῶρα καρδίας in Choeph. 386. 'Ibi quod ante animum versatur, hic quod in intimo animo fieri debeat intelligendum est. Ut in navi potissimus locus est puppis, in qua et gubernaculum est et gubernator, sic πρύμναν φρενός dictam esse patet.' Mihi diversa placet explicatio. Sept. v. 71 et v. 1042. M. πρυμνόθεν habet utroque loco. Blomfieldius et ante eum Valckenarius inutili coniectura πρεμνόθεν receperunt. Πρυμνόθεν enim prorsus differt a πρύμνηθεν atque idem significat ac πρεμνόθεν 'von der wurzel aus'. De puppione cogitatur quidem. Ita nostro quoque loco de puppi omnino sermo non est. Immo ἐν πρυμνῇ φρενός h. e. ἐν πρυμνῇ φρενός μοίρα est quod nos dicimus 'im grunde des herzens.'

953. M. τιμιωτέραν ἐμοῦ. Frustra laboratum est in hac explicanda scriptura, quam non est mirum ab interprete illatam esse, quia εὐπρυμνῇ adiectivum esse putabat. Aeschylum scripsisse suspicor λέγω, ut 'iubendi' haberet significationem.

954. M. καὶ ταῦτα μὲν γράψασθε. Recte Hermannus: 'sic ταῦτα ad praecedentia pertineret, non ad sequentia.' At mutationi Hermannianae praeferenda videtur Hartungii scriptura.

M. πρὸς γεγραμμένους.

956. M. ἀγνώθ' ὄμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ, sed a prima manu ὄμιλος. Haec emendavi. Ceterum paene crediderim verba non ab Aeschyli poetae manu profecta esse, sed potius interpolata a ludibunda manu

alicuius lectoris. Nec profecto caussa latet, cur id hic cum maxime factum esse possit. Ad ἄλλοις σωφρονί-
σμασιν πατρός scholiographus quidam bene intelligens
adhortationes hic dici eas, quibus pater supra 162—170.
virgines admonuit, tale quid addiderat, unde versus
postmodum consarcinatus est.

957. M. εὐτυχον. Emendavit Spanhemius. Ab
εὐτυχος ducitur ἐντυκάζω, quod G. Dindorfius ex Hesychio
restituit Sept. 134. ἐντυκάζον τόξον, 'paratum tene arcum.'

961. M. τέρειν ὀπώρα δ' cum rasuris supra ε et
ο et post ν.

962. M. παιδοσιβῆ. Emendate Robortellus.

963. M. βροτοὶ τιμήν.

965. M. καλωρα κωλύουσαν θως μένην ἐρῶ. Prae-
terea hic quinque versuum ordo in M. est:

τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς.
θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί. τί μὴν;
καὶ κνώδαλα πτεροῦντια καὶ πεδοσιβῆ
καρπώμαια στάζοντια κηρύσσει Κύπρις
χάλωρα κωλύουσα πως μένειν Ἔρω.

Nunc primum versuum ordinem, quem ipse ve-
rissime restitutum esse persuasum habeo, breviter si
potero comprobare periclitabor. In M. offensionem ha-
bent verba θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί. τί μὴν;
propter δὲ post τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος inusitate
insertum. Deinde verba καὶ κνώδαλα πτεροῦντια καὶ πε-
δοσιβῆ eo, quo in M. leguntur, loco explicabilia omnino
non sunt. Recepto autem eo quem equidem significavi

ordine, iam omnia optime quadrant. Proposita enim est generalis haec sententia:

τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς,
 cui definiendae poeta duo deinceps subiungere voluit exempla, unum ex animalium, alterum ex hominum genere Veneris cupidissimo. Sententias autem de industria leviter confundens ita dixit, ut nunc potius v. 962. et v. 966. illi sententiae generaliter dictae v. 961. subiungantur, quod particula *καί* utroque loco invicem sibi respondente satis indicatum est. Conveniunt cum hac oratione ita disposita verba quae supra 424—431. leguntur haecce:

*ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφῆ.
 καὶ χρημάτων μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων
 * * * * *
 καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια
 * * * * *
 ὅπως δ' ὄμαιμον αἶμα μὴ γενήσεται.*

Hactenus de ordine. Hoc autem, ut de sententia prius dicam quam ad emendationes accedam, dicit poeta: zarte jugendreife ist nirgends leicht zu hueten. Die geschoepfe der luft und die auf erden wandeln, thiere kurz und menschen sind nach ihr begierig. Ganz natuerlich! Denn die reifen fruechte bietet Kypris feil und laesst den Eros nicht auf beute warten. Quibuscum Goethius noster apte comparari potest: Ihr ganzes wesen (de Ophelia sermo est) schwebt in reifer suesser sinnlichkeit. Ihre neigung zu dem prinzen, auf dessen hand sie anspruch machen darf, fliesst so aus der quelle, das gute herz ueberlaesst sich so ganz seinem verlangen, dass vater und bruder beide fuerchten, beide geradezu und unbescheiden warnen. Der wohl-

stand, wie der leichte flor auf ihrem busen, kann die bewegung ihres herzens nicht verbergen, er wird vielmehr ein verracker dieser leichten bewegung. Ihre einbildungskraft ist angesteckt, ihre stille bescheidenheit athmet eine liebevolle begierde, und sollte die bequeme goettin gelegenheit das baeumchen schuettern, so wuerde die frucht sogleich herabfallen. Eadem translatione nescio quis usus est in his: Ich freute mich, nun auch ihn auszulachen, wenn er endlich doch einmal erfahren muesste, dass auch dem schoensten nicht alle frauen wie reife pflaumen von selbst zufallen. Denique pauca quaedam adnotanda videntur ad confirmandam emendandi rationem. Ac primum quidem particulam δέ repetito eodem verbo dici satis constat. Nostro tamen loco non eadem voce sed repetita voce eiusdem significationis commode legitur. Κνώδαλα autem et Θῆρες revera eundem habent significatum, ut ex Eurip. Suppl. 147. 148. patet: ἢ τοῖσδ' ἔδωκας Θηρσὶν ὡς κόρας σέθεν; μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας. V. 963. scholiographus verba Θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί rectissime interpretatus est: πάντα ἐπιθυμία δουλεύουσι. De v. 965. a me demum emendato non est cur pluribus dicam. Ἔρω quod in libro manu scripto est vitiato accentu, Aeschylus hoc loco per apocopen pro Ἔρωτα scripsit. Similiter apud eundem poetam αἰῶ pro αἰῶνα dictum est (Anecd. Bekkeri p. 363. 17.): et apud Homerum γέλω pro γέλωτα legitur. Huc accedit, quod Venus et Amor inter se saepissime ita opponuntur. Conf. Eurip. Medea 523.

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πνεγοῖς χάριν,
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
 σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτίος, ἀλλ' ἐπίφθορος

λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
πόνων ἀφύκιων τοῦ μὸν ἐκσῶσαι δέμας.

Atque Propertius:

nam quis divitiis adverso gaudet Amore?
nulla mihi tristi praemia sint Venere.

Cetera quae posui non opus esse credo ut ostendam ea in libro manuscripto delituisse.

970. M. οὖν ἐκληρώθη. 'Id fuisse οὖνεκ' ἠρώθη
Heathius vidit et nemo non videat. Quum οὖνεκα non
patiat ut versum excidisse credamus, exemplum hoc
est audacissimi zeugmatis, de qua figura multi incogi-
tante, cogitate Lobeckius scripsit ad Aiacis v. 1035.
Communis notio sustinendi perferendique utrumque no-
men regit.' Hermannus. Ceterum metaphora πόντος ἠρώθη
cum Graecis tum Romanis usitatissima erat. Conf.
Anth. Pal. IX. 242. πόντου ἀροισεντήρ, Callim. fr. 436.
ἀρότας κύματος Ἰονίου, Ovid. Trist. I. II. 76. vastum
mutandis mercibus aequor aro.

972. M. οἰκήσεις. Emendate Robortellus.

974. M. λατρῶν ἄτερθεν.

975. M. φυλάξαι.

981. Hermannus adnotavit haec: 'finem tragoediae
faciunt duo carmina metri genere ita discreta, ut, quum
prius totum ex Ionicis a minore sit, in altero autem
trochaicus numerus regnet, chorum, priusquam alterum
carmen caneret, stationes mutasse appareat, brevemque
inter utrumque carmen pausam canendi intercessisse
oporteat. Prioris carminis tria sunt stropharum paria,

quorum duo priora strophas habent in duas partes divisas, quarum quaeque in primo pari stropharum finitur versu ἀνακλωμένῳ, qui in priore parte spondeum, in altera puos trochaeos habet; in altero stropharum pari altera pars terminatur versu puris trochaeis ἀνακλωμένῳ. Tertium par stropharum duas habet virgines alternis inter se colloquentes, quae duces esse videntur hemichoriorum. Earum dicta sine anaclasi ita se excipiunt, ut omnia accuratissime inter se sint aequata. Tum sequitur alterum carmen, quod ab hemichoriis, ut prioris carminis duo priora stropharum paria, canitur. Contra Aemilius Alberti in dissertatione ‘de Aeschyli choro Supplicum’ p. 15. hoc postremum carmen ab utrisque et Danaidibus et famulis cantatum esse putat: ‘neque enim has ab heris cantum excipere iussas in silentio perstitisse veri est simile, neque cur omnino earum facta sit mentio, intelligi posset, si ne minimae quidem iis aut saltandi aut canendi cederent partes.’ Denique Engerus in recensione editionis Hermannianae: Darin aber hat Hermann recht, dass an eine vertheilung des chorgesanges unter den chor und die dienerinnen nicht zu denken sei. Die dramatischen dichter lieben es am ende des stueckes das abziehende personal zu vermehren, wie hier durch die leibwache des Danaos und die slavinnen der Danaiden. Da nun die letzteren nicht besonders aufgestellt sind, sondern οὕτως ὡς ἐφ’ ἐκάστη διεκλήρωσεν Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν, so folgt daraus, dass sie zwar nicht gesungen, aber an dem tanze sich betheiligt haben. Eine bestaetigung dieser ansicht liegt auch in der einrichtung des chorgesanges selbst, dessen beide erste strophennaare aus je zwei besonderen theilen bestehen, und da die ὀπαδοί im

zweiten theile der ersten strophe aufgefordert werden theil zu nehmen, so haben wir einen vierfach getheilten chor in der weise, dass in strophe und gegenstrophe im ersten theil der halbchor singt und tanzt, im zweiten die dem halbchor zugesellten dienerinnen tanzen und der halbchor singt. Eine vereinigung in nur zwei halbchoere findet in der letzten, der vierten, strophe statt, die in trochaeischem rhythmus gedichtet ist, den uebergang bildet das dritte strophenpaar, das nur von den beiden fuehrerinnen der halbchoere gesungen wird.

982. M. μακρὰς θεούς. Emendavit μάκρας Stanleius. Deinceps M. γανάντες. Recte ut videtur Hermannus: 'non potest participii istam terminationem quae est έντες, praecedere $\bar{\alpha}$, nisi est pars radicis, ut in $\acute{\alpha}$ έντες, $\delta\acute{\alpha}$ έντες. Quare γανάντες restitui. A γάίω, quod nitere potius et splendere quam gaudere esse puto, γάινω, quod non est in usu, ex hoc autem γανάω, γανόω, γανύω, γάννυμι factum videtur.' Eandem emendationem fecit Paleius.

983. M. καὶ οἱ χεῖρ'. Recte in apographo G. De Erasino fluvio conf. Herod. VI. 76. Strabon. VIII. p. 519. Plin. N. H. II. 103.

984. M. περιναίετε. Recte Hermannus περιναίονται. 'Non est quod quis de medio verbo dubitet. Sic v. 389. ξ επομένων dixit. Complura huiusmodi apud Sophoclem adnotavit Eustathius p. 694. 20.'

985. M. ἰποδέξασθ' ὀπαδοί. Emendavit Heathius.

986. M. μένος. Correxit Lucas Legrandius.
M. αἰνός δέ. Emendate Robortellus.

988. M. πρὸς χοάς. Robortellus προχοάς.

990. M. θελεμόν πῶμα. Hesychius: θελεμον· οἰκτρὸν· ἤσυχον. θελέμωσ· ἡσύχωσ [οἰκτρῶσ.] De accentu Arcadius p. 61. 3. Conf. etiam Lob. proleg. pathol. p. 158. Ceterum in apographo Parisino θαλερόν pro θελεμόν ex coniectura, ut videtur, legitur.

Deinceps inter πῶμα et χέουσιν in M. aliquid erasum.

992. M. μελίssonτες. Correxit Pauwius.

995. M. ἔλθει κυθερείας. In apographo P. ἔλθοι κυθερείας. Corrigebatur ἔλθοι Κυθέρειος. Hermannus: 'non inutile est Κυθέρειος, sed honeste γάμον Κυθέρειον concubitum vocant.' Fortasse recte se habet ὑπ' ἀνάγκας Κυθερείας. 'Κυθέρεια ἀνάγκη est necessitas nubendi a Venere invitis virginibus imposita. Conf. Λιομίδα ἀνάγκη Aristoph. Eccles. 1029.' Paleius.

996. M. σύγειον πέλοι. Correxit Turnebus.

997. M. Κύπριδος οὐκ ἀμελεῖ. δ' addidit Pauwius. Vulgo θεσμός cum scholiasta accipiebatur pro 'carmine certo ordine et certis legibus decantato.' Sed Augustus Nauckius praeclaram coniecturam ἀμελεῖν (ut οὐκ ἀμελεῖν unam efficiat notionem) mecum communicavit, quam recipiendam duxi.

1002. M. δ' αἰ φίλαι. In apographo P. δὲ φίλαι. Recte Burgesius.

1003. M. πόθος τ' οὐδέν. Wellauerus ξ̄ addidit.

1004. M. θεακτορι πιθοῖ. In apographo P. πειθοῖ. Bothius restituit θελκτορι.

1005. M. ἄρμονια ι μ οῖρ' cum rasuris post *να* et post *μ*. Vulgo legebatur δέδοται δ' Ἀρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας. Hermannus dedit ἄρμονία μοῖρ' Ἀφροδίτας, 'ad concorditatem cogens Veneris vis.' 'Ceterum positum est δέ, non τε, quia respicitur ad praegressam negationem.' Hartungius rectius, ut videtur, restituit: δέδοται δ' Ἀρμονίας μοῖρ' Ἀφροδίτα.

1006. M. ψεδυρα addito a secunda manu θ supra δ. Hesychius: ψέδυρος· ψίδυρος. Hermannus formam femininam ψεδυραὶ τρίβοι reposuit, ne duo contigua vocabula in eandem diphthongum exirent. Hartungius recepit ψεδυροὶ τρίβοι. 'Die schreibung ψεδυρά kann nur davon herkommen, dass man dies adiectiv auf μοῖρα bezog, wo es aber nicht passt. Solche missdeutungen aber sehen wir ueberall durch die weitere nachstellung des τέ bewirkt.'

1007. M. φυγάδες δ' ἐπιπνοίαι. Hermannus coniecit φυγάδεσσιν δ' ἐπινοίαις i. e. 'propter fugiendi consilium quod cepimus.' Ceterum emendatio non satis certa videtur.

1010. M. εὔπλοιαν. Hermannus ἔκπλοιαν dedit. 'Nam ταχυπόμποισι διωγμοῖς non de futura persecutione Danaidum, sed de celeri abitu Aegyptiae classis dictum est. Ex eo colligunt mox maiore cum apparatu redituros esse.'

Ceterum nunc mihi potius servanda videtur codicis scriptura. Recte enim Hartungius: An εὐπλοῖαν πράττειν braucht man sich nicht zu stossen: denn πράττειν (verwandt mit περᾶν) heisst durchfuehren. Man denke an das homerische πρήσσειν κέλευθον.

1011. M. διωγμούς antequam corrigeretur.

1013. M. παραβάτας ἐστίν. Correxerit Askewius.

1016. M. προτέραν πέλοι. Correxerit nescio quis primum προτερᾶν. Deinde scripsi πέλει, quod etiam Engerus legendum putat.

1019. Recte Engerus: In der vorigen strophe hatte der zweite halbchor gesagt μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἄδε τελευτὰ προτερᾶν πέλοι γυναικῶν. Soviel wir sehen, fehlt hier ἄν, oder es ist, da sich dies nicht einfuegen laesst, πέλει zu setzen. Dieser halbchor fuegt sich resignirend in die nothwendigkeit und troestet sich damit, dass einen solchen ausgang viele ehen fruherer frauen hatten. Der erste halbchor dagegen wuenscht, dass es nicht zu der ehe komme. Folglich muss 1020 dem zweiten und 1021 dem ersten halbchor zugetheilt werden.

1020. M. θέλεις. θέλοις Stephanus.
M. ἀνάθελκτον. ἄν ἄθελκτον Stephanus.

1022. M. φρεναδίαν. Emendate Robortellus.

1027. M. Ζεῦ.

Μ. ἀποστεροίη γάμον. Scripsi ἀποστρέφοι μου γάμον.
Hartungius ἀπροστρέφοι μοι γάμον.

1028. Auratus coniecit ὡςπερ.

1029. Μ. πημονας.

1030. Μ. κατασχέθων. Hermannus scripsit κατα-
στροφάν.

1033. Μ. καί τε. Emendate Robortellus.

1034. Μ. δίκαι δίκας. Emendavit Burgesius.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA

Aeschylus

3825

Aeschylus Hiketides

S7

1858

450